

ДЖИМ БЪЧЪР

КНИГА ВТОРА ОТ ДОСИЕТАТА НА ДРЕЗДЕН

БЕЗУМНА ЛУНА

6

ФАНТАСТИКА ГАЛАКТИКА ФАНТАСТИКА ГАЛАКТИКА
Clibri
ФАНТАСТИКА ГАЛАКТИКА

ДЖИМ БЪЧЪР БЕЗУМНА ЛУНА

Превод: Веселин Иванов

chitanka.info

След дебюта на български език с романа „Буреносен фронт“, „Колибри“ представя „Безумна луна“ — втората книга от поредицата на Джим Бъчър „Досиетата на Дрезден“, бестселър на „Ню Йорк Таймс“.

Откакто през пролетта един черен маг предизвика гангстерска война за контрол върху разпространението на дрога, сътрудничеството на единствения практикуващ магьосник в Чикаго, Хари Блекстоун Копърфийлд Дрезден, с Отдела за специални разследвания на полицията е секнало, а с него и доходите му. Повече от месец основният му работодател (и близък приятел), лейтенант Карин Мърфи, не го е търсила за консултации. Дали защото е изгубила доверието му, или защото чудовищата са обявили стачка?

През есента обаче стават поредица убийства, извършени по пълнолуние, и Карин търси съдействието на магьосническия еквивалент на Филип Марлоу. На местопрестъпленията са открити следи от лапи, а жертвите са разкъсани на парчета. Върколацили съществуват ли? Върколаци, които скачат през прозорци и нападат гангстерски телохранители в недовършен строеж на увеселителен клуб. Сдъвкано тяло наред локва кръв на грубия под. И още — хексенволфи, ликантропи, лугару, термоморфи...

Полудял агент, който вади пистолет и стреля на месо. Малко в стил кунгфу, малко в стил уестърн и няколко съвсем сериозни заплахи. Дотук... нищо повече от най-обикновен работен ден за единствения истински магьосник на Чикаго. Но както винаги при срещи със създания от Небивалото, нищо не е такова, каквото изглежда. Е, защо се учудвате тогава, че Хари Дрезден не може да си намери приятелка?

ЗА АВТОРА

Джим Бъчър е изключително популярен писател често заемал първото място в листата с бестселъри на Ню Йорк Таймс. Известен е с поредиците си съвременно фентъзи „Досиетата на Дрезден“ и класическо фентъзи „Кодекс Алера“. По „Досиетата на Дрезден“ е създаден едноименен тв сериал (с продуцент Никълъс Кейдж).

Джим Бъчър е роден на 26 октомври 1971. Освен с писане се занимава от дълги години с бойни изкуства. Живее в родния си град Индипендънс, Мисури заедно с жена си Шенън, сина си и кучето пазач.

ГЛАВА 1

Нямам навика да следя внимателно фазите на луната. Затова не знаех, че от мига, в който една вечер, когато в кръчмата на Маканали на масата срещу мен седна млада жена и ме помоли да ѝ кажа всичко, което знаех за нещо, което можеше да я убие, до пълнолуние оставаше само едно денонощие.

— Не — отвърнах. — Изключено.

Сгънах листчето хартия, на което бяха нарисувани няколко концентрични кръга от подобни на паячета символи, и го плъзнах обратно по полирания дъбов плот на масата.

Ким Дилейни се намръщи и отметна от челото кичур от тъмната си лъскава коса. Тя беше едра, закръглена и малко старомодна красавица, с бледа, гладка кожа и бузи, готови да се усмихнат. Само че сега не се усмихваше.

— Моля ви, Хари — каза тя, — вие сте единственият практикуващ магьосник в Чикаго и само вие можете да ми помогнете. — Тя се наведе над масата и ме погледна напрегнато. — Не мога да открия нищо за тези символи. Никой тукашен не ги разпознава. Вие сте единственият истински магьосник, за когото съм чувала и когото, малко или много, познавам. Просто искам да знам какво означават.

— Не — отговорих аз. — Не ви трябва. Най-добре да забравите тези кръгове и да се захванете с нещо друго.

— Но...

Мак привлече вниманието ми, като махна с ръка иззад бара и плъзна по полираната повърхност на стария дъбов плот две чинии с храна, от които се вдигаше пара. Добави и две бутилки от домашно приготвеното тъмно пиво и устата ми се напълни със слюнка.

Стомахът ми изкъркори. Беше толкова празен, колкото и портфейлът ми. Не бих могъл да си позволя вечеря, но Ким бе предложила да ме почерпи, при условие че си поговорим през това време. Порцията пържола струваше по-малко от обичайния ми хонорар, но Ким беше приятна събеседница, а по едно време даже ѝ

бях давал уроци. Не разполагаше с кой знае колко пари, но аз бях поле и от нея.

Въпреки куркането в стомаха, не скочих веднага да взема храната от плота. (В кръчмата на Маканали няма обслужващ персонал. Според него, ако не можеш да станеш и да си вземеш сам храната, значи, не си гладен.) Огледах помещението — досадна смесица от ниски, бавновъртящи се вентилатори, тринайсет резбовани дървени колони и тринайсет прозореца, тринайсет маси, нарочно подредени така, че да отразяват и разсейват остатъчните магически ефекти, които понякога придружават гладните (с други думи — гневни) магьосници. Кръчмата на Маканали, в която се хранеха много хора, беше истински оазис в град, в който никой не вярва в магия.

— Вижте, Хари — каза Ким. — Обещавам да не използвам това за нещо сериозно. Не търся никаква връзка или още по-малко призоваване. Интересът ми е чисто научен. Това е нещо, което от известно време не ми дава мира.

Тя се наведе напред, сложи ръка върху моята и ме погледна в лицето, без да надниква в очите ми — трик, който само малцина, непосветени в Изкуството, владеят. Усмихна се и ми показа дълбоките трапчинки на бузите си.

Стомахът ми изкъркори отново и аз погледнах към храната на бара, която ме очакваше.

— Сигурна ли сте? — попитах я. — Че искате само да си начешете крастата? И че няма да го използвате за нещо друго?

— Кълна се — каза тя и се прекръсти.

— Не знам... — намръщих се аз.

Тя се засмя.

— Хайде, Хари. Не е кой знае какво. Не се притеснявайте, ако не искате да ми кажете. Пак ще ви почерпя. Знам, че сте зле с парите напоследък — след историята от пролетта.

Пламнах, но не заради Ким. Не беше нейна вината, че основният ми работодател, Карин Мърфи, шеф на Специалния отдел към чикагската полиция, не ме беше потърсила за консултации вече цял месец. Основните ми доходи през последните години идваха от нея, но след събитията от миналата пролет, в които един черен магьосник предизвика гангстерска война за контрола върху разпространението на

дрога, сътрудничеството ми със Специалния отдел беше секнало, а с него и доходите ми.

Нямах представа защо Мърфи все по-рядко ме търси. Имах известни подозрения, но все още не ми се беше удал случай да ги обсъдя с нея. Може би причината не беше в мен. Възможно е чудовищата да бяха обявили стачка. Кой знае?

Основното беше, че бях закъсал с парите. Вече седмици се изхранвах с фиде и супа. Пържолите, които Мак беше приготвил, ухаеха божествено дори от другия край на залата. Стомахът ми отново запротестира, предизвикан от някакъв пещерен глад за месо на скара.

Но не можех просто да погълна храната, без да дам на Ким информацията, която искаше. Не че не съм нарушавал уговорки, но никога не съм го правил с човешки същества — особено когато ме наблюдават.

Понякога ме е яд, че имам съвест и глупаво чувство за чест.

— Добре, добре — въздъхнах аз. — Нека да се навечеряме и ще ви кажа каквото знам.

Трапчинките се появиха отново на бузите на Ким.

— Благодаря, Хари. Това е важно за мен.

— Да, да — казах и си проправих път към бара, между колони, маси и други препятствия. Тази вечер имаше необичайно много хора и макар Мак рядко да се усмихваше, от целия му вид лъхаше задоволство и очевидно навалищата му харесваше. Грабнах чиниите и бутилките с известно раздражение. Трудно е да се радваш на преуспелия си приятел, когато собственият ти бизнес се срива.

Занесох храната — пържоли с гарнитура от картофи и зелен грах — до масата, седнах и поставих чинията на Ким пред нея. Започнахме да се храним — аз в навъсено мълчание, а тя със здрав апетит.

— Така — каза Ким накрая. — Какво ще ми кажете за това? — посочи тя с вилицата си към листа хартия.

Преглътнах храната, отпих глътка от гъстото пиво и взех отново листа.

— Добре. Това е изображение на Висша магия. Всъщност три — едно в друго. Помните ли какво ви казах за магическите символи?

Ким кимна с глава.

— Те или съдържат нещо, или се ограждат от нещо. Най-често са резултат от магически сили или са творение на същества от

Небивалото, но смъртните могат да преминат през тях и да ги разчупят.

— Точно така — казах аз. — За това служи външният кръг от символи. Той е преграда срещу духове и магически сили. А тези символи, тук, тук и тук, са ключови — и посочих с пръст съответните кръгчета.

Ким потвърди с охота.

— Разбрах за външния. А какво представлява следващият?

— Вторият кръг е по-скоро заклинателна бариера срещу тленна плът. Няма да свърши работа, ако използвате само пръстени от символи. Между рисунките трябва да разположите още нещо — скъпоценни камъни например — казах аз и отхапах още едно късче от пържолата.

Ким погледна към листа, после към мен.

— Какво ще се получи тогава?

— Невидима стена — казах аз. — Като тухли. Духовете и магиите могат да преминат през нея, но не и тленната плът. Нито пък хвърлен камък, куршум или нещо материално.

— Разбирам — каза тя възбудено. — Нещо като силово поле.

Кимнах.

— Нещо такова.

Бузите ѝ се издуха доволно, а очите ѝ блеснаха.

— Знаех си. А какво означава последният?

Погледнах най-вътрешния пръстен от символи и се намръщих.

— Той е сбъркан.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че е безсмислен. Не съдържа нищо полезно.

Сигурна ли сте, че сте го копирали точно?

Усмивката на Ким се превърна в гримаса.

— Съвсем сигурна съм! Много внимавах.

Проучих изражението ѝ за момент.

— Ако разчитам правилно символите, това е трета стена, предназначена да задържа създания от плът и от дух. Нито смъртни, нито духовни, а нещо по средата.

Тя се намръщи.

— Какви са тези създания?

Вдигнах рамене.

— Няма такива — рекох, защото такава беше официалната версия, към която бях длъжен да се придържам.

Белият съвет на магьосниците не позволява да се обсъжда съществуването на демони и да се призовават на земята, тъй като те са духовни създания, които самостоятелно могат да придобиват плът. Обикновено пръстенът срещу духове може да спре почти всички демони, освен най-могъщите, Старейшините, които идват от най-дълбоките дебри на Небивалото. Този трети пръстен бе насочен срещу създания, които са способни да преминават всякакви граници. Нещо като клетка за демонични полубожества и архангели.

Ким не прие моя отговор.

— Не виждам защо някой ще създаде кръг, който нищо не означава.

Свих рамене.

— Хората невинаги правят разумни неща. Такива са.

Тя обърна очи към мен.

— Хайде, Хари. Не съм бебе. Не бива да се държите с мен снизходително.

— А пък вие — възразих аз — не бива да се интересувате за какви същества е предназначен третият кръг. Не бива. Повярвайте ми.

Тя дълго ме гледа, след което отпи глътка от тъмната бира и сви рамене.

— Добре. Но кръговете трябва да бъдат захранени, нали? Трябва да знаеш как да ги включваш, като лампите?

— Да, нещо такова.

— По какъв начин някой би могъл да включи това нещо?

Аз я изгледах и направих дълга пауза.

— Хари? — подсети ме тя.

— И това не бива да знаете. Особено пък заради обикновен научен интерес. Не знам какво ви е дошло наум, Ким, но по-добре се откажете. Забравете го. По-добре да се оттеглите, преди да пострадате.

— Хари, аз не съм...

— Достатъчно — прекъснах я аз. — Седите върху клетка за тигър, Ким. — Тупнах с пръст върху листа, за да подчертая това. — А тя едва ли ще ви е нужна, освен ако нямате намерение да пхнете тигъра вътре.

Очите ѝ блеснаха и тя повдигна глава.

— Смятате, че не съм достатъчно силна, нали?

— Силата ви няма нищо общо с това — каза аз. — Липсва ви обучение. Нямаме достатъчно познания. Не мога да очаквам дете в прогимназията да решава задачи по висша математика. Не го очаквам и от вас. — Наведох се напред. — Не знаете достатъчно, за да се заигравате с такива неща, Ким. А дори и да знаехте, дори да успеете да се превърнете в истински магьосник, пак ще ви кажа да не се захващате с това. Ще объркате всичко и ще пострадат много хора.

— Дали ще реша да се захвана, си е моя работа, Хари. — Очите й заблестяха гневно. — Нямаме право да ми се месите.

— Не — възразих аз. — Нося отговорността да ви помогна да направите правилен избор. — Смачках листа между пръстите си и го хвърлих на пода. Тя заби рязко и злобно вилицата си в пържолата. — Вижте, Ким — продължих аз, — оставете да мине още време. Когато станете по-възрастна и придобиете повече опит...

— Не сте много по-стар от мен, Хари — каза Ким.

Размърдах се притеснено на стола си.

— Минал съм през дълго обучение. И започнах по-млад от вас. — Не исках да наблягам на моите способности в магията, далече превъзхождащи продължителността на обучението и възрастта ми. Затова се опитах да сменя темата. — Как върви кампанията за набиране на средства тази есен?

— Не върви — каза тя и се отпусна уморено върху стола си. — Уморих се да врънкам хората за пари, предназначени за спасяване на планетата, която те замърсяват, и за животните, които убиват. Писна ми да пиша писма и да организирам кампании за каузи, в които вече никой не вярва. — Тя потърка очите си. — Просто се уморих.

— Вижте, Ким. Починете си малко. И много ви моля, не си играйте с тези кръгове. Обещавате ли?

Тя хвърли салфетката си на масата, остави няколко банкноти и се изправи.

— Насладете се на вечерята, Хари — каза тя. — И благодаря все пак.

Аз също станах.

— Ким, почакайте малко.

Но тя не ми обърна внимание. Запъти се към вратата, развяла коса и дългата си рокля. Имаше внушителна фигура, като статуя.

Чувствах, че кипи от гняв. Една от перките на тавана се разклати и изпусна облаче дим, когато мина под нея, след което спря окончателно. Тя изтича по стълбите нагоре и излезе от бара, като хлопна вратата с трясък. Хората я наблюдаваха, докато излиза, след това се обърнаха към мен и на лицата им бе изписано любопитство.

Разочарован, се отпуснах на стола си. По дяволите. Ким беше една от тези, които бях наставлявал през трудния период, след като бяха открили таланта си за магии. Чувствах се като нищожество, задето трябваше да скрия информация от нея, но тя наистина си играеше с огъня. Мое задължение е да я предпазя от подобни неща, докато тя сама не проумее колко са опасни.

Не трябва да се разкрива какво мисли Белият съвет за начинаещите, които се заиграват с кръговете за призоваване. Белият съвет не се шегува с подобни неща. Той действа решително и не е особено загрижен за живота и сигурността на хората, когато го прави.

Постъпих правилно. Да скрия подобна информация от Ким, беше правилно решение. То я предпазваше от опасности, които тя все още не може напълно да разбере.

Бях постъпил добре — въпреки че тя вярваше, че мога да ѝ дам отговорите също както преди, когато я учех как да сдържа и контролира скромните си магически способности. Въпреки увереността ѝ, че ще посоча отговорите, от които се нуждае, и ще ѝ осветя пътя в мрака.

Добре бях направил.

По дяволите!

Стомахът ме присвиваше. Не можех повече да хапна от прекрасната храна на Мак, пък било то и пържола. Нямах чувството, че съм я заслужил.

Отпихах от тъмното пиво, отдаден на мрачните си мисли, когато вратата се отвори отново. Не погледнах към нея, зает с лошото си настроение, което е любимото занимание на всички магьосници. Докато над мен не падна сянка.

— Седиш си тук и се цупиш — каза Мърфи. Наведе се напред и разсеяно прибра в джоба си смачканата хартия, която аз бях бутнал на земята, вместо да я остави да увеличи боклука на пода. — Това не ти е присъщо, Хари.

Погледнах към Мърфи. Не беше кой знае какво усилие, защото Карин е едва метър и петдесет висока. Беше отрязала русата си коса, която по-рано стигаше до раменете ѝ и сега тя беше по-къса отзад, отколкото отпред. Придаваше ѝ малко хлапашки вид и подхождаше по-добре на сините очи и чипото носле. Беше облечена подходящо за времето със стари домашни дрехи — тъмни джинси, мека вълнена блуза, туристически обувки и тежко спортно яке. Носеше значката на колана си.

Мърфи беше изключително красива за човек, който притежава черен пояс по айкидо и няколко награди за стрелба от чикагската полиция. Истински професионалист, тя се бе борила, за да се добере до чин лейтенант. При това си беше създала неприятели и един от тях се беше погрижил малко след това да я натоварят със Специалния отдел.

— Здравей, Мърфи — казах аз, отпих глътка пиво и добавих: — Цяла вечност мина...

Опитвах се да говоря спокойно, но вероятно тя бе усетила гнева ми.

— Виж, Хари...

— Чете ли уводната статия в „Трибюн“? Дето те критикуват, че пилеете общинските пари за някакъв „психолог шарлатанин“, на име Хари Дрезден? Предполагам, че си я чела, защото оттогава спря да ми се обаждаш.

Тя си почеса носа.

— Нямам време за такива работи.

Не обърнах внимание на това.

— Не те упреквам. Допускам, че мнозина от чикагските данъкоплатци не вярват в магията и в магьосниците. Естествено, малцина от тях са виждали това, на което ние с теб сме се нагледали. Помниш, нали? Когато работехме заедно. И когато ти спасих живота.

Тя присви очи.

— Имам нужда от теб. Попаднахме в една ситуация...

— Имаш нужда от мен? Не сме си говорили от месец и внезапно имаш нужда от мен? Имам офис и телефон, и всичко останало, лейтенант. Не се налага да ме издирваш, докато вечерям.

— Ще кажа на убиеца следващия път да действа само в работно време — каза Мърфи. — Само че ще ми трябваш, за да го открия.

Изправих се на стола.

— Убийство? Нещо от моята област?

Мърфи ми отправи студена усмивка.

— Надявам се, че нямаш друг по-важен ангажимент.

Стиснах зъби.

— Не, готов съм — и станах.

— Чудесно — каза тя, обърна се и тръгна към изхода. — Да
вървим.

ГЛАВА 2

Мърфи отказа да я закарам с моя стар фолксваген — синята костенурка.

Всъщност тя отдавна не е синя. Една от вратите е заменена със зелена, а другата е бяла, защото някакво същество с яки челюсти ги беше повредило. Гюрукът беше унищожен от огън и автомонтьорът, при когото ходя, Майк, го замени с друг, от червена кола. Най-важното бе, че костенурката вървеше, макар и не много бързо, и аз се чувствах добре в нея. Майк каза, че този модел фолксваген се поддържа най-лесно, и затова още я карам. В движение е осем-девет дни от десет. Което е направо страхотно.

Всички уреди имат склонност да се повреждат, когато наблизко има магьосник — щракна ли ключа, крушката изгаря. Когато преминавам покрай улична лампа, тя примигва и престава да свети. Около мен всичко се разваля, включително и автомобилите.

Не мисля, че беше много разумно от страна на Мърфи да рискува своята кола, когато можеше да използва моята, но тя каза, че ще поеме този риск.

Тя си мълчеше, докато подкара своя сатурн^[1], най-напред по булевард „Кенеди“, а след това към предградията „Роузмонт“. Наблюдавах я малко неспокойно, докато пътувахме. Очевидно бързаше, защото поемаше твърде много рискове, засичайки другите коли, и се принудих да си сложа колана. Поне не бяхме на нейния мотоциклет.

— Мърф, къде е пожарът? — попитах аз.

Тя погледна към мен.

— Искам да те заведа там, преди да пристигнат другите.

— Журналистите ли? — Не можех да не вложа известно отвращение при произнасянето на думата.

— Няма значение — повдигна рамене тя.

Намръщих се, но не казах нищо повече — тя също не продума. Изминахме целия път в мълчание, напуснахме булевард „Кенеди“ и

спряхме на паркинга пред незавършения строеж на някакъв търговски център. Излязохме от колата.

Над главите ни прелетя ниско реактивен самолет, насочващ се към летище „О’Хейър“, само на няколко километра на запад. Хвърлих му един бърз поглед, а после се намръщих на Мърфи, след което униформен служител на реда ни поведе към зданието, оградено с полицейска лента. Осветлението беше обилно, а отгоре блестеше луната в почти правилна окръжност. Докато вървах, а разветите поли на моя дъстер^[2] се удряха в крачолите ми, хвърлях огромна, тромава сянка, която надхвърляше по размери доста по-скромните очертания на Мърфи пред мен.

— Мърфи, не сме ли извън пределите на Чикаго? — попитах аз.

— Да — отвърна рязко тя.

— Аха, следователно сме извън вашата юрисдикция, поне формално погледнато.

— Хората имат нужда от помощ, където и да се намират, Дрезден. След като се случиха няколко убийства в Чикаго, можем да погледнем и на това първи. Освен това съм се разбрала с местната полиция. Така че — спокойно.

— Няколко убийства? — попитах аз. — Няколко? В смисъл на повече от едно? Мърфи, почакай малко.

Но тя не спря. Вместо това ме въведе в едно здание, което все още беше в строеж, макар че отвън изглеждаше напълно готово. Някои от прозорците бяха заковани с дъски. Едва когато се приближихме съвсем, успях да видя надписите над главната врата.

— „Варсити“? — изрекох аз, след като го прочетох. — То не изгоря ли миналата пролет?

— Тъхъ — каза Мърфи, поглеждайки ме през рамо. — Обаче ето го пак — на нов адрес и в нова сграда.

Шефът на чикагската мафия, Джони Марконе — Джентълмена, владееше улиците. Той пазеше центъра от всякакви груби действия и бранеше интересите си в предградията, като например тук, в „Роузмонт“. Миналата пролет, когато се изправих пред него в предишния му клуб „Варсити“ във връзка с разпространението на един смъртоносен наркотик, заведението изгоря до основи.

След като историята приключи, се разнесе слух, че разпространителят на дрогата бил враг на Марконе и аз съм го

ликвидирал по негова заповед. Не отрекох тези приказки. По-лесно е да оставиш хората да си приказват, отколкото да се наложиш на Марконе.

Вътре в зданието подовете бяха недовършени. Някой беше включил силно работно осветление и вътрешността бе залята от ярка бяла светлина. Навсякъде имаше прах от мазилка. По тезгяхите бяха разхвърляни инструментите на работниците, а отстрани чакаха кутии с боя и торби с нови четки. Не видях кръвта, преди Мърфи да протегне ръка и да ми попречи да стъпя в нея.

— Събуди се, Дрезден — каза тя с тъжен глас.

Спрях и погледнах надолу. Кръв. Много кръв. Започваше близо до крака ми и петното, което приличаше на протегнатата ръка на давец се, бе оцветило пода в яркочервено. Проследих го чак до локвата, почти два сантиметра дълбока, която заобикаляше купчината разкъсани тъкани и плът, останала от трупа.

Стомахът ми се разбунтува, заплашвайки да изхвърли част от пържолата, която бях погълнал преди малко, но успях да го успокоя. По моя преценка трупът беше на мъж, около трийсетинагодишен. Бил е едър човек, с късо подстригана остра коса. Беше паднал на едната си страна и лицето му бе обърнато настрани от мен. Ръцете му бяха свити около главата, а краката — прибрани към корема. Неговото оръжие, малък автоматичен пистолет, лежеше на около два метра от него, недосегаемо за жертвата.

Заобиколих тялото, за да видя лицето.

Който и да беше го убил, не е бил човешко същество. Лицето му липсваше напълно. Устните му бяха отхапани и можех да видя оголените окървавени зъби. Носът му беше откъснат и част от него висеше настрани към пода. Цялата глава беше безформена, като че ли върху скулите е била упражнена огромна сила, а черепът беше изкривен.

Очите му ги нямаше, изтръгнати от главата. Отхапани. Около празните орбити имаше дълбоки разкъсвания, причинени от остри зъби.

Стиснах силно очи. Поех дълбоко въздух. След това още веднъж. И още веднъж. Това не ми помогна. Трупът смърдеше, от разкъсаните му вътрешности се излъчваше болнава, гнусна воня. Стомахът ми се опита да се изкачи в гърлото, да изскочи от устата и да тупне на пода.

Спомнях си и други подробности дори със затворени очи и започнах да си ги подреждам наум за по-късно. Сакото и ризата на жертвата бяха разкъсани на дълги кървави ивици по дължината на ръцете му, докато се е отбранявал. Ръцете и краката му бяха пихтия от кърваво месо, а дланите и пръстите — грубо откъснати, като чукани. Извивката на тялото криеше корема, но точно оттам изтичаше тази кръв, а вонята потвърждаваше, че е бил направо изкормен.

Отвърнах се от трупа и отворих очи, фиксирайки пода.

— Хари? — обади се Мърфи от другата страна на тялото.

В гласа ѝ не се чувстваше твърдата нотка, която присъстваше цялата вечер. Тя не беше помръднала от мястото си по време на целия ми оглед.

— Познавам го — казах аз. — Или поне така ми се струва. Ще трябва да проверите зъболекарския му картон или нещо друго, за да сте сигурни.

Усетих недоволството в гласа ѝ.

— Да. И кой е той?

— Не му знам името. Винаги му казвах Спайк заради прическата^[3]. Той беше един от телохранителите на Джони Марконе.

Мърфи запази за малко спокойствие, след което каза рязко:

— По дяволите!

— Какво, Мърфи?

Погледнах обратно към нея, без да спирам погледа си върху сдъвканите останки от Спайк.

Лицето ѝ изразяваше загриженост за мен и в сините ѝ очи имаше нежност. Тя веднага го промени, все едно сянка премина по него, чертите се изгладиха и станаха неутрални. Предполагам, че не е очаквала да се обърна към нея.

— Огледай наоколо още малко — каза тя. — След това ще поговорим.

— За какво да се оглеждам? — попитах аз.

— Ти си знаеш — каза тя. След което добави тихо, шепнейки, за да не я чуя: — Надявам се.

Върнах се към работата си и огледах помещението. Един от прозорците беше счупен от едната страна. До него беше катурната маса с изкривени и огънати крака. Приближих се до нея.

Всичко наоколо беше посипано с натрошени стъкла. Тъй като парчетата бяха вътре, вероятно нещото беше влязло през прозореца. По някои от тях имаше следи от кръв. Взех едно по-голямо парче и го разгледах. Кръвта беше тъмночервена, все още не съвсем изсъхнала. Извадих от джоба си бяла носна кърпичка, увих с нея парчето и го пуснах в джоба на шлифера.

Изправих се, обиколих наоколо и внимателно разгледах прахта по пода. На едно място той беше съвсем изметен, като че ли там се е разиграла борба, без да е проливана кръв. По-встрани, където светлината на халогенната лампа едва достигаше, подът беше залян от лунна светлина и блестеше като сребро. Наведох се над него.

В центъра на лунното петно съвсем ясно се виждаше отпечатък от лапа, голям почти колкото дланта ми. Приличаше на кучешка. Драскотините около нея можеше да са оставени от големи, остри нокти.

Погледнах през прозореца към почти пълната луна.

— О, по дяволите! — въздъхнах аз. — По дяволите!

Мърфи се приближи към мен и ме погледна мълчаливо, очаквайки да кажа нещо. Облизах устните си, изправих се и се обърнах към нея.

— Имаме проблем.

— Не се будалкай. Слушам те, Хари.

Кимнах с глава по посока на прозореца и започнах да изброявам:

— Нападателят вероятно е проникнал отгук. Спуснал се е към жертвата, нападнал я е, избил е настрана оръжието й и я е убил. Кръвта по прозореца е негова. Те са се борили за кратко, ето тук, където прахта бе разчистена. Спайк се е отскубнал към вратата, но не е успял да я стигне. Преди това е бил разкъсан на парчета. — Обърнах се към Мърфи и я изгледах важно. — Има и други убийства, извършени по същия начин. Вероятно преди около четири седмици, когато отново е имало пълнолуние. Това са другите убийства, за които спомена.

Мърфи ме погледна в лицето, избягвайки очите ми, и кимна с глава.

— Да, точно преди четири седмици. Никой друг не обърна внимание на пълнолунието. Само аз.

— Хм, тогава трябва да видиш и това — казах аз.

Заведох я до прозореца и посочих следата от лапа в прахта точно под него. Тя я огледа мълчаливо.

— Хари — попита ме след минута, — върколаците съществуват ли?

Тя отметна кичур коса от бузата си, някакъв дребен и странен за нея жест на уязвимост. След това скръсти ръце на корема си, като че ли й беше студено.

Кимнах.

— Да. Не са като тези във филмите, но съществуват. Мисля, че си имаме работа именно с такъв.

Тя пое дълбоко въздух.

— Добре тогава. Какво можеш да ми кажеш? Какво трябва да знам?

Отворих уста, но нямах възможност да кажа нищо. Отвън се чуха кратки викове, след което входната врата се отвори с трясък. Мърфи се напрегна и видях, че устата й се сви в стегната линия. Гърбът й се изправи, тя престана да се обгръща с ръце и ги спусна надолу до бедрата си.

— Проклетата да съм — каза тя. — Как успяват тези задници да се довлечат толкова бързо?

Пристъпих напред, за да видя какво става. През вратата нахлуха четирима души, облечени в костюми, и веднага се пръснаха ветрилообразно в съвършена военна формация. Мъжът, който ги водеше, беше доста висок, не чак колкото мен, но минимум метър и деветдесет. Косата и веждите му бяха гарвановочерни, а очите — светлосиви, като пушек от горски пожар. Тъмносиният костюм му седеше добре и криеше атлетично тяло, въпреки че собственикът му беше над четирийсет. На ревера се вееше синя опознавателна лента, на която пишеше с едри букви ФБР.

— Осигурете периметъра — каза той с дълбок, напрегнат глас. — Лейтенант Мърфи, какво, по дяволите, правите на местопрестъпление извън вашата юрисдикция?

— Радвам се да ви видя, агент Дентън — отговори Мърфи равнодушно. — Много сте бързи.

— Казах ви, че не сте добре дошли в това разследване — каза Дентън отсечено. Сивите му очи проблеснаха и видях, че вената на челото му се издува ритмично. — Кой е този?

— Хар... — започнах аз, но Мърфи ме пресече.

— Никой — каза тя.

Хвърли ми един светкавичен поглед, за да замълча. Това много ме ядоса.

— Хари Дрезден — изрекох аз високо и ясно.

Двамата с Мърфи си разменихме по един поглед.

— Аха — каза Дентън. — Шарлатанинът. Четох за вас в „Трибюн“. — Пронизващият му напрегнат поглед се върна към Мърфи. — Вие и вашият медиум трябва да напуснете. Тук предстои полицейска работа. Имам предвид истинска работа — отпечатъци, тъкани, ДНК анализ — все такива скучни неща.

Очите на Мърфи се присвиха, както и моите, но дори и погледите ни да са засегнали с нещо Дентън, то въобще не се изписа на лицето му. Двамата с Мърфи си размениха по още един поглед, нейният — пълен с ярост, а неговият — стоманен.

— Агент Бен — извика Дентън.

Една жена, прехвърлила трийсетте, с дълга до раменете, като грива, рано посивяла коса, прекъсна огледа на трупа и се обърна към нас. Имаше матова кожа, дълбоки зелени очи и тънки, строги устни. Запъти се към нас с някаква мускулеста чувственост, която ѝ придаваше вид на човек, който при нужда може да стане много бърз и опасен. От всички агенти на ФБР, които влязоха, тя единствена демонстративно носеше пистолет. Сакото ѝ беше разкопчано и ремъците на подмишничния кобур много ясно се виждаха на фона на бялата риза.

— Да, сър — каза Бен.

Гласът ѝ звучеше спокойно. Погледът ѝ се насочи между мен и Мърфи, като по този начин не гледаше нито един от нас двамата, но едновременно не ни изпускаше от очи.

— Моля, изведете тези цивилни — Дентън нарочно подчерта думата — от местопрестъплението.

Бен кимна, без да каже нищо в отговор. Само чакаше. Аз се приготвих да тръгна, но спрях. Мърфи беше стъпила здраво на пода и бе отпуснала небрежно ръце. Разпознах упорития ъгъл на челюстта ѝ. Имаше онзи вид, който придобива по време на турнирите по айкидо. Мърфи бе готова за битка. По дяволите! Налагаше се да я укротя, преди да направи нещо.

— Мърфи — обърнах се към нея спокойно. — Ще поговорим отвън.

— Как не — сопна се Мърфи. — Който и да е този убиец, той вече е оставил половин дузина жертви през последния месец. Аз съм тук, за да го открия. Колегите от „Роузмонт“ ми дадоха съгласието си.

Мърфи изгледа Бен. Агентът на ФБР я превишаваше значително по ръст и мускули. Очите на Бен се присвиха и раменете ѝ се стегнаха.

— Имате ли го в писмен вид? — попита Дентън. Вените на челото му пулсираха гневно. — И наистина ли държите да докладвам за вас на началника ви?

— Не ме принуждавайте, Дентън — каза Мърфи разпалено.

Изтръпнах.

— Виж, Мърфи — казах аз и сложих ръка на рамото ѝ. — Да излезем навън за минутка.

После я стиснах съвсем леко.

Мърфи се обърна към мен. Осмели се за миг да погледне в очите ми, след което напрежението ѝ леко спадна и по лицето ѝ премина сянка на колебание. Като че ли се отпусна и аз си поех дъх. Определено не исках да се стига до насилие. От това нямаше да произлезе нищо добро.

— Изведете ги оттук — извика Дентън и в гласа му прозвучаха нотки, които никак не ми харесаха.

Бен не ни даде никакъв знак. Тя се придвижи бързо и решително, скочи към Мърфи и се опита да ѝ нанесе по слепоочието някакъв удар от бойните изкуства, който ми беше напълно непознат. Последва рязко движение. С невероятна бързина ръката на Мърфи се издигна, преди ударът да попадне в целта, тя се обърна и Бен бе извадена от равновесие, при което сивокосата жена, повлечена от собствената си инерция, се блъсна в стената.

Само за части от секундата изражението ѝ премина от шок и изненада в бяс. Ръката ѝ бръкна под сакото, поколеба се за миг, след това продължи. Извади пистолета си точно и плавно, без да си дава вид, че бърза. Зелените ѝ очи блестяха. Хвърлих се към Мърфи, блъснах я и двамата паднахме на пода в мига, в който прозвуча изстрелът, подсилен допълнително от празните пространства на недовършения клуб. Образувахме оплетена купчина от тела на пода.

— Бен! — извика Дентън.

Втурна се към нея, без да обръща внимание на пистолета, и застана между въоръжената жена и нас. Чух го, че ѝ казва нещо с тих и напрегнат глас.

Двамата агенти на ФБР и още няколко полицаи се втурнаха тичешком. Мърфи изръмжа и ме бутна с рамо. Аз изпъшках и се отстраних от нея. И двамата се изправихме на крака.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита един от полицаите, възрастен човек с побеляваща коса.

Дентън се обърна към него овладяно и спокойно.

— Случаен изстрел. Имаше някакво недоразумение и оръжието на агент Бен произведе случаен изстрел.

Полицаят се почеса по главата и погледна към Мърфи.

— Вярно ли е това, лейтенант?

— Как не! — извиках аз и посочих с пръст Бен. — Тази луда куч...

Мърфи заби рамо в стомаха ми и ме изгледа кръвнишки.

— Вярно е — потвърди тя, докато аз си разтривах корема. — Стана точно както казва агент Дентън. Случайно.

Погледнах към нея.

— Мърфи, почакай. Тази жена...

— Произведе случаен изстрел — натърти Мърфи. — Това може да се случи с всекиго.

Мърфи се обърна към възрастния полицай, който я погледна, и повдигна рамене.

Дентън ни огледа внимателно, след което кимна.

— Родж, Джордж. Моля ви да се уверите, че всичко е наред с лейтенант Мърфи, и да я изпратите до колата ѝ.

— Добре, Фил — каза едно слабо момче с червена коса, големи уши и лунички. — Ами, господин Дрезден и лейтенант Мърфи, да излезем ли на чист въздух отвън? Аз съм Роджър Харис, а това е агент Уилсън.

Другият агент на ФБР, едър, пълен мъж, приближаващ петдесетте, с оредяла коса и увиснало коремче над колана, само ни направи знак да го последваме и се упъти към вратата. Мърфи изгледа за миг Дентън, след това се завъртя на пети и последва едрия Уилсън. Аз също тръгнах след нея.

— Не мога да повярвам. В ред ли си? Защо, по дяволите, не им каза какво стана? — попитах Мърфи тихо.

— Онази кучка — отговори Мърфи не особено тихо. — Тя се опита да ме удари.

— Тя се опита да ти свети маслото, Мърф! — възразих аз.

Мърфи свирна през зъби, но продължи да върви. Погледнах назад към помещението и видях, че разкъсаното и сдъвкано тяло на Спайк е оградено с допълнителна полицейска лента. Криминалистите бяха пристигнали и започваха да претърсват помещението. Дентън беше коленичил до Бен, която бе скрила лице в дланите си и изглеждаше, че плаче. Дентън ме наблюдаваше и в пресметливите му безизразни очи аз вече бях категоризиран като „висок, строен, тъмна коса, тъмни очи, ястребови черти, особени белези няма“.

Огледах го за минута и интуитивно разбрах — дори бях твърдо убеден. Дентън криеше нещо. Знаеше нещо и не го казваше. Не ме питайте как го разбрах, но подутите вени на челото му и изправеният му гръб ме караха да мисля така.

— Хм — измърмори младокът Харис. Аз примигнах и се обърнах към него. Той отвори вратата пред Мърфи и всички излязохме навън. — Може би сега Дебора ще се отпусне малко. Тя беше ужасно стресирана от тези убийства. Почти не е спала целия месец. Познаваше един от убитите. И оттогава е под напрежение.

— Млъкни, Харис — каза с отвращение дебелият агент Уилсън. — Просто си затвори устата! — Обърна се към нас и ни заяви със съвсем спокоен тон: — Разкарайте се оттук. Не искам да виждам когото и да е от вас на място, което не е ваш район, лейтенант Мърфи. Дисциплинарният отдел си има достатъчно работа, не мислиш ли?

Той се завъртя и влезе обратно в зданието. Червенокосото момче ни отпрати една странна извинителна усмивка и побърза да настигне дебелия. Вратата се затвори след него и ние двамата с Мърфи останахме навън, далече от разследването и от доказателствата на местопрестъплението.

Погледнах през ясното небе към почти пълната луна. Върколаци, които скачат през прозорци и нападат гангстерски телохранители в недовършен строеж на увеселителен клуб. Сдъвкано тяло наред локва кръв на грубия под. Полудял агент, който вади пистолет и стреля на

месо. Малко в стил кунгфу, малко в стил уестърн и няколко съвсем сериозни заплахи.

Дотук, помислих си аз въпреки разклатените ми нерви, нищо повече от най-обикновен работен ден.

[1] „Сатурн“ — модел автомобил на „Дженеръл Мотърс“, произвеждан до 2009 г. — Б.пр. ↑

[2] Дъстер — дълга горна дреха от груб брезент или кожа, с дълбоки цепки отпред и отзад. — Б.пр. ↑

[3] Спайк (англ.) — бодил; шип. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Стомахът ме присвиваше заради ужасната гледка в зданието и напрежението от това, което последва. Едното ми ухо все още пищеше от изстрела. Започнах целият да треперя, след като адреналинът се отдръпна, и аз си останах нервен и раздразнен. Пъхнах ръце в джобовете на шлифера, като внимавах за кървавото парче стъкло, увито в носната ми кърпичка, обърнах лице срещу вятъра и затворих очи.

„Отпусни се, Хари — казах си аз. — Успокой се. Дишай дълбоко и издишай равномерно. Виждаш ли? Не си убит. Мъртвите не дишат така. Не си като Спайк, разкъсан на парчета на пода. По теб няма дупки от куршуми. Жив си, Мърфи е добре и не се налага повече да разглеждаш онова лице с изтръгнатите очи.“

Продължавах обаче да виждам разкъсаното тяло зад спуснатите си клепачи. Усещах гадната воня на изтърбушените вътрешности. Спомнях си лепкавата съсирена кръв по прашния под, посипана с късчета от мазилката. Жлъчката ми се качваше към устата и полагах големи усилия да не повърна.

Искаше ми се да крещя, да размахвам ръце, да ритам нещо, докато се почувствам по-добре. Почти разбихах реакцията на агент Бен, ако й се е наложило да работи по серия убийства като това, което току-що видях. Не може да гледаш толкова много кръв дълго време, без да започнеш да я виждаш навсякъде.

Продължавах да дишам дълбоко. Вятърът носеше прохлада и свежест към лицето ми, примесени с ароматите на приближаващата есен. През октомври вечерите в Чикаго са хладни и ветровити, но аз ги обичам въпреки това. Това е любимото ми време за разходки навън. Постепенно се успокоих. До мен Мърфи вероятно се занимаваше със същото. Тръгнахме към колата почти едновременно, без да се налага да разменим каквито и да било думи.

— Аз... — започна тя и замлъкна отново. Не погледнах към нея, нито казах нещо. — Съжалявам, Хари. Изпуснах си нервите. Агент

Дентън е истински задник, но си върши работата и беше прав. Поне формално погледнато. Нямам никакво право да се намирам на това място. Въобще не трябваше да те забърквам в тази история.

Тя отключи вратите и влезе в колата. Наместих се на предната седалка, протегнах се и взех ключовете от ръката ѝ, преди да запали двигателя. Тя обърна глава към мен и присви очи.

Стиснах ключовете в шепата ми.

— Почакай, докато се успокоиш, Мърф. Трябва да поговорим.

— Не мисля, че това е добра идея, Хари — каза тя.

— Така ли ми благодариш, че ти спасих живота? За втори път вече. Криеш нещо от мен.

— Би трябвало да знаеш как стоят нещата — скара ми се тя, но се отпусна в седалката си и се загледа навън през предното стъкло на колата.

Виждахме полицаите, криминалистите и хората от ФБР да щъкат напред-назад из зданието. И двамата поседяхме спокойно доста време.

Забавното беше, че причината за проблемите между мен и Мърфи беше същата като за тези между мен и Ким Дилейни по-рано тази вечер. Мърфи искаше да разбере нещо, за да продължи разследването. Навремето бих могъл да ѝ дам тази информация — но с това щях да я застраша. Вместо това отказах да ѝ съобщя каквото и да било и сам се заех да проследя дирята чак до самия ѝ край. Имаше още изгорели здания и още трупове, но липсваха достатъчно доказателства, за да се повдигне обвинение срещу мен, а убиецът, когото преследвахме, щеше да бъде неутрализиран. Но Мърфи никога не ми прости, че съм отрязал шансовете ѝ.

През миналите месеци тя ми се обади няколко пъти по работа и аз направих каквото можах по най-добрия начин. Но отношенията ни охладняха и си останаха чисто професионални. Може би беше дошло време да се опитам да запълня тази празнина.

— Виж, Мърфи — казах аз. — Ние нищо не сме говорили за това, което се случи тази пролет.

— Не говорихме нищо и когато то се случваше — каза тя и гласът ѝ скърцаше, като есенните листа. — Защо да започваме сега? Това беше през пролетта, а вече е октомври.

— Хайде, Мърфи, имай милост. Исках да ти кажа нещо тогава, но не можех.

— Да отгатна ли? Глътна си езика? — каза тя мило.

— Ти знаеш, че не бях от лошите. Трябва да си го разбрала вече.

По дяволите, рискувах си живота, за да те спася.

Мърфи поклати глава, загледана пред себе си.

— Това не е най-важното.

— Не? А кое тогава?

— Най-важното, Дрезден, е, че ме излъга. Отказа да ми дадеш информация, която ми беше необходима, за да си свърша работата. Когато те привлека към някое разследване, това означава, че ти имам доверие. Човек не се доверява на другите ей така. Поне не и аз. — Тя стисна волана и пръстите ѝ побеляха. — Особено пък сега.

Потръпнах. Ама че гадост. Още по-лошо — тя беше права.

— Някои от нещата, които знаех... бяха опасни, Мърф. Можеха да те убият.

Сините ѝ очи ме пронизаха, така че трябваше да се облегна на вратата.

— Не съм ти дъщеря, Дрезден — отговори тя много меко и спокойно. — Не съм порцеланова кукличка, поставена на лавицата. Аз съм лейтенант от полицията. Хващам лошите момчета и ги пъхам на топло. И докато правя това, може и да получа някой куршум, така че да не трябва някоя домакиня или някой цивилен да го поеме. — Извади пистолета си от кобура, провери дали е зареден и дали е на предпазител и го върна обратно. — Нямам нужда от твоята закрила.

— Почакай, Мърфи — изрекох забързано аз. — Не съм го направил, за да те ядосам. Аз съм ти приятел. Винаги съм бил...

Тя погледна навън, където един полицай с фенерче мина покрай колата, за да търси по земята някакви допълнителни улики.

— Ти беше мой приятел, Дрезден. Сега... — Мърфи поклати отново глава и стисна зъби. — Сега не знам...

Нямаше какво повече да кажа. Но не можех да оставя нещата така. Въпреки времето, което мина оттогава, досега не бях опитвал да погледна на събитията от нейната гледна точка. Мърфи не беше магьосник. Тя нямаше почти никаква представа за света на свръхестественото, онзи свят, който великата религия на науката се опитва да отрече още от времето на Ренесанса. Тя няма с какво да си послужи срещу съществата, които може да срещне, не разполага с никакво оръжие, освен с познанията, които бих могъл да ѝ дам — а

тази пролет аз ѝ отнех това оръжие и я оставих безсилна и неподготвена. За нея е било истински ад всеки ден да се сблъсква с неща, които не съдържат никакъв смисъл и за които съдебните експерти само поклащат глави.

Точно с това се занимаваше нейният Специален отдел. Той беше създаден нарочно от кмета на Чикаго, за да разследва всички „необичайни“ престъпления, които се извършват в града. Общественото мнение, Църквата и официалната полиция продължават да се мръщят при всяко споменаване на „магия“, „свръхестествени сили“, „вампири“ или „магьосници“, но тези създания продължават да шарят наоколо — тролове под мостовете, феи, които крадат деца от люлките, призраци, духове и привидения от най-различен вид. Те продължават да тормозят и да раняват хората и според някои статистики нещата стават все по-лоши, вместо да се подобряват. Някой трябва да ги спре. В Чикаго и неговите предградия това са Карин Мърфи и нейният Специален отдел.

Тя се задържа на поста си по-дълго от своите предшественици главно защото прие идеята, че в реалния свят може да има нещо повече от сънищата в книгите. И защото използваше услугите на единствения магьосник в страната, който ги предлагаше свободно.

Не знаех какво да кажа и устата ми сама изрече:

— Карин, съжалявам.

Между нас се възцари продължително мълчание.

Накрая тя потръпна и поклати глава.

— Добре — каза тя, — но ако те вкарам в това разследване, искам да ми дадеш дума, Хари. Този път никакви тайни. Нито за да ме предпазиш, нито за нещо друго.

Обърна се към прозореца и чертите на лицето ѝ като че ли омекнаха под лунната светлина и отблясъците на далечните улични лампи.

— Мърфи — казах аз, — не мога да ти обещаю такова нещо. Как може да ме караш...

Гневът проблесна по лицето ѝ и тя се протегна към моята ръка. Направи нещо с един от пръстите ми и изпитах силна болка по цялата ръка, която дръпнах назад инстинктивно и изпуснах ключовете. Тя ги улови във въздуха и заби един от тях в стартера.

Трепнах от болка и разклатих пръстите си. След това положих ръка върху нейната.

— Добре — казах аз. — Добре. Обещавам. Никакви тайни.

Тя ми стрелна един светкавичен поглед, след което се обърна напред. Запали колата и излезе от паркинга.

— Добре — каза тя. — Ще ти кажа всичко. Правя го, защото имам нужда от всякаква помощ. Ако не успея да пипна този върколак, до края на месеца ще имаме цяла камара трупове на раменете си. И освен това — добави тя, — ако се проваля, ще ме изхвърлят от работа. А ти ще се окажеш зад решетките.

ГЛАВА 4

Зад решетките? — казах аз. — В затвора? По дяволите, Мърфи. Кога смяташе да ми кажеш?

Тя ми хвърли един намръщен поглед, а лицето ѝ се осветяваше от фаровете на колите в отсрещното платно.

— Моля те, Хари, само не започвай сега. Достатъчно неприятности си имах цял месец.

Дузина въпроси се запрепъваха из устата ми, но само един успя да се промъкне с виене:

— Защо не ми се обади за другите убийства през миналия месец? Мърфи се съсредоточи върху пътя.

— Исках. Повярвай ми. Но не можех. В комисията за вътрешно разследване започнаха да ме разпитват за това, какво се е случило с Виктор Селс и Джони Марконе през пролетта. На някого му дошла идеята, че съм в съдружие с Марконе. И съм спомогнала за убийството на неговия конкурент и за ликвидирането на бандата на Третото око. Започнаха здраво да се ровят в тези събития.

Усетих внезапен пристъп на вина.

— Защото ставаше дума за мен. Ти извади заповед за арестуването ми, а след това я отмени. И след като всичко приключи, тръгнаха едни слухове за мен и Марконе...

Мърфи стисна устни и кимна.

— Да.

— И ако беше ми се обадила, това щеше само да налее масло в огъня.

Почесах се по челото. Същите, които разследваха Мърфи, щяха сигурно да се занимаят по-обстойно и с мен. Тя ме е защитила. Въобще не бях допуснал, че слуховете, които Марконе беше разпространил, може да имат отношение към друг, освен към мен. Има още да учиш, Хари.

— Едно е сигурно, Дрезден, ти не си глупав — потвърди тя. — Понякога малко наивен, но не и глупав. Комисията не можа да изрови

нищо, но има достатъчно хора, които са убедени, че аз съм замесена, и заедно с тези, които ме мразят, могат добре да ме прецакат, ако им се удаде възможност.

— Затова не реагира на постъпката на агент Бен — досетих се аз. — Опитваш се да успокоиш нещата.

— Точно така — каза Мърфи. — Ще ме разчекнат от главата до петите, ако разберат, че нарушавам правилата, още повече ако вляза в свада с някой от агентите на ФБР. Повярвай ми, Дентън може да се държи като мижитурка, но поне не вярва, че съм замесена. Той играе честно.

— И в този момент започнаха убийствата?

Вместо да ми отговори, тя се престрои в бавната лента и намали скоростта. Аз почти се обърнах към нея, за да мога да я наблюдавам. Точно в този миг забелязах фаровете на един автомобил, който се промъкна сред другите коли и зае същата лента зад нас. Нищо не казах на Мърфи, но продължих да следя колата с крайчеца на окото си.

— Точно така. Убийствата в стил Лобо^[1]. Започнаха миналия месец, точно един ден преди пълнолуние. Най-напред една двойка от някаква оргия на „Рейнбоу бийч“ бяха разкъсани на парчета. Всички си помислиха, че е нападение на животни. Странно, но знаеш ли? Така или иначе, си беше странно и затова дадох случая на мен.

— Ясно — казах аз. — После?

— Следващата нощ беше една стара госпожа, която минавала край Уошингтън Парк. Убита по същия начин. А това вече не е нормално, нали? Нашите съдебни експерти не можаха да открият нищо полезно и затова се обърнах към ФБР. Те имат възможности, които ние не притежаваме. Високотехнологични лаборатории и тям подобни.

— И изпуснаха духа от бутилката — отгатнах аз.

— Нещо такова. Криминалните експерти на ФБР, онова червенокосо момче е от тях, откриха някакви особености в захапката на нападателя. Не съвпадала с истинската захапка на вълците и кучетата. Казаха, че и отпечатъците от лапите са също странни. Не съвпадали с вълците. — Тя потрепери. — Тогава започнах да си мисля, че е нещо друго. Сещаш ли се? Те допуснаха, че някой се опитва да наподобява вълк, да изглежда като нападение от вълк. По тази причина започнаха да наричат убиенца Лобо.

Кимнах намръщено. Фаровете бяха все още зад нас. Тогава ми хрумна да попитам:

— Помисли ли да им кажеш истината? Че тук може да е намесен върколак?

Мърфи се подсмихна.

— Няма начин. В бюрото наемат само хора с консервативно мислене. Те не вярват в призраци, таласъми и всичко останало, заради което те търся. Смятат, че убийствата са дело на някаква секта или на банда психопати. Направили са си оръжия от вълчи зъби и лапи и оставят символични отпечатъци наоколо. Така обясняват всичките следи и улики. Накарах Кармайкъл да те потърси, но телефонният ти секретар го информирал, че си се отзовал на повикване в Минесота.

— Да, някой беше видял нещо в едно езеро — потвърдих аз. — Какво стана след това?

— Адът се стовари върху нас. Трима скитници в Бърнам Парк следващата нощ, но те не бяха само мъртви, а направо направени на дреб. По-зле от мъжа тази вечер. А през последната нощ на пълнолунието — един възрастен мъж пред магазина за алкохол. Следващата нощ някакъв бизнесмен и неговият шофьор бяха разкъсани в подземен гараж. На всичкото отгоре онези от комисията ми дишаха във врата. И наблюдаваха всичко.

Тя поклати глава, правейки гримаса.

— Последните жертви. Всички останали са били на открито и в лошите квартали на града. Бизнесменът в подземния гараж не се вписва в картината.

— Да — каза Мърфи. — Джеймс Хардинг III. Един от последните истински индустриалци. Той и Джони Марконе са партньори в някакъв строителен проект на северозапад.

— А тази вечер жертвата отново е свързана с Марконе.

— Да — кимна Мърфи. — Не съм сигурна кой вариант е по-ужасен. Да се мисли, че убийствата са в резултат на нападения на животни, че са дело на банда психопати, въоръжени с вълчи зъби, или че са извършени от организирани върколаци. — Тя се изсмя притеснено. — Да, господин съдия, жертвата е убита от върколак!

— Прав ли съм, че след пълнолунието настъпи затишие?

Мърфи кимна.

— Комисията за вътрешно разследване не стигна до окончателни изводи и нищо друго не се случи. Никой не беше убит. До тази вечер. А ни предстоят още четири ясни нощи с пълнолуние, ако убийствата са свързани с него.

— Сигурна ли си, че убийците са повече от един? — попитах аз.

— Да — каза Мърфи. — Следите от ухапване или както казва агент Дентън, следите, наподобяващи ухапване, са причинени от три различни оръжия. Според хората от лабораторията убийците са няколко, но криминалистите не са съвсем сигурни.

— Освен ако си нямаме работа с истински върколаци. В такъв случай всяка следа от ухапване съответства на различни зъби и трябва да търсим глутница.

Мърфи се опита да възрази:

— Няма начин обаче да се изправя пред тях и да им кажа точно това. Те ще забият последните пирони в ковчегата на кариерата ми.

— Хм — каза аз. — Значи, наистина работата ти е застрашена?

Тя се намръщи.

— Само търсят причина да се отърват от мен. Ако не успея да заловя тези убийци, политиците ще ме обесят. След това ще им е лесно да скалпят някакви обвинения в съучастничество или възпрепятстване на правосъдието. Вероятно ще се опитат да се отърват и от теб, Хари. Трябва да разкрием убиеца или убийците. Ако не, с кариерата ми е свършено.

— Разполагаш ли с някаква кръв или косми от местопрестъпленията? — попитах аз.

— Да, малко — каза Мърфи.

— А слюнка?

Тя ме погледна намръщено.

— В раните от зъби трябва да има слюнка.

Тя поклати глава.

— Дори да са намерили, никой нищо не е споменал. Освен това всичките тези проби са безполезни, ако нямаме заподозрян, за да ги сравним.

— Напротив, ще бъде от полза — поправих я аз. — Някой е оставил окървавена следа по прозореца, когато го е разбил и е минал през него. Това може да преобърне нещата.

Мърфи кимна.

— Да, това ще бъде чудесно. Добре, Хари. Знаеш вече какво става. Какво можеш да ми кажеш за върколаците?

Нацупих се за миг.

— Не много. Даже не съм ги изучавал особено задълбочено. Преди всичко мога да ти кажа какво не са. Дай ми време до утре сутринта и ще получиш подробен доклад за тях.

Когато Мърфи излезе от булевард „Кенеди“, погледнах отново през задното стъкло. Колата, която мислех, че ни следи, пое след нас.

Мърфи се намръщи.

— Сутринта? Не може ли по-скоро?

— Ще го имаш на бюрото си в осем. Дори и по-рано, ако сержантът ме пусне да вляза.

Мърфи въздъхна и потри очите си.

— Добре, чудесно. — Стигнахме до Маканали и тя спря зад синята ми костенурка. Колата зад нас също навлезе в паркинга. — За бога, Хари, не мога да повярвам, че си седим тук с теб и си говорим за върколаци, извършващи убийства в центъра на Чикаго. — Тя се обърна към мен с тревога в очите. — Нали не съм превъртяла?

Излязох от колата и се наведох към прозореца ѝ.

— Не мисля така, Мърф. Не знам. Може би от ФБР са прави. Може това да не са върколаци. Понякога стават щури неща.

Отправих ѝ половинчата усмивка, на която тя отговори с лека въздишка.

— Сигурно ще съм в кабинета си, Дрезден — каза тя. — Ще чакам доклада в осем сутринта.

След което излезе от паркинга и бързо обърна по улицата. Не влязох в костенурката. Вместо това наблюдавах колата, която ни беше последвала на паркинга. Тя зави в далечния му ъгъл, обърна обратно и се придвижи право към мен.

Шофьорът, забележителна жена с къдрава кестенява коса, тук-там със сребърни кичури, въобще не се обърна да ме погледне, когато премина покрай мен.

Проследих колата намръщено. Тя напусна паркинга, пое в обратната на Мърфи посока и изчезна от погледа ми. Това същата кола ли беше, която ни проследи по булевард „Кенеди“? Или само си въобразявам? Нахалството ми внушаваше, че жената в колата беше следила мен, но инстинктите ми и преди ме бяха лъгали.

Седнах в костенурката и се замислих за миг. Чувствах се виновен и отново малко дребнав. В мен е причината за неприятностите на Мърфи. Когато не й казах какво се случва през пролетта, я бях поставил в центъра на изключително съмнителни обстоятелства. Натискът, на който беше подложена, беше пак заради мен.

Някои биха определили отношението ми към жените като старомодно и мъжкарско. Държа се с тях като с дами. Обичам да им отворям вратите, да плащам сметката, когато имам среща, да им нося цветя, да им придържам стола — все такива неща. Бих могъл да го нарека кавалерско отношение. Но както и да го наричате, Мърфи беше дама, попаднала в беда. И тъй като аз я бях въвлякъл в неприятностите, редно беше и аз да я избавя от тях.

Това не беше единствената причина, поради която исках да преустановя убийствата. Бях ужасно изплашен, като видях в какво състояние е Спайк. Все още треперех — чиста и примитивна реакция на преживения първичен страх. Не бих искал да бъда изяден от животно и да бъда сдъвкан от създание с много остри зъби. Самата мисъл за това ме накара да се свия на седалката и да притисна колене до гърдите си, което е доста странна поза, като се имат предвид моят ръст и доста тясното купе на костенурката.

Това, което беше сполетяло Спайк, беше възможно най-бруталната и жестока смърт. Може да си я е заслужил. А може и да не е. Както и да е, той беше само една от разкъсаните жертви на създание, с което нормалните хора не би трябвало въобще да се сблъскват. Не можех да си стоя настрани и да не предприемам нищо.

Аз съм магьосник. Това означава, че притежавам сила, а силата и отговорността вървят ръка за ръка. Длъжен бях да използвам силата, която ми е дадена, там, където има нужда от нея. ФБР въобще не е подготвено да се справи с глутницата върколаци, които тази есен изяждат жертвите си наред Чикаго. Това е по-скоро работа за моя отдел.

Въздъгнах и се изправих на седалката. Бръкнах в джоба на шлифера за ключовете от колата и напипах парчето стъкло, увито в моята носна кърпичка.

Разгънах я внимателно и намерих в нея зацапаното с кръв стъкло.

Кръвта притежава сила. Мога да я използвам, да направя заклинание и то ще ме отведе обратно при човека, който е пролял кръвта. Мога да открия убиеца още тази вечер просто като оставя магията да ме заведе до него или до тях. Това трябваше да стане веднага. Кръвта все още не беше засъхнала напълно, но когато това се случи, ще ми бъде ужасно трудно да я използвам.

Мърфи ще се разсърди много, че го правя без нея. Тя ще допусне, че съм имал намерение да последвам следата още тази нощ и нарочно съм я оставил извън разследването. Но ако не последвам следата още тази нощ, ще пропусна шанса да спра убиеца, преди да изгрее луната.

Не ми трябваше много време да взема това решение. В края на краищата да се спасят няколко живота, беше по-важно от сръдната на Мърфи.

Затова излязох от костенурката и отворих багажника отпред. Извадих оттам няколко магьоснически приспособления — стрелящата пръчка, нова защитна гривна, и още нещо, без което никой магьосник не бива да излиза. Моят пистолет „Смит и Уесън Чийф Спешъл“, 38-и калибър.

Пренесох всичките тези неща до колата и извадих окървавеното парче стъкло.

След което направих магията.

[1] Лобо — герой от комиксите от 80-те години. Извънземен наемен убиец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Взех парчето тебешир, което винаги нося в джоба на шлифера, и пластмасовия куполообразен компас, който виси на ивица велкро на арматурното табло, след което клекнах и широките поли на шлифера се разпростряха над коленете ми като палатка. Очертах с тебешира груба окръжност около мен върху асфалта. Следата беше ярка на черната повърхност и почти блестеше под лунната светлина.

Прибавих и едно усилие на волята, малък прилив на енергия, за да затворя кръга, и веднага усетих заобикалящата ме във въздуха магия да се сгъстява, обхваната от очертанието на рисунката. Косъмчетата на тила ми настръхнаха. Аз потръпнах, взех парчето стъкло с бързо засъхващата кръв по него и го поставих в кръга, точно между носовете на ботушите ми.

Започнах тихо да напявам безсмислени срички, като се отпуснах и съсредоточих вниманието си върху желанието от мен ефект.

— Interessari, interessarium!^[1] — измърморих и докоснах пластмасовия купол на компаса с капка незасъхнала кръв.

Енергията се устреми навън от мен, завъртя се в ограниченото от кръга пространство и се спусна към компаса с видимо проблясване на сребристи пращинки. Стрелката на компаса трепна, завъртя се лудо и се насочи към капката кръв като куче, надушило следа. След това се залюля, обиколи кръга и застана твърдо в посока югоизток.

Усмихнах се доволно и заличих с върха на ботуша си тебеширената окръжност, освобождавайки събраната в нея енергия, след което взех компаса и се върнах в синята костенурка.

Проблемът при това заклинание е, че стрелката на компаса ще сочи неотменно към този, от когото идва кръвта, но това ще продължи само до изгрев-слънце, когато простите магически енергии, които използвах при заклинанието, ще се разсеят. Освен това стрелката не показваше най-бързия път да се стигне до целта, а само крайната точка, в която тя се намира.

Никой разумен човек не би определил движението на автомобилите в Чикаго като лесно или дружелюбно, но бях живял тук достатъчно дълго, за да се науча да се справям с него. Минах покрай болница „Кук кънтри“, която сама по себе си е град в града, след това надолу край Дъглас Парк и завих на юг по „Кедзи“. Стрелката на компаса бавно се насочи право на изток, докато аз се движех на юг, след което продължих на изток по Петдесет и пета улица, към Чикагския университет и езерото Мичиган.

Това не беше особено добра част от града. По-скоро имаше доста лоша репутация. Нивото на престъпността беше високо, много от зданията бяха овехтели, изоставени или се ползваха само отчасти. Повечето улични лампи бяха изгорели, така че с падането на нощта навсякъде беше доста тъмно. Районът винаги е бил привлекателен за най-мрачните създания, които изпълзват за една нощ от Небивалото. Троловете се спотайват наоколо като крадци и през някои нощи всеки нов вампир, който се появи в града, неизбежно се оказва в този квартал в търсене на плячка, докато успее да установи контакт с Бианка или с някой от по-второстепенните местни вампири.

Спрях, когато компасът се насочи към едно място, което изглеждаше като изоставен универсален магазин, и загасих двигателя. Вярната костенурка изтрака благодарно и спря. Извадих картата на града от жабката и хвърлих един бърз поглед за миг. Уошингтън Парк и Бърнам Парк, където бяха извършени четири от убийствата миналия месец, бяха на по-малко от миля от двете ми страни.

Побиха ме тръпки. Това изглеждаше идеалното място за откриване на убиеца Лобо.

Излязох от колата. В дясната ръка държах стрелящата пръчка, а в лявата — компаса. На лявата ми китка подрънкваше защитната гривна. Пистолетът ми беше подръка в левия джоб на шлифера. Спрях за миг да си поема дъх, да проясня мислите си и да реша какво точно искам да направя.

Нямах намерение да повалям убиеца, който и да беше. Искях само да установя местонахождението му заради Мърфи. Тя ще може да го постави под наблюдение и ще го пипне, когато се опита да нанесе удар следващия път. Дори ако успея да го заловя, Мърфи няма да може да състави обвинение, почиващо на думите на професионален

магьосник. На градските съдии много ще им хареса един полицаи да се изправи пред тях и да започне да разказва подобни щуротии.

Завъртях на пръста си стрелящата пръчка и тръгнах напред. Това беше правилно. Не се нуждаех от признанието на правосъдието за моята сила, за да я приложа.

Витрините на бившия магазин бяха заковани с дъски. Опитах ги една по една и открих такава, която леко поддаде. Спрях и я огледах внимателно, за да видя дали няма прикачена към нея някаква аларма.

Като например жичката, завързана на долния ѝ край и окичена с малки звънчета. Ако бях бутнал дъската по-навътре, те щяха да се раздрънкат. Вместо това внимателно освободих жичката от гвоздеа, който я държеше, и бавно я спуснах заедно със звънчетата на пода. След което се вмъкнах в тъмното помещение на изоставения магазин.

Мястото беше доста призрачно. Все още стърчаха скелетите на рафтовете, отдавна изпразнени от стоки. От тавана висяха в безпорядък празните кутии на флуоресцентните лампи, а подът под тях беше посипан от стъклените парчета на счупените тръби. Единствената светлина идваше от улицата, но от задната част на магазина проникваше някаква допълнителна светлина. Проверих окървавения компас. Стрелката сочеше право към този източник. Затворих очи и се ослушах. Това беше изкуство не много трудно за усвояване, но повечето хора не подозират, че то съществува. Чух гласове, поне два, които говореха в приглушени и забързани тонове.

Промъкнах се към задната част на магазина, като използвах празните рафтове за прикритие. Затаих дъх и надникнах над последния ред.

Около един газов фенер за къмпинг се бяха събрали момчета и момичета с най-различен външен вид и ръст. Бяха облечени във всички нюанси на черното — повечето носеха якета, каишки и гривни от черна кожа. Някои имаха обеци на ушите или носа, а един беше татуирал врата си. Ако бяха едри и мускулести, щяха да са доста заплашителни, но те не бяха. Приличаха повече на студенти и дори на още по-млади, пъпчиви или с гелосани коси, а брадите им по момчешки едва бяха наболи. Изглеждаха странно и не на място.

Четирима или петима от тях бяха наобиколили някакъв як младеж, висок не повече от метър и шейсет. Имаше големи очила и дебели пръсти и повече би му прилягало да си играе вкъщи с

пластмасов пистолет, отколкото да носи кожените ръкавици с шипове на всеки пръст. Беше застанал с ръце на хълбоците и гледаше гневно към едно кльощаво русо момиче, с цяла глава по-високо от него. Очертанията на дългото ѝ тяло, извито като върбова клонка, бяха доста странни, а тъжното ѝ продълговато лице изразяваше силен гняв. Косата ѝ стърчеше по главата и падаше пред лицето като рошава грива, но в очите блестеше едва сдържано негодувание. Друга групичка от пет-шест младежи се беше събрала около нея и всички като че ли бяха много напрегнати.

— А пък аз ви казвам — изръмжа младежът с приглушен глас, — че трябва веднага да излезем. Не можем да спираме, докато не изловим всичките и не ги разкъсаме на парчета.

Чу се одобрително мърморене сред тези, които го заобикаляха.

— Били, кълна се — отговори русата, — че ти си истински идиот, натъпкан с тестостерон. Ако излезем точно сега, ще ни изловят като пилци.

— Помисли с главата си, Джорджия — отвърна Били. — Да не мислиш, че те вече не са разбрали? Могат да ни пипнат още сега, ако решат да нанесат удар.

— Не могат — възрази Джорджия. — Тя ни каза да не предприемаме нищо тази нощ и аз няма да изляза. А ако се опиташ да тръгнеш, ще ти вържа глезените за ушите.

Били изръмжа истински, макар че това прозвуча малко пресилено, и пристъпи крачка напред.

— Да не си мислиш, че можеш да се справиш с мен, кучко? — каза той. — Само опитай.

Джорджия присви очи.

— Не съм се хванала на тази вълча игра, за да се бия със загубеняци като теб, Били. Не ме предизвиквай. — Тя изгледа младежите, които стояха зад Били. — Знаете какво ни каза тя. Да не би да смятате, че можете да престъпите заповедите ѝ?

— Чуйте ме всички вие, „Алфа“ — обърна се Били към тези зад него, след това към опонентите си. — Аз бях ваш водач през цялото това време. Направих всичко, което обещах. Не ми ли вярвате вече?

Огледах още един път спорещите, след което скрих главата си в сянката. Хлапета върколаци и батмани. Проверих компаса. Сочеше твърдо към групата около фенера. Това ли са убийците? Приличаха по-

скоро на групичка компютърни манияци, които се стягат за забавление в някой фетишистки бар.

Поне беше някакво начало. Можех да се измъкна вече и да разкажа на Мърфи какво съм видял. Налагаше се също да обиколя зданието преди това, за да видя дали има паркирани коли наоколо и да мога да дам на Мърфи регистрационните им номера. По дяволите, университетът беше съвсем близо. Може някои от тях да имат пропуски и за неговия паркинг.

— Какво означава всичко това? — разнесе се изведнъж ясен пронизващ женски глас.

Надникнах отново над ръба на рафта. Една мургава жена, висока поне колкото русата, но по-възрастна, едра и мускулеста, се приближаваше с животинска увереност, вероятно влязла през задната врата на помещението. Черната ѝ коса беше посребрена и не ми трябваше повече от секунда, за да разпозная жената от паркинга пред Маканали. Сърцето ми се разтуптя от възмущение. В края на краищата точно тя ни беше проследила, Мърфи и мен. Тя огледа двете групи младежи с кехлибарените си очи, които едва ли можеха да се нарекат кафяви.

— На това ли съм ви учила? — попита жената.

Били и Джорджия гледаха смутено пода. Останалите младежи заеха същите пози, като група малки деца, планиращи да излизат навън след часа за лягане.

— Това не е игра. Някой ме проследи до тук. Те са по петите ни. Ако допуснете грешка сега, ще я заплатите с живота си — каза жената, обхождайки членовете на групата.

Проверих отново компаса.

Стрелката се колебаеше синхронно с движенията ѝ, но сочеше винаги към нея. Сърцето ми се качи в гърлото. Наблюдавах тази жена и нейната почти животинска виталност, заповедническото ѝ поведение и сила на волята. Тази жена, помислих си аз, може да е убиец. И освен това бе разбрала, че е проследена. Как? Как по дяволите беше усетила, че я следвам?

Погледнах отново към нея, но веднага разбрах, че зорко се вглежда в плътните сенки зад рафтовете, и се скрих. Един от младежите се опита да каже нещо, но тя му даде знак с ръка да мълчи. Видях, че ноздрите ѝ се разшириха, докато вдишва през тях, и веднага

след това направи една стъпка към мен. Затаих дъх и не се и опитах да се наведе по-надолу зад рафтовете от страх, че и най-малкото движение може да ме издаде.

— Хванете се за ръце — заповяда жената. — Веднага!

След това се обърна към фенера на пода и го загаси, хвърляйки помещението в пълен мрак.

Последва някакво смутено шепнене, едно заповедно изсъскване на жената и след това пълна тишина, нарушавана само от шума на стъпките по плочките назад към дъното на магазина. Те се измъкнаха. Аз се изправих заслепен и тръгнах край рафтовете след тях, колкото можех по-бързо.

Това едва ли беше най-разумното решение, но не можех да им позволя да изчезнат. Заклинанието, което направих на моя компас, едва ли щеше да изтрае достатъчно дълго, за да мога отново да откроя жената, камо ли някой младеж от групата. Исках да ги проследя, да си запиша регистрационните номера на колите, въобще да намеря каквото и да е, което да позволи на Мърфи да ги пипне, след като те избягат.

Не прецених добре крачките си и се блъснах в стената на края на стелажите. Изсъсках от болка и веднага се насочих към тях, следвайки ги по звуците в мрака, в който самият аз се криех. Бих могъл да си светна, но след като аз не виждах нищо, никой не би могъл да стреля по мен. Придвижвах се много внимателно, слухтейки и следвайки шумовете.

Получих предупреждение само за секунда — драскането на нокти по старите плочки — след което нещо едро и косматото се блъсна в краката ми под коленете и ме събори на пода. Извиках и замахнах със стрелящата пръчка като с бейзболна бухалка. Почувствах как тя здраво се стовари върху нещо твърдо и кокалесто. Последва едно ръмжене, дълбок животински рев и някой измъкна пръчката от ръката ми и я захвърли далече. Тя изтрака глухо на пода. Пуснах компаса, извадих пистолета, изправих се на крака и заотстъпвах назад, превръщайки страха си в безмълвно предизвикателство.

Заставах за миг неподвижно, без да виждам нищо, дишайки тежко, с пистолет в ръката. Ужасът караше сърцето ми да бие учестено и както винаги гневът дойде веднага след страха. Бях вбесен от това нападение. Разбира се, имах готовност, че някой ще се опита да ме

спре, но създаването, което ръмжеше срещу мен в тъмнината, ме беше изплашило повече, отколкото бях очаквал.

В следващата минута нищо не се случи и не можах нищо да чуя. Бръкнах под ризата си и извадих сребърния пентаграм, завещан от майка ми. Неговата вписана в окръжност петолъчна звезда символизираше реда, симетрията и равновесието на силите. Съсредоточих волята си върху него и той започна да свети със слабо и меко сияние — далече от ярката, ослепителна светлина, която се поражда, когато насочиш волята си срещу създания, излезли от Небивалото, но напълно достатъчна, да ме направлява. Придвижих се към задната част на помещението, където бях обвит от синьо-бялата лунна светлина.

Определено беше много глупаво да продължавам напред, но аз бях достатъчно вбесен, за да се запътя през задната стая на универсалния магазин, докато пред мен не се появи тъмното очертание на задния вход. Насочих се към него и се запрепъвах в предмети, които не можеха да се видят на слабото сияние на амулета, гневно ги изритах настрана, докато най-сетне излязох на алеята зад старото здание, вдъхнах дълбоко чист въздух и можех отново да различавам неясни форми и цветове.

В този миг нещо тежко ме удари отзад и ме събори на земята, а камъчетата на чакъла се забиха в кожата ми през ризата. Концентрацията ми изчезна и заедно с нея и светлината от амулета. Усетих нещо твърдо и метално да се опира в тила ми, нечие коляно притисна гърба ми и един женски глас изръмжа:

— Хвърли пистолета или ще ти пръсна главата.

[1] Interessari, interessarium! — Потърси! — заклинание на Хари Дрезден. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Може да съм луд, но не мога да се държа предизвикателно, когато има пистолет, опрян до главата ми. Внимателно поставих настрана своя „Смит и Уесън“, 38-и калибър, и отдръпнах пръстите си от него.

— Ръцете на гърба. По-бързо — изръмжа жената.

Направих го. Почувствах студения метал на белезниците около китките си и чух изщракването им, когато се закопчаха. Коляното освободи гърба ми, след което моят нападател ме обърна по гръб с един крак и светна с фенерчето си в лицето ми.

— Хари! — каза тя.

Примигнах срещу светлината. Сега познах гласа.

— Здравей, Мърфи. Пак ще водим разговор, нали?

— Подлец! — каза грубо Мърфи. Все още беше в сянката зад лъча на фенерчето, но вече различавах контурите ѝ. — Намери следа и я проследи, без да ми се обадиш.

— Някои живеят в стъклени кули, лейтенант — казах аз и седнах с ръце, извити зад гърба. — Нямаше никакво време. Следата беше гореща и не можех да си позволя да я оставя да изстине.

Мърфи изръмжа.

— Как откри това място?

— Аз съм магьосник — отговорих аз и се опитах да опъна ръцете си, доколкото беше възможно. — С магия. Как иначе?

Мърфи изръмжа, но се наведе зад мен и отключи белезниците. Разтрих си китките, след като бяха освободени.

— А ти?

— Аз пък съм полицай — каза тя. — Една кола ни следваше до Маканали чак от местопрестъплението. Почаках да отmine и я проследих дотук. — Тя се изправи. — Ти беше вътре. Излезе ли някой от предния вход?

— Не. Не мисля. Но не можех да видя.

— По дяволите! — каза Мърфи и прибра пистолета в джоба си. — Не са излезли и отзад. Трябва да има някакъв изход през покрива. — Тя огледа гъсто застроените здания, осветявайки покривите със своето фенерче. — Отдавна са изчезнали.

— Някой губи, друг печели — казах аз, докато се изправях на крака.

— Как не — отвърна тя, обърна се и се запъти към зданието.

Настигнах я бързо.

— Къде отиваш?

— Вътре. Да видя дали няма стълби или нещо подобно.

— Не можеш да ги настигнеш — казах аз, придружавайки я в тъмното здание. — Не можем да се справим с тях само двамата.

— Тях? — попита Мърфи. — Аз видях само една жена.

Тя спря и се обърна към мен, а аз ѝ разказах набързо всичко, което се беше случило, след като се разделихме на паркинга при Маканали. Мърфи ме слушаше и сините ѝ очи гледаха сериозно.

— Какво мислиш за това? — попита тя, когато свърших.

— Това са върколаците — казах аз, — а жената с посивялата коса е техният водач.

— Група убийци? — попита Мърфи.

— Глутница — поправих я аз. — Но не съм съвсем сигурен, че те са убийците. Струва ми се, че нещо им липсва... не знам какво точно. Сила, злоба.

Мърфи поклати глава и се обърна да излезе навън.

— Можеш ли да дадеш точно описание?

Придружих я навън.

— Надявам се, достатъчно точно. Но за какво ти е?

— Ще поискам заповед за арест на жената, а ти ще ми дадеш пълно описание на младежите, които си чул да разговарят.

— За какво ти е нужно всичко това? Нямах ли регистрационния номер на колата, която е карала?

— Проверих вече — каза Мърфи. — Колата е взета под наем. Вероятно с фалшиви документи.

— Мисля, че не сме открили истинските престъпници, Мърф — казах аз. — Няма нужда от заповед.

— Защо да няма? — попита Мърфи. — Някой ме проследи през целия град чак от местопрестъплението. Не само това, но ти също

можеш да потвърдиш, че те са убийците от там. Не пред съда, разбира се, но пред мен и това е достатъчно. Стандартното полицейско разследване ще извади всичко останало, а ние вече знаем какво да търсим.

Вдигнах ръка.

— Почакай малко. Моето заклинание не показва, че тази жена е убиецът. А само, че има нейна кръв на местопрестъплението.

Мърфи скръсти ръце и ме изгледа.

— На чия страна си все пак?

— Не разбираш ли, Мърфи? — попитах аз, леко раздразнен. — Не можеш да започнеш нещо срещу хора, които живеят в страната на демоните, без да имаш готовност да разплетеш всичко точно сега и докрай. Ако започнеш да се заяждаш с глутница върколаци, ако пратиш подире им полицията, това значи да обявиш война. Тогава трябва да си готова да я водиш.

Мърфи издаде напред челюстта си.

— Не се тревожи за мен. Ще се справя.

— Не твърдя, че няма да се справиш — казах аз. — Но това, което разкъса Спайк на парченца в клуба на Марконе, не е същото, което ме блъсна в тъмнината тук отзад.

Посочих с глава основното помещение на универсалния магазин.

— Така ли? — изненада се Мърфи. — Защо?

— Защото можеше да ме убие, а не го направи.

— Ти се съмняваш, че ще можеш да се справиш с някакъв вълк, така ли, Хари?

— В тъмното? — казах аз. — Мърфи, вече почти от сто години в по-голямата част от Щатите вълците са напълно изчезнали. Ти нямаш никаква представа колко опасни могат да бъдат те. Вълкът може да пробяга по-бързо от твоята кола почти през цялото Чикаго. И челюстите му могат да строшат бедрената ти кост с едно ухапване. Вълкът буквално вижда топлината на тялото в пълен мрак и може да преброи космите на главата ти от сто метра само при светлината на звездите. Той чува биенето на сърцето ти от трийсет-четирийсет метра. Този вълк тук можеше много лесно да ме убие в пълния мрак. Но не го направи. Той ме обезоръжи, въпреки че го ударих, и се скри.

— Това нищо не значи — каза Мърфи, но кръстоса ръце пред себе си и огледа сенките край нас с леко потрепване. — Може би

убиецът те познава. Може да не иска да рискува с убийство на магьосник. Може да е постъпил така, за да те обърка. Може да те е пожалил, за да реагираш точно по този начин и да разсееш съмненията.

— Възможно е — съгласих се аз. — Но не мисля, че е така. Младежите, които видях... — Поклатих глава. — Не искай още заповед. Задръж, докато ти дам повече информация. Нали ми плащате да ви консултирам за окултното. Нали аз съм вашият експерт? Послушай ме и ми повярвай.

Тя ме погледна в очите с напрегнато изражение, но веднага отклони поглед, щом срещна моя. Мърфи ме познаваше отдавна. Никога не бива да гледате в очите един магьосник без сериозна причина. Магьосниците виждат прекалено много.

— Добре — каза тя накрая. — Ще изчакам, но само до утре сутринта, когато искам този доклад. Ако не ми покажеш нищо ново дотогава, тръгвам след хората, които видяхме тази вечер. — Устните ѝ се сгърчиха в гневна усмивка. — И без това трябва много да обяснявам защо съм била на местопрестъплението в „Роузмонт“. — Усмивката изчезна, остана само гневът. — Но ти ще ми предоставиш тази информация, Хари. Ясно, и при това рано сутринта. Не се заблуждавай, Дрезден, ще хвана този убиец, преди някой друг да успее.

Кимнах ѝ и казах:

— Ще го имаш още утре сутрин.

Фенерчето на Мърфи примигна и угасна и се чу ясно как жичката се прекъсна.

Мърфи въздъхна в тъмнината.

— Нищо не върви като хората, когато ти си наоколо, Хари. Понякога — добави тя — просто мразя да си край мен.

ГЛАВА 7

Влязох в апартамента си, захвърлих стрелящата пръчка, която бях прибрал от универсалния магазин, в ъгъла при магьосническия жезъл и бастуна с шпага и заключих вратата след себе си. Тя беше от новия модел — със стоманена рамка, устойчива на крадци. Купих я, след като преди шест месеца един демон нахлу в жилището ми и разнебити всичко в него.

Апартаментът ми се помещава в сутерена на стара къща, оцеляла по чудо след всички пожари в Чикаго. Направена е изцяло от дърво и скърца, и стене, когато духа вятър — в този град духа непрекъснато, — и създава някаква нежна и успокояваща музика. Мястото е пълно с история, съседите са кротки, а наемът нисък — поне беше, преди демонът да разруши всичко.

Самият апартамент няма никакви електрически уреди, причините за което вероятно вече са ясни. В голямата стая има огнище и кухненска ниша, до нея се намира малка спалня заедно с баня. Прозорците на четирите стени са ниски, наполовина вкопани в пода, както и прозорецът на банята.

В обзавеждането държа повече на тъканите, отколкото на цветовете — върху каменните подове има дебели черги, на някои места по няколко една върху друга. Изплютата от демона киселина прогори почти всичките ми мебели и трябваше да претърся магазините за втора ръка, да им намеря заместници. Харесвам мебели с много дърво и меки дамаски, така че направих покупките по свой вкус. Стените са покрити с гоблени, най-старите, които успях да открия. На червеникавата светлина от огнището оранжевите, кафявите и червените шарки по стените не изглеждат никак зле.

Наведох се пред камината и запалих огън. В Чикаго октомври е студен и ветровит месец, а моето малко свърталище е обикновено влажно и студено, докато не се стопли от камината. Хвърлих няколко дървета в огъня и се появи Мистър, замърка нежно и се отри в единия ми крак, като почти ме извади от равновесие.

— Готов си за пържоли, нали, Мистър? — попитах аз и погалих между ушите голямата сива котка.

Мистър е по-едър от повечето кучета. Може би някой от родителите му е бил дива котка. Намерих го като малко котенце в една кофа за боклук и той бързо ме осинови. Въпреки битките, в които участвам, Мистър се оказа разбрана душа и постепенно прие, че съм част от семейството, и великодушно ми разреши да остана в апартамента. Котки. Иди ги разбери.

Запалих кухненската печка и набързо приготвих вечеря от спагети, пиле на скара и препечени филийки. Мистър сподели с мен вечерята и една кутия кока-кола, след което струпах чиниите в мивката, преди да отида в спалнята и да си облека робата.

Време беше да се заема с магьосническите ми дела.

Отидох до далечния ъгъл на дневната, отметнах килима от пода и вдигнах капака, който криеше стръмната стълба, водеща към подземие, където се намираше моята лаборатория.

Запрепъвах се надолу със свещ в ръка, която хвърли златисти отблясъци върху веселия хаос, царящ в лабораторията. Покрай стените бяха подредени маси, а една по-дълга заемаше почти целия център на помещението, оставяйки само тесни проходи наоколо, освен в един поширок участък, който поддържах винаги разтребен заради оръжността за призоваване в него — пръстен от блестяща мед, завинтен с болтове към пода. Книги, бележници, използвани химикалки, счупени моливи, кутии, пластмасови контейнери, стари купички от масло, бурканчета от конфитюр и пластмасови торбички с всякакви размери и форми бяха напълнени с подправки, редки камъни, кости, кръв, най-различни остатъци, бижута и други неща, които се използват при магьосническите операции и експерименти.

Стигнах до подножието на стълбата, стъпих върху неустойчива купчина комикси (не питайте) и започнах да паля останалите свещи, наредени по стените на леденото помещение, докато накрая стигнах до бензиновата горелка, с която се опитвах да притъпя поне малко студа.

— Боб — извиках аз накрая, — събуди се, сънливце.

На една от лавиците, полузакрит от купчина кутии, стоеше избелял и полиран човешки череп със зеещи, празни очни кухини. Дълбоко в тях примигнаха оранжеви отблясъци, след което нараснаха и се превърнаха в две ярко светещи точки.

— Сънливец. Браво, Хари. С такова чувство за хумор ще можеш да си изкарваш прехраната навсякъде като боклукчия.

Устата на черепа се разтвори в някаква пародия на прозявка, макар че знаех, че Боб, духът в черепната кутия, не усеща умората по начина, по който я усещат човешките същества. Боб беше работил с много магьосници в продължение на десетки човешки животи и знаеше повече за магията, отколкото някога щях да науча.

— Какво ще правим сега? — изкикоти се той. — Нови отвари за отслабване?

— Виж какво, Боб — казах аз. — Това беше само за да преживея един тежък месец. Все пак някой трябва да плаща наема.

— Добре — каза Боб самодоволно. — В такъв случай защо не се заемеш с увеличаване на обема на женските гърди? Там са големите пари.

— Магическата наука не е предназначена за такива неща, Боб. Как може да си толкова дребнав?

— Въпросът е дали можеш да ги направиш по-хубави? — просветнаха очите на Боб. — Ти не си някой зъл магьосник, Дрезден. Помисли само колко признателни ще ти бъдат всичките тези красавици?

Аз изръмжах и започнах да разчиствам място в средата на масата, избутвайки настрани различни предмети.

— Трябва да знаеш, Боб, че не всички сме толкова вманиачени на тема секс.

Боб също изръмжа, което не е лесно, ако нямаш нос и устни.

— А пък някои от нас не притежават истинско тяло и петте си сетива, Хари. Кога за последен път се видя със Сюзан?

— Не помня — отговорих аз. — Май преди две седмици. И двамата бяхме много заети напоследък.

Боб въздъхна.

— Такава красива жена, а ти си се заврял в прашната си лаборатория и си готов да си губиш времето с безсмислени занимания.

— Точно така — казах аз. — Сега млъкни и да се залавяме за работа.

Боб измърмори нещо на латински и се поразтърси да махне прахта от черепа.

— Да бе, какво ли знам аз? Аз съм само един малък симпатичен дух, нали?

— С фотографска памет, три или четири столетия експериментален опит и по-големи способности от компютър. Да, Боб, такъв си ти.

Той почти се усмихна.

— Е, точно затова ще получиш най-доброто съдействие от мен тази вечер, Хари. Може пък да не си чак такъв идиот.

— Чудесно — казах аз. — Искам да приготвим няколко отвари и да ми кажеш всичко, което знаеш за върколаците.

— Какви отвари и какви върколаци? — попита бързо Боб.

Примигнах.

— Различни видове ли са?

— По дяволите, Хари, ние сме направили заедно с теб поне трийсетина различни отвари и ти ме питаш...

— Не, не — изръмжах аз. — Върколаците. Нима има различни видове върколаци?

— Какви различни видове?

Боб килна на една страна черепа си, като че ли поставяше невидима длан на ухото, за да чуе по-добре.

— Върколаци, върколаци?

— Глупаци — повтори тържествено Боб, като си придаваше акцент на спортен коментатор. — С космаци.

Примигнах срещу него.

— Какви ги плещиш, Боб?

— Това е шега, Хари. Как никога не схващаш?

Погледнах ухиления череп и изръмжах ядосано.

— Ами ако дойда?

— Добре, добре, в заядливо настроение ли си тази вечер?

Устните му се разтегнаха отново в прозявка.

— Работа върху едно убийство, Боб, и нямам време да се будалкам.

— Убийство. Смъртните случаи са много сложни. Чувал ли си за убийство в Небивалото?

— Не, защото там всички са безсмъртни. Боб, престани с тези глупости и ми кажи какво знаеш за върколаците. Дали имат различни миризми и какви са те.

Извадих един бележник и подострен молив. Приготвих и няколко чаши заедно със спиртници, за да мога да нагрявам всякакви течности в тях.

— Добре — каза Боб. — Какво знаеш за тях?

— Почти нищо. Моят учител никога не ме просвети на тази тема. Боб се изкикоти лаещо.

— Старият Джъстин не беше много наясно с повечето неща. Той знаеше само каквото е подочул оттук-оттам и не позволяваше на някого от Белия съвет да отрече това.

Спрях за миг. Обзе ме внезапен прилив на смесени чувства — гняв, страх, но главно съжаление. Притворих очи. Все още го виждах, моя учител, който загива в пламъците, предизвикани по моя воля.

— Не искам да говорим за това.

— Какво, Белият съвет дори отмени присъдата ти! Ти си оправдан. Чудя се какво стана с Илейн. Какво парче беше...

— Върколаци, Боб — казах аз със спокоен и много равен глас.

Ръката ми започна да ме сърби, пръстите се свиха в юмрук и кокалчетата ми побеляха. Погледнах го втренчено.

Черепът издаде някакъв преглъщащ звук, след което каза:

— Добре. Върколаци. Хм, какви точно отвари искаш?

— Нещо, което да ме съвземе. Равностойността на една нощ съм в бутилка. Освен това ми трябва отвара, която да ме направи неуловим за върколаците.

Пресегнах се за бележника и молива.

— Първата е много трудна. Нищо не може да се сравни с добър нощен сън. Но ще направим някакво суперкафе, няма проблем.

Той започна да ми диктува рецептата и аз я записах с мрачния си ъгловат почерк. Бях все още ядосан от споменаването на името на моя учител. А бурята от емоции, която предизвика споменът за Илейн, нямаше да се уталожил и след час.

Всички си имаме своите демони.

— А втората отвара? — попитах черепа.

— На практика не може да се направи — каза Боб. — Вълците са прекалено умни и трябва да направиш нещо много силно, за да станеш неуловим за което и да е от техните сетива. Нещо от типа на Великия обръч на невидимите, а не някаква си Сенчеста наметка.

— Да не би да съм червив с пари? Не мога да си позволя толкова нещо. Какво ще кажеш за частичен камуфлаж?

— Аха, искаш нещо за сливане с околността, така ли? Мисля, че това би било наистина полезно. Да не те открият лесно.

— Да — казах аз. — Ще използвам каквото мога.

— Няма проблеми — увери ме Боб и ми продиктува друга рецепта, която аз записах.

Проверих съставките и си помислих, че имам всичко в моите запаси по лавиците.

— Добре. Мога да започвам. А какво знаеш за върколаците, Боб?

— Много. Бях във Франция по времето на Инквизицията — каза Боб със сух глас (което всъщност можеше да се очаква).

Започнах със стимулиращата смес. Всяка отвара съдържа осем части. Една от тях е течна и представлява средата, в която се смесват останалите. Пет от тях са символично свързани с петте сетива. Една се отнася до разума, друга до духа. Основата на стимулиращата отвара е кафе, а на скриващата миризмите е вода. Сложих ги да се възварят. — Много ли върколаци е имало тогава?

— Шегуваш ли се? — каза Боб. — Имаше от всички видове, за които можеш да се сетиш. Всички разновидности на вълчите териоморфи.

— Теро... какво? — попитах аз.

— Териоморфи — каза Боб. — Човешки същества, приели животинска форма. Върколаците са териоморфи. Съществуват такива мечки, тигри, дори бизони.

— Бизони? — попитах аз.

— Да. Някои индиански шамани са можели да се превръщат в бизони. Почти всички са приемали формата на хищници, а съвсем доскоро вълците са били смятани за най-страшните хищници в Европа.

— Аха, ясно — казах аз. — И съществуват различия между отделните видове върколаци?

— Точно така — потвърди Боб. — Всичко зависи от това, по какъв начин си придобил вълчата форма и колко човешко си съхранил. Внимавай да не изкипи кафето.

— Добре, добре — казах отегчено и намалих пламъка под чашата с кафе. — А как можеш да се превърнеш във вълк?

— Класическият върколак — каза Боб — е просто човешко същество, което е използвало магия, за да стане вълк.

— Магия? Като магьосниците?

— Не — каза Боб. — Всъщност да, в известен смисъл. Той е като някой магьосник, който знае само едно заклинание, превръщащо го във вълк и може обратно да се превъплъти отново в човек. Повечето хора, които се научават как да стават върколаци, в началото не са много добри, защото са запазили прекалено много от човешката си същност. Те са променили тялото си физически, но разумът им си остава същият. Мислят и разсъждават, и личността им не се променя — но не притежават инстинктите и рефлексите на вълка. Те са свикнали да бъдат ръководени от зрението си двуноги, а не следващи обонянието четириноги. Трябва да научат всичко от нула.

— Защо някой може да поиска да прави това? — попитах аз. — Имам предвид да се научи как да стане вълк.

— Хари, ти не си бил селянин в средновековна Франция — каза Боб. — За тези хора животът беше много тежък. Нямаха никога достатъчно храна или подслон и лекарства. Ако получиш възможност да се сдобиеш с козина и да можеш да ловуваш за храна, и ти би го направил, нали?

— Добре, мисля, че започвам да разбирам — казах аз. — Нужни ли са сребърни куршуми или други подобни неща? Превръщаш ли се във върколак, ако те ухапят?

— Ха! — възкликна Боб. — Не. Тази история е холивудска измислица. А сребърният куршум е съвсем специален случай. Върколаците са като обикновените вълци. Оръжието ги наранява по същия начин.

— Това е добра новина — казах аз, докато разбърквах отварата. — Какви други видове има?

— Има още един вариант — когато някой друг приложи магия, за да те превърне във върколак.

Погледнах го.

— Трансмогрификация? Боб, това е незаконно. Има го в Закона за магията. Ако превърнеш някого в животно, ти унищожаваш личността. Не можеш да промениш някого, без да изтриеш разума му. На практика това е убийство.

— Аха, точно така, нали? В действителност мнозина преживяват трансформацията. Поне за кратко. Надарените със силна воля успяват да запазят човешката си памет и същност дори за няколко години. Но рано или късно, те изчезват окончателно и остава само вълкът.

Пренебрегнах за малко отварите, за да запиша нещо в бележника ми.

— Ясно. Какви други начини има, за да станеш върколак?

— Навремето във Франция най-разпространеният начин беше да се сключи сделка с демон, с дявола или с някой мощен магьосник. Снабдяваш се с пояс от вълча кожа, слагаш си го, произнасяш магическите думи и хоп, ставаш вълк. Хексенволф^[1].

— Това не е ли от първия вид?

— Не, в никакъв случай. Не използваш собствената си магия, за да се трансформираш, а нечия друга.

Намръщих се.

— Значи, е от втория вид?

— Престани да упорстваш — скара ми се Боб. — Това е съвсем различен вид, защото използваш талисман. Може да е пръстен или амулет, но най-често е вълчи пояс. Талисманът дава опора на животинския бяс. Гадни създания от лошата страна на Небивалото. Духът обвива човешката личност и я пази от разрушаване.

— Нещо като изолация — казах аз.

— Точно така. Запазваш интелекта и разума си, но духът управлява всичко останало.

Намръщих се.

— Звучи твърде лесно.

— О, да — каза Боб. — Наистина е лесно. И когато си използвал талисман, за да се превърнеш във вълк, губиш всичките си човешки ограничения и предразсъдъци и се ръководиш само от подсъзнателните си желания, а талисманът на духа поема управлението на тялото. Много е ефикасно. Огромен вълк с интелигентност на човек и кръвожадност на животно.

Погледнах към Боб и събрах останалите неща, нужни за стимулиращата отвара: прясна поничка за вкус, петльово кукуригане за слух, сапун за аромат, парцалчета плат за пипане, лъч изгряващо слънце за виждане, парченца от списък със задачи за разума и ярка, весела музика за духа. След което отварата се размеси чудесно.

Боб си мълчеше, докато прибавях съставките, но когато свърших, аз му казах:

— Мисля, че повечето хора не притежават достатъчно сила, за да поставят под контрол такъв дух. Той повлиява на действията им. Дори ги контролира. Потиска съзнанието.

— Е, и — какво от това?

— Ами създал си чудовище.

— Но то е много ефикасно — каза Боб. — Нямам представа кое е добро и кое лошо. Това са неща, които тревожат само вас, смъртните.

— Как го нарече този вид?

— Хексенволф — произнесе Боб със силен германски акцент. — Върколак. Църквата им обяви война и много народ загина на кладите.

— А сребърните куршуми? — попитах аз. — Ухапването от върколак?

— Няма ли да оставиш това „ухапване и превръщане във върколак“, Хари? — каза Боб. — То не може да стане така. Иначе цялата планета ще бъде завладяна от върколаците само за няколко години.

— Добре, добре — въздъхнах аз. — А сребърните куршуми?

— Нямах нужда от тях.

— Добре — казах и побързах да си запиша цялата информация, за да мога да съставя доклада за Мърфи. — Хексенволф, разбрах. Какви още има?

— Ликантропи — каза Боб.

— Това не беше ли някакво физиологично състояние?

— То може да бъде също и физиологично — каза Боб. — Но преди всичко е реалност. Ликантропът е естественият канал за побеснелия дух. Той се превръща в звяр, но само в своята собствена глава. Духът го овладява. Променя начина му на действие и мислене, прави го по-агресивен и по-силен. Освен това са много устойчиви на болка и нараняване, на болести, всичко заздравява много бързо.

— Но всъщност не приемат формата на вълк?

— Дайте му на това момче една кукличка да си играе — каза Боб. — Те са си хора, но изключително свирепи. Чувал ли си за викингските воители — берсеркерите^[2]? Мисля, че те са били ликантропи, но не направени, а родени.

Разбърках отварата, за да съм сигурен, че всичко е равномерно разпределено.

— А последният вид — как се казваха — Лу...?

— Лугару^[3] — каза Боб. — Това име им даде Етиен Вълшебникът, преди да го изгорят на кладата. Лугару са огромни чудовища. Някой ги е проклетел да се превърнат във вълкоподобни демони, обикновено при пълнолуние. Този, който е произнесъл клетвата, трябва да е бил изключително мощен, като свръхмагьосник или господар на демоните, или някоя от кралиците на феите. Когато настъпи пълнолуние, те се превръщат в чудовища и тръгват да убиват наред всичко, което им се изправи пред очите, докато има луна, преди да изгрее слънцето.

Обзе ме внезапен хлад и потръпнах.

— Какво друго?

— Свръхестествена сила и бързина. Свръхестествена кръвожадност. Те почти мигновено се възстановяват от наранявания, ако въобще това им се случи. Имат имунитет срещу отрови и срещу всякакви магии, които са насочени към техния мозък. Машини за убиване.

— Звучи страхотно. Предполагам, че не се случва много често? Напоследък чух за нещо такова.

— Точно така — каза Боб. — Рядко. Обикновено нещастното прокълнато копеле е достатъчно наясно, за да се укрие или да изчезне в горите. Последното голямо вилнеене на лугару беше около Жеводан във Франция през шестнайсети век. Само за една година бяха убити повече от двеста души.

— Майко мила! — казах аз. — И как са го спрели?

— Убили го — каза Боб. — Ето най-сетне къде са потрябвали сребърни куршуми, Хари. Само среброто може да надвие лугару, и не само това, но то трябва да бъде наследено от член на семейството. Наследствени сребърни куршуми.

— Наистина? Защо обикновените сребърни не действат?

— Не аз създавам законите на магията, Хари. Знам само какво казват и кога се променят. Този никога не е променян. Допускам, че съдържа някакъв елемент на жертвоприношение.

— Наследствено сребро — измърморих аз. — Добре. Да се надяваме само, че нашият не е лугару.

— Бързо ще разбереш дали е такъв — каза Боб мъдро. — Насред този град ще имаш поне десетина убити при всяко пълнолуние. Така ли е?

— Вече имаше десетина убити при предишното пълнолуние.

Разказах на Боб за убийствата Лобо и му дадох цялата информация, която бях получил от Мърфи, след което се заех със следващата отвара. Исипах във водата необходимите съставки: пластмасово фолио за зрение, парченце обикновен бял памук за осезание, малко дезодорант за обоняние, порив от вятър за слух, лист повехнала стара маруля за вкус и накрая добавих късче бял лист за разум и малко приповдигната музика за дух. Съставките бяха досадни. Самата отвара изглеждаше и ухаеше досадно. Върхът!

— Много жертви, казваш — коментира Боб. — Ще ти кажа, ако се сетя нещо. Бих искал да знам повече.

— Искам ти да научиш повече — му казах аз. — Излез и виж какво още можеш да изкопчиш за върколаците.

Боб изсумтя.

— Лошо, Хари. Аз съм интелектуален дух, а не момче за поръчки.

Когато произнесох обаче думата „излез“, очите му блеснаха.

— Ще ти намеря още романтични книги, Боб — предложих му аз.

Зъбите на Боб изтракаха.

— Дай ми двацет и четири часа отпуск — каза той.

Поклатих глава.

— Забрави. Последния път, когато те пуснах, ти нахлу на едно парти в колежа „Лойола“ и им спретна оргия.

— Не съм направил никому нищо лошо.

— Но онези хора не са те молили за това. Няма начин, Боб. Направи си удоволствието и вече няма да те пускам навън.

— Хайде бе, Хари.

— Не — отсякох аз.

— Само за една кратка нощ...

— Не — повторих аз.

Очите на Боб светнаха и той ме попита:

— Нови любовни романи? Но не като онези стари и смачкани. Искам нещо от списъка на бестселърите.

— А пък аз те искам обратно тук преди залез — възразих му аз.

— Добре — отсече Боб. — Не мога да повярвам, че си толкова неблагодарен след всичко, което съм направил за теб. Ще видя дали мога да изровя някакво име. Може би има няколко духа, които биха ти доставили сочна информация.

Оранжевите светлини на очите му проблеснаха, изтекоха от черепа като някакви мъгливи облаци, след което прелетяха над стълбата и изчезнаха от лабораторията.

Въздъгнах и започнах да разбърквам втората отвара. Щяха да минат часове, докато сваря и двете, след което трябваше да вкарам магията в тях, затова седнах пред бележника и започнах да пиша доклада. Опитвах се да не обръщам внимание на болката, която се изкачваше нагоре по врата ми към главата, но това не помагаше особено.

Трябваше да помогна на Мърфи да открие убиеца, който и да е той, избягвайки едновременно всякакви сблъсъци с ФБР. В противен случай щяха да я изхвърлят от работа и дори аз да не попадна в затвора, щях да си загубя препитанието. Един от хората на Джони Марконе беше убит и беше глупаво да се мисли, че той ще запази спокойствие и няма да направи нищо в отговор на това. Сигурен бях, че гангстерът ще надигне глава, рано или късно.

Извън всичко това някакво чудовище вилнееше в мрака и полицията и ФБР бяха безпомощни срещу него. Оставах само аз, Хари Дрезден, вашият приятел и съсед магьосник, който трябва да се изпречи и да направи нещо. А ако убиецът помисли, че аз се забърквам в историята, без никакво съмнение ще бъде следващата му жертва. Неприятностите ми се увеличаваха.

Хексенволф, върколак, ликантроп, лугару.

Каква ли щеше да бъде следващата им стъпка?

[1] Hexenwolf (нем.) — самодивски вълк, върколак. — Б.пр. ↑

[2] Берсеркери — викингски воители, посветени на бога Один, които носели меча кожа и изпадали в транс по време на битка. — Б.пр.

↑

[3] Loup-garou (фр.) — върколак. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Полицейското управление в центъра беше конгломерат от здания, построени през годините, за да отговарят на нарасналата нужда от правозащитни действия. Те не си пасват едно на друго и са изградени в различни стилове, но имат нещо общо с институцията, която приютяват — споили са се в едно съгласувано цяло. Специалният отдел се помещава в голямо, доста овехтяло здание, огромен куб, който се крепи въпреки годините, мръсотията, саждите и графитите по стените му. Прозорците и вратите са защитени с решетки и то се гуши между съседните по-високи постройки, като стар булдог между цяла глутница непослушни паленца, опитващ се да наложи ред и дисциплина.

Вътрешността на зданието е най-банална, дори леко захабена, но я поддържат чиста. Сержантът на рецепцията, стар воин, ме изглежда над сивите си мустаци и впечатляващата си челюст.

— Здравей, Бил — поздравих аз и му показах папката, която стисках под мишница. — Нося нещо за Мърфи от Специалния отдел.

— Дрезден — отвърна той бдително и с жест на ръката ме насочи към стълбите зад него.

Не можах да спя достатъчно миналата нощ, но се обръснах и облякох прилично, преди да изляза — този път с бизнес костюм, вместо с обичайната си каубойска риза и джинси. Носех обаче протъркания си шлифер, защото под него се люлееше на дълга връв моята стреляща пръчка. Изкачих стъпалата през едно и по пътя се разминах с няколко полицаи. Някои от тях ме познаваха и един или двама дори ми кимнаха, но можех да доловя известно неудобство в тях. Очевидно за пазителите на реда в този момент изглеждах по-различен.

Сбърчих нос. В полицията отдавна ме имаха за малко откачен — момчето, което претендира, че е магьосник. Възприемаха ме все пак като полезен, защото можех да им предоставя добра информация и често с моите „психични способности“ бях помагал за решаването на някои случаи. Бях свикнал да бъда от добрите момчета, но сега

полицайте ми отправяха неутрални, професионални погледи като на потенциален криминален контингент, а не като на другар по оръжие. Това можеше да се очаква след разпространените слухове, които ме свързваха с Джони Марконе, но все пак не ми беше приятно.

Докато си мърморех под нос, потънал в подобни мрачни мисли, се сблъсках с една висока, красива жена, с тъмни коси и очи, пълни устни и дълги крака. Беше облечена в светлокафяви пола и жакет и искрящо бяла блуза. Гарвановите ѝ вежди се повдигнаха възмутено, преди да погледне към мен и очите ѝ да блеснат приятелски.

— Хари! — извика тя и сви устни в усмивка. Повдигна се на пръсти и ме целуна по бузата. — Чудесно е да те срещна тук.

Прочистих си гърлото.

— Здравей, Сюзан, завладя ли още няколко вестника?

Тя поклати глава.

— Все още не, но се надявам, че ще стане. След репортажите, които ми осигури миналата пролет, хората започнаха да гледат по-сериозно на моите материали. — Тя спря за миг и си пое въздух. Движението на гърдите ѝ беше много привлекателно. — Виж, Хари, ако работиш отново за полицията и случайно можеш да ми кажеш какво става тези дни...

Поклатих глава и се опитах да ѝ се скарам.

— Мисля, че се бяхме разбрали. Аз не се меся в твоите дела, не го прави и ти.

Тя се усмихна и докосна с пръст гърдите ми.

— Това важеше само докато излизахме заедно. — Тя ме огледа от главата до петите. — Или ако започнем отново...

— Сюзан Родригес, не знаех, че освен журналист си и юрист.

— А ти ставаш лош — каза тя и се намръщи. — Сериозно, Хари, още един репортаж като тази пролет, и кариерата ми е опечена.

— Да, но след миналата пролет от общината ме накараха да подпиша един тон декларации за неразгласяване. Нищо не мога да ти кажа за тези случаи.

— Добре де, не казвай нищо, но ако ми посочиш — да кажем — едно подходящо място на улицата, където да застава и да направя няколко хубави снимки, аз ще бъда много — тя се наведе и целуна врата ми, — много — целувката се придвижи до ухото, — много благодарна.

Преглътнах да си прочистя гърлото. След това отстъпих едно стъпало назад, по-далече от нея. Затворих за миг очи и се вслушах в бясното биене на сърцето ми.

— Съжалявам, не мога да направя това.

— О, Хари, колко си скучен. — Тя протегна ръка и ме погали по косата, след това ми се усмихна, за да покаже, че не се сърди. — Нека да излезем пак скоро. Вечеря?

— Чудесно — казах аз. — Какво правиш тук толкова рано?

Тя отметна глава и ме изгледа.

— Сделка ли предлагаш? Аз да ти кажа моето, а ти — твоето? Разбира се, неофициално.

Изръмжах:

— Сюзан, достатъчно.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Ще ти се обадя за вечеря, става ли?

И тръгна надолу по стълбите покрай мен.

— Добре — казах аз. — Добре. Нося доклад на Мърфи за върколаците.

— Върколаци — каза тя и очите ѝ светнаха. — Те ли стоят зад убийствата Лобо?

Намръщих се.

— Без коментари. ФБР държи всичко в затъмнение.

— Не може да бъдат убити десетина души и никой да не забележи — каза Сюзан лукаво. — Аз наблюдавам градските морги.

— Боже, колко си романтична. Добре, твой ред е. Казвай!

— Опитвам се да изкопча нещо от следователя на отдел „Вътрешно разследване“. Говори се, че упражняват натиск върху Мърфи и се опитват да я изхвърлят от Специалния отдел.

Намръщих се.

— И аз чух нещо такова. Но какво интересно има в това за теб и за „Аркейн“?

— Най-успешният следовател на полицейското управление в областта на паранормалното да бъде изхвърлен? Дори хората да не го вярват, Мърфи върши много добра работа. Ако бъде уволнена и аз успея да покажа, че броят на мистериозните престъпления и необяснимите убийства се увеличава след нейното отстраняване, може

би хората ще започнат да вярват на вестници като „Аркейн“. И на личности като теб.

Поклатих глава.

— Хората не искат повече да слушат за магия. Или за неща, изникващи от мрака. Повечето са щастливи, че не знаят.

— А когато някой бъде убит заради това?

Вдигнах рамене.

— Тогава се намесват хора като Мърфи и мен.

Сюзан ме изгледа недоверчиво.

— Трябва ми нещо стабилно, Хари. Свидетелски показания, евентуално фотография.

— Не можеш да направиш снимка на нещо свръхестествено. Енергиите, които кръжат около него, са толкова силни, че ще разстроят фотоапарата. Освен това създанието, с което се занимавам сега, е твърде опасно. Можеш да пострадаш.

— Ами ако снимам отдалече? — настоя тя. — С телеобектив?

Поклатих глава.

— Не, Сюзан. Не мога нищо да ти кажа. За твоё и за мое добро.

Тя сви устни.

— Добре — каза тя рязко и тръгна надолу по стълбите.

Като че ли ми става навик да крия известен тип информация от хората. Не само моята работа и свобода бяха застрашени, но и работата на Мърфи, а сега изглеждаше, че и любовният ми живот, или каквото го заместваше, също беше под заплаха.

Опитах се за момент да преценя какви са чувствата ми към Сюзан, но това беше безнадеждно. Тя работеше като репортер за вестник „Аркейн“, жълт вестник, разпространяван главно в Чикаго. Най-често публикуваха заглавия като например, че Елвис Пресли и Джон Кенеди са забелязани да изпълняват дует в Атлантик сити или нещо подобно, но от време на време Сюзан успяваше да напише нещо от истинския свръхестествен мир, за който хората бяха напълно забравили в полза на науката. Тя беше много добра и абсолютно неудържима.

Освен това беше очарователна, красива, духовита и изключително сексапилна. Нашите срещи често се превръщаха в дълги и страстни вечери, било у тях или при мен. Връзката ни траеше от доста време и никой от нас не се и опитваше да я дефинира.

Предполагам, че и двамата се притеснявахме от подобно нещо, защото в такъв случай ще премислим и ще си кажем, че не си струва.

Продължих по стълбите и в ума ми цареше пълна бъркотия от окървавени трупове, диви зверове, сърдити бивши ученици и знойни тъмни очи. Има моменти, когато работата пречи на любовния ми живот. Но едно е сигурно — в това няма никаква скука.

Вратата на Специалния отдел се отвори миг преди да стигна до нея, и аз се заковах на място. Зад нея се появи агент Дентън от ФБР, висок и строен в своя безупречен сив костюм. Той също спря и ме изгледа, задържайки вратата с една ръка. Под сивите му очи имаше торбички от умора, но те продължаваха пресметливо да оглеждат, а вените на челото му бяха подути от напрежение.

— Господин Дрезден — каза той и ми кимна.

— Агент Дентън — отговорих аз любезно, дори приятелски. — Извинете ме, трябва да предам нещо на лейтенант Мърфи.

Дентън се намръщи леко, след това погледна назад към стаята, преди да излезе в коридора и да затвори вратата след себе си.

— Може би сега не е най-подходящият момент да я видите, господин Дрезден.

Погледнах към часовника на стената, който показваше осем без пет.

— Тя искаше да ѝ го донеса рано.

Отстъпих настрана и се опитах да го заобиколя.

Той опря длан на гърдите ми — само толкова. Но беше як. Може би малко по-нисък от мен, но с много повече мускули. Не ме погледна в очите и заговори със спокоен глас:

— Вижте, Дрезден, това, което се случи снощи, не изглеждаше добре, но повярвайте ми, нямам нищо против лейтенант Мърфи. Тя е добър полицаи и си върши работата. Обаче трябва да спазва правилата като всички останали...

— Ще го имам предвид — казах аз и тръгнах отново.

Той продължи да натиска гърдите ми.

— В момента при нея има следовател от Вътрешния отдел. Той вече е в лошо настроение заради досадните въпроси на някаква репортерка. Наистина ли искате да влезете вътре и да го принудите да започне да задава всякакви въпроси?

Погледнах го намръщено. Той смъкна ръката си от гърдите ми. Въпреки това не го заобиколих.

— Вие знаете ли, че я разследват?

Дентън вдигна рамене.

— Можеше да се очаква. Много от това, което се случи в миналото, е съмнително.

— Вие не вярвате, нали? — попитах го аз. — Не вярвате, че съм магьосник? Не вярвате в свръхестественото?

Дентън си оправи връзката.

— Не е важно в какво вярвам аз, господин Дрезден. Важното е, че повечето от местната измет вярва в тези неща. Това оказва влияние върху начина, по който мислят и действат. Ако мога да използвам вашите съвети, за да разреши този случай, ще го направя, както всеки друг полицай. — Погледна ме и добави: — Аз самият съм убеден, че вие или сте неуравновесен, или сте много хитър шарлатанин. Не искам да ви обиждам.

— Не ме обиждате — казах кисело и посочих с глава към вратата. — Колко дълго Мърфи ще е заета?

Дентън вдигна рамене.

— Ако нямате нищо против, аз ще ѝ занеса вашия доклад и ще го оставя на бюрото ѝ. Може да слезете долу и да ѝ се обадите по телефона. Нямам нищо против да помогна на един полицай.

Замислих се за секунда, след което му подадох папката.

— Благодаря ви, агент Дентън.

— Фил — каза той. За секунда почти се засмя, но лицето му отново стана съсредоточено и напрегнато. — Имате ли нещо против да хвърля един поглед?

Поклатих глава.

— Надявам се поне, че харесвате фантастиката, Фил.

Той отвори папката и се зачете в първата страница, без да променя изражението си известно време. Вдигна поглед към мен.

— Това не е сериозно.

Беше мой ред да вдигна рамене.

— Не го отхвърляйте веднага. Помагал съм на Мърфи и преди.

Прелисти останалите страници и изражението му ставаше все по-скептично.

— Ще... предам това на Мърфи от ваше име, господин Дрезден — каза той, кимна ми и се обърна, за да влезе в Специалния отдел.

— Хей, Фил — казах аз фамилиарно.

Той се обърна към мен и повдигна въпросително вежди.

— И двамата сме от един отбор, нали? И двамата търсим убиеца?

Той кимна.

Отговорих на неговото кимване и го попитах:

— Кое е това, което не искате да ми кажете?

Той ме изгледа продължително, след това премигна бавно. Липсата на реакция го издаде.

— Не знам за какво говорите, господин Дрезден — каза той.

— Разбира се, че знаете — отговорих аз. — Вие знаете нещо и не можете, или не желаете да ми го кажете. Защо не сложите всичко на масата сега?

Дентън огледа коридора надолу и нагоре и повтори с абсолютно същия тон:

— Не знам за какво говорите, господин Дрезден. Разбирате ли?

Аз не разбрах, но не исках той да види това. Затова просто кимнах. Дентън ми отвърна и влезе в Специалния отдел.

Намръщих се, изненадан от неговото поведение. Изразът и реакцията му разкриваха повече от думите, но не бях сигурен какво точно. Освен онзи проблясък, който имах миналата нощ, беше ми трудно да го разчета. Някои хора са такива, умеят добре да пазят тайна както с езика на тялото, така и с езика на думите.

Поклатих глава и слязох до обществения телефон на долния етаж, пузнах монетата и набрах номера на Мърфи.

— Мърфи — каза тя.

— Дентън ще ти донесе моя доклад. Не исках да влизам, докато при теб има хора от Вътрешния отдел.

В тона на Мърфи прозвуча облекчение, леко, но доловимо.

— Благодаря ти. Разбирам.

— Следователят е в твоя кабинет, нали?

— Да.

Гласът на Мърфи беше неутрален, любезен, професионален и незаинтересуван. Мърфи умееше при нужда да се държи като играч на покер.

— Ако имаш някакви въпроси, ще си бъда в офиса — казах аз. — Дръж се, Мърф. Ще пипнем този тип.

Чу се звукът на басов глас — Дентън, — след това пляскането на папка върху бюрото на Мърфи. Тя му благодари, след това отново се обърна към мен:

— Много ти благодаря. Ще се запозная с него веднага.

След това затвори телефона.

Оставих слушалката и разбрах, че съм леко разочарован, защото не можах да говоря с Мърфи и нямахме шанс да си разменим обичайните закачки. Това, че вече не мога просто да вляза в нейния кабинет, ме дразнеше и се чувствах вътрешно неразположен и напрегнат. Мразя политиката, но тя ни заобикаляше отвсякъде и докато върху мен тежат и най-малките подозрения, мога да причиня неприятности на Мърфи само ако се навъртам наоколо.

С тези мрачни мисли слязох по стълбите, излязох от зданието и се запътих към паркинга за посетители, където ме чакаше синята костенурка.

Седнах в нея и тъкмо се приготвих да я накарам да се съживи, чух приближаващи се стъпки. Утринното слънце блестеше в очите ми, но успях да разпозная кльощавата фигура и големите уши на червенокосия млад агент на ФБР от местопрестъплението миналата нощ. Смъкнах прозореца, когато той се приближи до колата ми. Огледа се наоколо неспокойно и клекна до вратата, така че да не бъде забелязан.

— Здравейте, агент...

— Харис — каза той. — Роджър Харис.

— С какво мога да ви бъда полезен, агент Харис?

— Искам да знам нещо, господин Дрезден. Можех да ви попитам миналата нощ, но не успях. Сега искам да ми кажете. — Той се огледа отново като заек, преследван от лисици, и попита: — Вие истински ли сте?

— Много хора ми задават същия въпрос, агент Харис — казах аз. — Ще ви отговоря по същия начин. Опитайте и ще разберете.

Той си прехапа устната и ме погледна за минута. След това кимна рязко и поклати глава.

— Добре — каза той. — Добре. Мога ли да ви наема?

Повдигнах вежди изненадано.

— Да ме наемете? За какво?

— Мисля... мисля, че знам нещо. Относно убийствата Лобо. Опитах се да накарам Дентън да проверим, но той каза, че нямало достатъчно доказателства. Никога няма да можем да ги проследим.

— Кого? — попитах аз внимателно.

Само това ми трябваше, да ме забъркат в още една каша. От друга страна, като независимо лице, аз мога да надникна там, където полицията не може. Ако успея да измъкна нещо за Мърфи или открия убиеца и го спра със средства извън легалните канали, това съвсем не беше за изпускане.

— В Чикаго има една банда — започна Харис.

— Без майтап? — попитах аз, като се направих на изненадан.

Момчето не схвана това.

— Да. Те самите се наричат „Уличните вълци“. Имат много лоша репутация дори за този град. Даже истинските бандити ги избягват. Твърдят, че бандата притежава особени сили. Територията на „Уличните вълци“ е около Четирийсет и девета Стрийт Бийч.

Той ме изгледа напрегнато.

— Край университета — допълних аз. — Близо до парковете, където станаха убийствата миналия месец.

Той закима като доволно кученце.

— Да, точно там. Разбирате ли за какво говоря?

— Разбирам, моето момче, разбирам — казах и си потърках окото. — Дентън не може да отиде там и затова ви прати да ме накарате аз да свърша тази работа.

Той се изчерви толкова силно, че чак луничките му изчезнаха.

— Аз... Хм...

— Не се притеснявайте — казах му аз. — Не правите нищо лошо, а освен това се е наложило да станете прекалено рано тази сутрин и т.н.

Харис прехапа устната си и кимна.

— Да, добре. Ще го направите ли?

Въздъгнах.

— Предполагам, че не можете официално да ми платите хонорар?

Това дори не беше въпрос, а само намек.

— Наистина. Официално вие сте съмнителен източник дори като консултант.

Кимнах.

— Така си и мислех.

— Ще можете ли, господин Дрезден? Ще го направите ли?

Съжалих дори преди да си отворя устата.

— Добре — казах аз. — Ще проверя. Но в замяна на това искам цялата информация, която ФБР и чикагската полиция имат за мен.

Харис пребледня.

— Искате да ви копираме досието?

— Да — казах аз. — Мога да го получа по силата на закона за достъп до информацията. Просто искам да си спестя пощенските разходи и времето. Уговаряме ли се?

— Боже мой. Дентън ще ме убие, ако разбере за това. Много мрази да се нарушават правилата.

Продължи да си дъвче устните, докато останах с впечатлението, че ще ги отхапе.

— Имате предвид, че ги е нарушил, като ви е пратил при мен? — вдигнах аз рамене. — Спокойно, момче. Това е моето условие. Лесно ще ми откриете телефонния номер, ако промените намерението си.

Опитах се да запаля мотора на костенурката, той се изкашля, изтропа и тръгна.

— Чудесно — каза той. — Разбрахме се.

И ми протегна ръката си.

Стиснах я, потвърждавайки сделката, и едновременно с това изпитах неприятно чувство. Харис се отдалечи от костенурката колкото може по-бързо, продължавайки да се оглежда нервно.

— Това беше глупаво, Хари — си казах аз. — Не биваше да се забъркваш в още нещо.

Прав бях. Но възможната полза оправдаваше риска. Можех да откроя убийците, да ги спра и едновременно с това да откроя в какво ме обвинява полицията. Това ще ми помогне да уредя нещата с Мърфи. Даже може да я измъкна от неприятностите, в които се е забъркала.

— Кураж, Хари — си казах. — Трябва само да се огледаш около леговището на бандата. И ще ги попиташ дали наскоро не са убивали някого. Какво толкова?

ГЛАВА 9

Само на една пресечка от Четирийсет и девета Стрийт Бийч имаше изоставен автосервиз, от онези, които се намират само в най-лошите квартали на града. Постройката беше направена от гофрирани метални листове, заварени върху стоманен скелет, и корозията от дъжда и от влагата на езерото бе накарала ръждата да образува мехури и да се стича в локви по земята наоколо. От едната страна на сервиза имаше празно място, а от другата се издигаше нещо като вехтошарски магазин, където крадците и мошениците разменяха пистолетите и ножовете си за няколко долара, когато нещата не вървят добре за тях. Над сградата висеше изкривена табела, на която пишеше АВТОСЕРВИЗ „ПЪЛНОЛУНИЕ“. Паркирах костенурката на чакълестия паркинг, само на няколко метра от мястото.

— Слава богу, не е прекалено видимо място или нещо подобно — промърморих и завъртях ключа.

Моторът угасна с особен виещ звук, придружаващ обичайното тракане. Излязох от колата, погледнах бегло постройката и се запътих към нея. Пистолетът ми не беше у мен, но носех стрелящата пръчка, защитната гривна и един пръстен на дясната си ръка, в който бях съсредоточил толкова енергия, колкото някой двойно по-едър от мен би вложил в един удар. Чакълът скърцаше под подметките ми и слабото есенно слънце блестеше в очите ми и хвърляше дълга сянка зад мен.

Не ми беше ясно кого ще намеря вътре и дали въобще има някой. Младежите, които бях видял миналата нощ заедно с тъмнокосата жена, изглеждаха по-скоро като група хлапета, облечени в имитации на кожени рокерски якета, и нямаха вид на хора, които могат да всеят страх сред останалите престъпници, както се говореше за „Уличните вълци“. Но може би съществуваше някаква връзка. Не беше изключено тъмнокосата да има нещо общо с тях, а също и с някои от младежите, които бях видял. Как ги нарече онзи тантурест младеж Били? „Алфа“?

Какви са тези „Алфа“ тогава? Мотоциклетни гангстери, които тренират? Това ми звучеше направо смешно, поне на мен. Ами ако

всички те са ликантропи, като тези, за които Боб ми разказа? Ако те се обучават като младши членове на „Уличните вълци“, докато станат достойни за тази банда? При положение че въобще „Уличните вълци“ са ликантропи или върколаци. А не най-обикновена банда рокери. Може въобще да нямат нищо общо с „Алфа“. Зави ми се свят от всичките тези възможности.

Беше по-добре постройката да е празна и да не трябва да се разправям с някого, с върколаци или тям подобни. Исках само да огледам наоколо и евентуално да намеря някакви улики, които да занеса на Мърфи и на Дентън, за да се насочат по вярна следа.

До голямата врата на сервиза, която се вдигаше нагоре, имаше по-малка, обикновена. Вратата на автосервиза беше заключена, опитах, но малката се отвори лесно и аз влязох в постройката. Нямаше никакви прозорци и единствената светлина идваше от вратата зад мен.

— Ехо? — извиках аз в мрака.

Огледах наоколо, но видях само тъмни форми и очертания, може би някаква кола под покривало и няколко подвижни шкафчета за инструменти. От едната страна се виждаше отражението на някакъв прозорец, който би могъл да бъде на офиса. Напреднах една крачка, примижах и почаках очите ми да свикнат с тъмнината.

Чух някакъв много тих шум, нещо като шумолене на дреха.

По дяволите. Бръкнах в джоба на шлифера и стиснах стрелящата пръчка, след което се ослушах. Чувах дишане в помещението — от многобройни източници, от всички страни. Имаше и леко стържене на подметки по бетонния под.

— Не съм полицай — казах аз в мрака. Струваше ми се, че това е важно за тях. — Казвам се Хари Дрезден. Искам да говоря с „Уличните вълци“.

В помещението настъпи мъртво мълчание. Никакво движение, никакво дишане. Нищо.

Очаквах напрегнато и бях готов да хукна.

— Извади си ръцете от джобовете — каза един мъжки глас. — Да ги виждам. Ние те знаем, магьоснико. Чували сме за теб. Ти работиш за полицията.

— Стара история — казах аз кисело. — Сега съм с Джони Марконе. Не знаехте ли?

Чу се някакво ръмжене отзад.

— Как не. Това е историята на Марконе. Знаем истината за теб.

По дяволите, бих искал полицаите да са поне толкова схватливи като тези тук.

— И аз съм чувал това-онова за вас — отговорих аз. — Не особено хубаво. Някои даже ви смятат за леко откачени.

Чу се груб смях.

— А знаеш ли какво говорят за теб, Дрезден? Покажи си ръцете. Искам да ги виждам. Хайде.

Чу се щракане от зареждането на пушка „помпа“.

Преглътнах и пуснах бавно стрелящата пръчка, след което извадих внимателно ръцете си пред мен с дланите обърнати нагоре. Вкарах цялата си сила в защитната гривна и нейната предпазна енергия ме ограда.

— Добре — казах аз. — Сега излез напред, за да те видя.

— Не ти заповядваш тук — изръмжа мъжкият глас. — А аз.

Стиснах устни и поех въздух през носа.

— Искам само да поговоря с теб.

— За какво? — попита гласът.

Опитах се да измисля нещо по-приемливо, но не ме бива много да лъжа. Затова им казах истината.

— Имаше няколко убийства последния месец. И още едно предишната нощ.

За момент никой не ми отговори. Облизах си устните и продължих:

— Имаше фалшиви вълчи отпечатъци около трупове. Федералните мислят, че някой използва оръжие с вълчи зъби, за да разкъсва жертвите. Знаете ли нещо по въпроса?

Около мен избухна буря от шепнене и приглушени гласове. Поне десетина може би. Даже повече. Усетих внезапно изтръпване в стомаха. Ако тези тук са убийците и са виновни за смъртните случаи миналия месец, здраво съм загазил.

А ако са истински върколаци и могат да си променят формата, и да се нахвърлят върху мен, преди да успея да изчезна, направо съм мъртъв, дори със защитната гривна. Потиснах един пристъп на паника и се насилих да не се обърна и да хукна.

— Убийте го — извика някой отляво — женски глас с дълбок ръмжащ тон в него.

Отговори й цял мяукащ хор в мрака около мен.

— Убийте го, убийте го, убийте го.

Напрегнах очи, за да проникна по-добре в мрака, и можах да ги видя — човешки силуети, които се движеха наоколо. Очите им блестяха като очите на куче, осветени от фарове. Около мен се въртяха мъже и жени, но не можех да определя възрастта им. По пода имаше постелки и възглавници, които те бяха разхвърляли при ставането си. Женският глас продължаваше да напява: „Убийте го, убийте го, убийте го“, а останалите дружно пригласяха. Въздухът се изпълни с някаква тежка енергия, чиято сила нарастваше с песента в диво и яростно течение.

Точно пред мен, на не повече от три метра, стоеше едрата фигура на човека с пушката.

— Стига — изръмжа той, обръщайки се към останалите в помещението. Виждах как тялото му реагира на нарастването на енергията и става по-напрегнато. — Набийте го, хванете го, по дяволите. Ако го изпуснете, тук ще гъмжи от полицаи.

Когато обърна главата си, аз се хвърлих към изхода, държейки лявата си длан обърната към водача с пушката, и направих щита си колкото се може по-твърд.

Моето движение предизвика яростно виене от тълпата и те се хвърлиха към мен, сякаш бяха десетина същества, управлявани от един-единствен ум. Пушката изтреця и отблясъкът освети стаята, пълна с полуголи и голи мъже и жени с разкривени от ярост лица. Ударът се отрази в моя щит. Не беше достатъчно силен, за да го строши, но усетих нагриването на гривната и рамото ми се блъсна в стената.

Залитнах за момент, загубил равновесие. Един от мъжете, як тип с рамене, покрити с татуировки, застана между мен и вратата. Аз се втурнах към него и той разпери ръце, за да ме хване, допускайки, че ще се опитам да го заобиколя.

Вместо това го ударих с всички сили с юмрук в носа. Не притежавам кой знае каква мощ, да я вложа в удара, но когато към нея се прибави и кинетичната енергия, натрупана в пръстена, юмрукът ми се превръща в стенобойна греда от кости и мускули и разплеска носа му в кървава пихтия, а самият той отхвърча на метър встрани.

За миг изскочих през вратата и усетих топлината на слънцето по гърба си. Хукнах към костенурката и дългите ми крака бързо скъсяваха разстоянието до нея.

— Спрете, спрете! — крещеше водачът и аз хвърлих поглед през рамо към него, за да го видя.

Беше възрастен мъж и мазната му коса бе почнала да посивява. Той заби крака в рамката на вратата, обърнат навътре, с пушката напреки на тялото му, и се опитваше да отблъсне хората, които искаха да излязат.

Хвърлих се в колата и завъртях ключа в стартера.

Моторът изви и затрака, но не заработи. По дяволите!

Ръцете ми трепереха, докато се опитвах да запаля колата, прилагайки всички трикове, които знаех, но едновременно с това наблюдавах и вратата. Водачът на „Уличните вълци“ все още блъскаше полуделите членове на бандата, които напиреха да излязат. Те пицяха и виеха, но той ги избутваше назад и ги удряше с приклада като бесни кучета, при което мускулите на ръцете му се издуваха.

— Паркър! — изпищя една от тях, жената, която беше започнала песента, приканваща към убийство. — Пусни ме да мина.

Без никакво колебание той я повали на земята с приклада на пушката.

Паркър обърна главата си към мен и аз срещнах погледа му. След кратко размиване, преодолях бариерата и надникнах вътре в него.

Бях обзет от ярост, непреодолима жажда да се втурна на лов за месо. Исках да тичам и да убивам. Усещах силата на раменете и на ръцете си, грубата енергия на дивото бушуваше в мен и изостряше сетивата ми до животинска острота.

Възприемах неговите емоции като мои собствени. Бяс, потиснат от строг контрол, океански вълни, които се блъскаат в стена. Тази ярост бе насочена срещу мен, Дрезден, човекът, който бе навлязъл в неговата територия, оспорил авторитета му, разбунтувал неговите хора и застрашил ги открито. Виждах, че той е водачът на ликантропите, които наричаха себе си „Уличните вълци“, мъже и жени с умове и души на диви зверове, а той самият остаряваше и не беше толкова силен както някога. Други, като жената по-рано, бяха започнали да оспорват неговия авторитет. Днешните събития можеха да го лишат от лидерството, а той нямаше да може да го преживее.

Ако Паркър искаше да живее, аз трябваше да умра. Чисто и просто, трябваше да ме убие, и то собственоръчно, за да докаже силата си пред глутницата. Това беше единственото, което го спря да ме захапне за гърлото в момента.

Най-лошото беше, че не знаеше нищо за убийствата от миналия месец.

След това моментът на погледа в душата му отмина. Паркър се вкамени. Той беше надникнал в мен по същия начин, както аз в него. Не знам какво е видял, когато е разкрил душата ми. Не искам и да знам какво има вътре в мен.

Съвзех се преди него и завъртях отново ключа. Този път костенурката се съживи с кашляне и аз поех по улицата, завивайки рязко, преди да набера скорост и да се отправя към центъра на града колкото може по-бързо.

Треперех целият и раменете ми бяха толкова вдървени, че усещах напрежението чак в ключиците си. В главата ми все още кънтеше мяукащата песен „Убийте го, убийте го, убийте го...“. Тези създания в автосервиза изглеждаха като човеци, но не бяха. Те ми изкараха ангелите.

Докато чаках на едно кръстовище, внезапно бях обзет от ярост и ударих с ръка по волана.

„Глупако, Хари! — си казах аз. — Как може да си толкова тъп? Защо, по дяволите, се навря там? Нима не видя, че тези неандерталски чудаци бяха на косъм да те разкъсат на парчета?“

Погледнах ядосано през прозореца и видях, че една възрастна дама в официален костюм ме наблюдава, като че ли съм полудял. Вероятно точно така съм изглеждал.

Отвърнах поглед от нея, поех дълбоко въздух и се опитах да се успокоя. След няколко пресечки отново бях в състояние да разсъждавам нормално.

Паркър и „Уличните вълци“ нямаха отношение към убийствата от миналия месец. Това не ги правеше по-малко опасни. Те бяха ликантропи, като тези, за които Боб ми разказа, и виждах защо се страхуват от тях. Хора с души на зверове, те бяха толкова кръвожадни, че можеха да се превърнат в нещо съвсем нечовешко, без да се промени и една клетка в техните тела.

Живееха в глутница и Паркър беше техният водач. Бях поставил под въпрос превъзходството му по безсмислен и високомерен начин и той не можеше да ме остави жив, ако не иска да бъде убит. Сега трябваше да се страхувам и от някого, който ще ме преследва, за да ме убие. На всичкото отгоре всичко това беше дошло съвсем гратис, без да ме отведе по някаква следа към истинския виновник за убийствата Лобо.

Може би е добре да напусна града за известно време.

Разсъждавах на тази тема, докато измина разстоянието между няколко пресечки, но поклатих глава — няма да бягам. Сам си причиних този проблем и сам трябва да го реша. Ще остана, за да помогна на Мърфи да открие убиеца и да спаси няколко човешки живота, преди отново да изгрее пълната луна. А ако Паркър поиска да ме убие — ще разбере, че това не е толкова лесно с един истински магьосник.

Стиснах решително волана. Ако се стигне дотам, аз можех да го убия. Знаех, че мога. Технически Паркър и неговите ликантропи не са хора. Първият закон на магията — Не убивай! — не се отнася до тях. Легално бих могъл да защита употребата на смъртоносна магия пред Белия съвет.

Аз самият ще бъда опасен за себе си главно поради омразата, която ще изпитвам при прилагането на смъртоносната магия, и необходимостта да използвам оръжие, съдържащо същността на живота и неговата енергия, за да сложа край на един живот. Магията не е само източник на енергия като електричеството или нефта. Тя съдържа мощ, но и много други неща. В нея се корени всичко най-дълбоко и мощно в природата, в човешкото сърце и душа. Начините, по които аз я прилагам, са груби и примитивни в сравнение с най-чистите ѝ форми. Има много повече магия в първото бръщолевене на едно бебе, отколкото в огнената буря, която един магьосник може да предизвика, и не вярвайте, ако някой ви каже друго.

Магията извира от вашата сърцевина. Тя е част от вас. Не можете да произнесете заклинание, в което не вярвате.

Не мога да приема, че убийството лежи дълбоко в моята същност. Въобще не искам да си помисля за тази част от мен, която изпитва дива радост да набере цялата мощ и да я използва както си иска, пък всичко останало да върви по дяволите.

В омразата, в яда, в страстта, в егоизма и гордостта също има сила. Знам, че има едно мрачно кътче в мен, което ще изпита радост да приложи магията за убийство и за още нещо след това. Това е черната магия. Тя се използва лесно и е забавна. Като легото.

Паркирах костенурката пред моя офис и си потърках очите. Не исках никого да убивам, но Паркър и неговата глутница едва ли ще ми предоставят някакъв избор. Може да се наложи да извърша доста убийства, ако искам да остана жив.

Опитах се да не мисля в какво ще се превърна, ако оцелея. Ще изгоря този мост, когато се наложи да го премина.

Исках да вляза в кабинета си и да поработя през всичките оставащи часове до края на деня. Ще почакам Мърфи да ми се обади и ще ѝ кажа всичко, което знам. Ще си държа очите отворени, в случай че Паркър или някой от неговата банда се появи. Нямахше какво повече да правя, и това беше достатъчно.

Изкачих се до офиса ми, отключих го и запалих лампите. Зад бюрото ми седеше Джони Марконе — Джентълмена, облечен в официалния си тъмносин костюм, а до него стърчеше неговият едър бодигард, господин Хендрикс.

Марконе ми се усмихна, но ъгълчетата на очите му не помръднаха.

— А, господин Дрезден. Чудесно. Трябва да поговорим.

ГЛАВА 10

Очите на Марконе имаха цвета на стари, захабени доларови банкноти. Кожата му беше обветрена, с тен на човек, който живее на открито. Край очите и устните му имаше бръчки, като че ли се усмихва, но това рядко бе искрено. Костюмът му струваше поне хиляда долара. И представете си, той седеше на моя стол и ме наблюдаваше с най-делово изражение.

Изправен зад него, господин Хендрикс имаше вид на колежански футболист, който не е бил достатъчно умен да премине в професионалната лига. Вратът на Хендрикс беше колкото талията ми, а ръцете му — достатъчно големи, за да покрият лицето ми, и достатъчно силни, за да го смачкат. Рижата му коса бе подстригана късо, а лошо скроеният му костюм имаше вид, като че всеки миг ще се пръсне по шевовете. Не можех да видя дали има пистолет, но бях сигурен, че носи.

Застанах на вратата и погледнах за миг Марконе, но това не го смути. Той беше срещал вече моя поглед и беше проникнал в мен по-дълбоко, отколкото аз в него. Очите ми не криеха повече заплаха за него.

— Напуснете офиса ми — казах аз, след като влязох и затворих вратата.

— Хайде, хайде, господин Дрезден — каза Марконе с бащински упрек в тона си, — така ли се разговаря с бизнес партньор?

Намръщих се.

— Не съм ви никакъв партньор. Вие сте измет. Най-лошият престъпник в града. Някой ден полицията ще ви пипне и не ви искам в моя офис. Вън!

— Полицията — каза Марконе — ще бъде най-добре ръководена от частни, а не от обществени институции. По-добро заплащане, по-големи печалби...

— И по-лесна за подкупване, корумпиране и манипулиране — добавих аз.

Марконе се усмихна.

Свалих си шлифера и го хвърлих върху масата до вратата, отрупана с брошури със заглавия „Вие и вещиците“ и „Искате ли да правите магия? Питайте мен“. Откачих стрелящата пръчка от презрамката и я поставих спокойно на плота пред мен. Той вероятно си спомни какво направих във „Варсити“ миналата пролет.

Погледнах към него.

— Още ли сте тук?

Марконе кръстоса ръце пред себе си.

— Имам едно предложение за вас, господин Дрезден.

— Не — отвърнах аз.

Марконе се подсмихна.

— Мисля, че поне трябва да ме изслушате.

Погледнах го право в очите и също се усмихнах.

— Не! Махайте се!

Бащинското му поведение изчезна и очите му станаха ледени.

— Нямам нито време, нито търпение за вашите детинщини, господин Дрезден. Убиват хора. Вие работите по случая. Имам информация за вас и искам да ви я предоставя — срещу определена сума.

Изпънах се и го погледнах за минута, след което казах:

— Добре. Каква е цената ви?

Марконе протегна ръка и Хендрикс му подаде една папка. Марконе я пое и я постави върху издрасканата повърхност на моето дървено бюро, след което я разтвори.

— Това е договор, господин Дрезден. Наемам ви в моята фирма като консултант по въпросите на сигурността. Условията са доста щедри. Вие сам ще посочите работните си часове, не по-малко от пет на месец. Можете да попълните размера на заплатата си веднага, аз искам само да уговорим формално нашите работни взаимоотношения.

Приблжих се до бюрото ми. Видях, че Хендрикс леко се отдръпна, като че ли се подготвяше да прескочи бюрото и да се хвърли върху мен, но не му обърнах внимание. Взех папката и разгледах договора. Не съм юрист, но добре познавам тези видове сделки. Предложението на Марконе беше много изгодно. Той ми предлагаше работа, за която можех само да мечтая — почти никакви задължения и

колкото пари поискам. Даже имаше клауза, която уточняваше, че от мен не може да се очаква и да се иска да изпълнявам незаконни задачи.

С толкова пари бих могъл да живея както си искам. Ще престана да драскам за всеки долар и да си троша краката за всеки параноичен маниак, който иска да ме наеме, за да изследвам духовете, обсебили кравата на пралеля му. Ще подновя четенето и ще се отдам на магическите експерименти, за които ме сърбят ръцете отдавна. Няма да живея вечно и всеки час, пропилян в търсене на летящи чинии, би могъл да бъде използван за неща, които наистина ме интересуват.

Проклетият съблазнителен договор.

Беше много удобен кучешки нашийник.

— За идиот ли ме имате? — попитах аз и хвърлих папката на бюрото.

Марконе повдигна вежди и устата му леко се отвори.

— Часовете ли ви притесняват? Можем да намалим минимума на един час седмично? Дори месечно?

— Не са часовете — казах аз.

Той разпери ръце.

— Какво тогава?

— Фирмата. Само като си помисля, че един наркотрафикант и убиец иска да му се закълна в лоялност. Не ми харесва източникът на вашите пари. По тях има кръв.

Марконе отново присви ледените си очи.

— Помислете добре, господин Дрезден. Няма да повтора предложението си.

— Може ли да ви предложи нещо, Джон? — казах аз. Видях как ъгълчетата на устните му се присвиха, когато произнесох малкото му име. — Кажете ми каквото знаете и аз ще направя всичко възможно, за да пипна убиеца, преди да стигне до вас.

— Защо мислите, че съм притеснен, господин Дрезден? — каза Марконе и придаде лек подигравателен оттенък на въпроса си.

Вдигнах рамене.

— Вашият бизнес партньор и любимият му бодигард бяха изкормени миналия месец. Спайк пък бе разкъсан на парчета снощи. И сега вие използвате от дупката си и ми подхвърляте информация, за да ми помогнете да пипна убиеца, и ме насилвате да ви стана телохранител. — Наведох се напред, опрян на лакти, и сведох глава,

докато очите ми се изравниха на няколко сантиметра с тези на Марконе. — Шубе ли ви е, Джон?

Лицето му се сгърчи отново и почти усетих миризмата на лъжата му.

— Естествено, че не, господин Дрезден. Не можете да си спечелите положение в живота, подобно на моето, само с безразсъдство.

— А само с коравосърдечие, нали?

Марконе стовари дланите си върху бюрото и се изправи. Аз също се изправих, достатъчно, за да стърча над него и да се вторача в очите му.

— Аз съм бизнесмен, господин Дрезден. Може би предпочитате по улиците да цари анархия? Войни между съперничаещи си банди? Аз въвеждам ред в този хаос.

— Не. Вие само правите хаоса по-резултатен и организиран — отвърнах му аз. — Можете да казвате каквото си искате, но това не променя факта, че вие сте мошеник, проклето животно, което трябва да попадне, където му е мястото. Нищо повече.

Безизразното лице на Марконе побеля. Челюстите му се заключиха над бесните слова, които напиреха отвътре. Бях го натиснал здраво с гнева си, излязъл извън контрол. Вложих целия си страх и безпокойство в тези отровни думи и ги захвърлих срещу него като метални отпадъци.

— Какво става тук, Джон? Какво е това? Видяхте ли Спайк? Видяхте ли как са раздрали лицето му? Видяхте ли, че са го изтърбушили? Аз видях. И можах даже да помириша какво е обядвал. Можете ли да си представите това да се случи на вас, Джон?

— Не се обръщайте така към мен — каза Марконе с бавен и леден глас, който моментално укроти моето разгорещаване. — Ако се намирахме на обществено място, щях да накарам да ви убият за тези думи, господин Дрезден.

— Ако бяхме на обществено място — отговорих му аз, — сигурно щяхте да опитате. — Изправих се и погледнах отвисоко към него, без да обръщам внимание на стърчащия над мен Хендрикс. — Сега се пръждосвайте от моя офис.

Марконе оправи сакото и връзката си.

— Допускам, господин Дрезден, че ще продължите разследването си заедно с полицейското управление.

— Естествено.

Марконе заобиколи бюрото ми, мина покрай мен и се насочи към вратата. Хендрикс го последва, огромен и спокоен.

— В такъв случай в мой интерес е да приема предложението ви и да помогна на разследването с каквото мога. Поинтересувайте се за името Харли Макфин. И проверете проекта за Северозападния проход. Вижте къде ще ви отведат те.

Той отвори вратата.

— Защо трябва да ви вярвам? — попитах аз.

Той се обърна към мен.

— Надникнахте в съкровените дълбини на душата ми, господин Дрезден. Вие ме познавате толкова отблизо и дълбоко, че аз все още не мога да разбера докъде. Както и аз познавам вас. Би трябвало да знаете, че имам достатъчно причини да ви помогна и че информацията е важна. — Той се усмихна отново смразяващо. — А също така, че не е разумно да ме превръщате в неприятел. Не исках да става така.

Аз присвих очи.

— Ако ме познавате толкова добре, би трябвало да знаете, че друг път няма.

Той сбърчи устни, но не направи опит да ме опровергае.

— Жалко — каза, — наистина жалко.

След което излезе. Хендрикс ми хвърли един поглед със свинските си очички и го последва. Вратата се затвори след тях.

Въздъгнах дълго и на пресекулки и се стоварих на бюрото си. Подпрях лицето си с ръце и забелязах, че треперят. Не бях осъзнал досега колко дълбоко се отвращавам от Марконе и от всичко, което той представлява. Не съзнавах колко много ме беше наранило свързването на моето име с неговото. Не знаех колко много ми се иска да скоча и да му размажа носа с юмруци.

Поседях така в продължение на минути, за да се укроти сърцебиенето ми и да си поема по-спокойно дъх. Марконе можеше да ме убие. Можеше да накара Хендрикс да ме разкъса или да ми пусне един куршум още тук — но не го направи. Това не беше в негов стил. Не можеше да ме елиминира точно сега, след като упорито бе разпространил сред престъпния свят слуха, че между нас двамата има

някакъв съюз. Трябва да бъде по-прикрит и по-хитър. Да накара Хендрикс да ми пръсне мозъка по пода, не беше начинът.

Замислих се за това, което каза, и последствията от приемането на моето предложение. Той беше застрашен. Нещо го беше уплашило — нещо, което не може да проумее и с което не може да се пребори. Затова искаше да ме наеме. Като магьосник аз мога да превръщам неизвестните величини в нещо, което може да се измерва. Като свалям булото на ужаса, което покрива тези неща, по някакъв начин помагам на хората да се справят с тях. Марконе искаше да застана до него и да му помогна да не се плаши повече от неизвестното, което се спотайва в мрака.

По дяволите, и той е човек.

Потреперих. Искях да го намразя, но единственото, което успях да постигна, беше отвращение и може би яд. Много от нещата, които каза, бяха верни. Марконе си беше бизнесмен. Той ограничи насилието по улиците — но парите, които престъпниците изсмукваха от града, станаха много повече. Той бранеше плътта на града, но пиеше кръвта и тровеше душата му. Това нищо не променяше, абсолютно нищо.

Но да виждам, че човекът, когото познавах, хищникът с тигрова душа, бизнесменът убиец е изплашен от това, срещу което аз самият трябваше да се изправя, наистина ми изкара акъла и в работата, която ми предстоеше, се появи елемент, който отсъстваше досега — заплахата.

Това обаче не променяше нищо. Не е страшно да си уплашен. Просто не позволяваш това да ти попречи да си свършиш работата.

Седнах зад бюрото ми, прогоних всякакви мисли за кръв, зъби и страшна смърт от ума ми и започнах да търся какво се крие зад името Харли Макфин и проекта за Северозападния проход.

ГЛАВА 11

Демонът, уловен в кръга за призоваване, пицеше, удряше с рачешките си щипки невидимата бариера и блъскаше хитиновите си рамене в нея, опитвайки се да се освободи. Не можеше. Бях съсредоточил енергията си в кръга и тя го задържаеше вътре.

— Доволен ли си, Чонси? — попитах аз.

Демонът изпъна отвратителната си фигура и каза със съвършен оксфордски акцент:

— Напълно. Разбираш, че трябва да спазвам формалностите. — След това извади иззад една от люспите си някакви напълно нелепи очила с телени рамки и ги окачи на върха на клюновидния си нос. — Имаш въпроси ли?

Въздъгнах облекчено и седнах на ръба на работната маса в лабораторията. Бях разчистил всички боклуци около кръга за призоваване и всъщност трябваше да го направя, преди да се измъкна от лабораторията, но не можех да допусна никакъв риск. Независимо колко добри бяха нашите работни отношения с Чонзагорот, при призоваването винаги имаше вероятност нещо да се обърка. Съществуваха правила, които демоничните създания бяха длъжни да спазват — а едно от тях беше да оказват съпротива, когато са призовани от смъртен магьосник. Другото беше да направят всичко по силите си да убият въпросния магьосник, ако успеят да се освободят от клопката на кръга.

Много по-лесно и по-безопасно е да се измъкне информация от феите или от други духове — но Боб не успя да открие нищо сред тях. Те невинаги бяха в течение с това, което се случва в града, и Боб се прибра отново в своя череп, напълно изтощен и неспособен да ми окаже каквато и да било помощ.

Затова бях принуден да се обърна към подземния свят. Те знаят прекрасно кога се държите добре или зле и в сравнение с тях Дядо Коледа е истински любител.

— Искам информация за един човек, който се нарича Харли Макфин, и освен това за един проект, върху който работи — „Северозападен проход“.

Чонси изтрака замислено с щипките си.

— Ясно. И ако се сдобия с тази информация, каква ще е стойността ѝ за теб?

— Почти никаква — изсумтях аз. — Не започвай с пазарлъците. Сам мога да изровя всичко за няколко дни.

Чонси кривна глава като птица.

— Аха. Но времето е важно, нали? Хайде, Хари Дрезден. Не си ме призовал от лекомислие. Възможните опасности както от мен, така и от страна на Белия съвет са прекалено големи.

Смръщих му се.

— Формално погледнато — казах аз, — не нарушавам нито един от Законите на магията. Не ти налагам волята си, така че съм чист спрямо Четвъртия закон. И освен това не те изпускам от контрол, с което спазвам Седмия. Белият съвет няма за какво да се хване.

Костните израстъци над очите на Чонси се повдигнаха.

— Очевидно това е само цветист евфемизъм, а не някакво заявление.

— Да, така е.

Чонси повдигна очилата си още по-нагоре.

— Твоите морално-етически увъртания са направо учудващи, Хари Дрезден. Продължавам да съм изненадан, че все още се ползваш с благосклонността на Белия съвет. Знам много добре, че повечето от неговите членове ще се направят, че нищо не са видели, когато пазителите на реда те убият, защото съзнателно си призовал демон в този свят, и въпреки това си го правил неведнъж. Твоето поведение прилича много повече на това на моите побратими от Долния свят...

— И ти очакваш, че аз ще застана на твоя страна, ще се подчиня на мрачните сили и така нататък... — завърших аз вместо него с въздишка. — В името на ада, Чонси, няма ли да престанеш да ме съблазняваш с Долния свят?

Той повдигна едрите си рамене:

— Признавам, че ще получа доста високо признание, ако успея да привлека душа от твоя калибър в нашите редици. Освен това ще се

освободя от тези обременителни задължения, с които ме натоварват честите посещения във вашия свят.

— Е, днес няма да спечелиш душата ми — отговорих му аз. — Затова кажи какво предлагаш, да приключим тези пазарлъци и да те освободя да си ходиш.

Демонът потръпна.

— Добре, добре. Да не бързаме, Хари Дрезден. Имам информацията, която ти трябва. В допълнение знам и неща, за които не си чувал, които ще ти бъдат много полезни и ще можеш да спасиш собствения си живот, както и живота на много други. Като имам предвид това, не смятам, че цената, която ще ти поискам, е прекалено висока — кажи ми още едно от твоите имена.

Намръщих се. Демонът вече знаеше две от имената ми. Ако научи цялото, и то от собствените ми уста, може да го използва за много враждебни спрямо мен магически действия. Това не ме смущаваше много — демоните и техните подобия изпитват големи трудности да достигнат с магия извън Небивалото — духовният свят извън обитаваната от нас физическа действителност.

Но Чонзагорот беше известен източник за информация за всички магьосници, които дръзват да я потърсят в Долния свят. Притесняваше ме да не би някой от тях да се сдобие с нея. Чонси беше прав — мнозина от Белия съвет биха се зарадвали на моята смърт. Ако някой от тях научи пълното ми име, ще може да го използва срещу мен — или да ме убие, или да ме принуди чрез магия да извърша нещо в нарушение на Седемте закона и така да ме изправят пред съда и да ме унищожат.

От друга страна, Чонси никога не беше ме лъгал. Щом твърди, че притежава информация, която може да спаси живота на много хора, със сигурност е така и това беше най-важното. По дяволите, той може дори да знае кой е убиецът, макар че демоните не са съвсем сигурни в преценките си за човешката природа.

Реших да рискувам.

— Добре — казах аз. — Цялата значителна информация, отнасяща се до моето разследване, в замяна на още едно от имената ми.

Чонси кимна веднъж.

— Съгласен съм.

— И така — казах аз. — Да започнем с Макфин и проекта „Северозападен проход“.

— Чудесно! — каза Чонси. — Харли Макфин е наследник на значително богатство, натрупано от въгледобив и железопътни линии в началото на ХХ век. Той е един от десетте най-богати хора в страната, известна като Съединените щати. Участвал е във войната във Виетнам и след като се е върнал оттам, се е занимавал с инвестиции и главно е увеличил капитала си. Любимият му цвят е червеното и носи обувки номер...

— Можем да пропуснем тези малки подробности, освен ако не мислиш, че са показателни — казах аз. — Мога да слушам цял ден за любимите му храни или за проблемите, които е имал в гимназията, но това едва ли ще ми е от полза.

Взех бележника и започнах да си записвам.

— Както желаш — съгласи се Чонси. — Основното му занимание през последните няколко години беше проектът за Северозападния проход. Той включва закупуването на огромни парцели, които тръгват от средната част на Скалистите планини в американския югозапад, и се простират на северозапад чак до Канада, с цел да се осигури огромен миграционен резерват за дивите животни на Северна Америка.

— Искал е да си направи собствено игрище в Скалистите планини? — изтърсих аз.

— Не, Хари Дрезден. Искал е да се сдобие със земи, които не са държавна собственост, и след това да ги дари, при условие че държавата гарантира, че те ще бъдат използвани единствено за Северозападния проход. Ще получи голяма подкрепа от природозащитните организации в цялата страна, както и от местните индустриалци, при условие че успее да придобие земята.

— Ау — казах аз, силно впечатлен. — Ти твърдиш, че той има мощна подкрепа. Кой би се опитал да го спре?

— Индустриалните интереси, които все още се стремят към разширяване на северозапад — каза Чонси.

— Нека да се опитам да позная. Джеймс Хардинг III е сред тях.

И докато казвах това, го записах в бележника.

— Как се сети? — попита Чонси.

— Миналия месец е бил убит от върколак заедно със своя телохранител. Пострадали са още няколко души.

Чонси засия.

— Ти си умен мъж, Хари Дрезден. Да. Джеймс Хардинг III беше силно заинтересуван да блокира усилията на Макфин да се сдобие със земи. Пристигна в Чикаго, за преговори с него, но загина, преди те да завършат.

Затворих очи и се замислих за минута.

— Добре. Хардинг идва, за да преговаря с Макфин. Хардинг е в комбина с Марконе и вероятно разговорите стават при него. Хардинг и телохранителят му са разкъсани от върколак. Следователно... Макфин е въпросният върколак?

Чонси се усмихна, което му придаде доста застрашително изражение.

— Макфин е потомък на много стар род, който води началото си от един остров, известен като Ирландия. Семейството му има забележителна история. Според легендата някога, много отдавна, в обвитото в мистерии минало, един човек, известен днес като свети Патрик, прокълел неговите предци да се превръщат в диви зверове при всяко пълнолуние. Към проклятието имало две допълнения. Първото било, че то ще се наследява и ще преминава върху нов член при всяко поколение. А второто — че прокълнатият клон на семейството никога няма да измре и ще се запази до края на света.

Записах си всичко.

— И това го е сторил католически свещеник?

Чонси издаде звук на отвращение.

— Не съм отговорен за методите, които използват хората от този свят. Нито за тактиката им.

— Като имам предвид това, ще си отбележа пристрастното ти мнение. Вашите хора са правили хиляди пъти по-лоши неща — допълних аз.

— Да, така е — призна Чонси. — Но поне ние сме напълно откровени за това, какви сме и за какво се борим.

Изсумтях.

— Добре. Всичко добива смисъл вече. Макфин е от тези легендарни чудовища лугару. Опитва се да направи нещо добро в свободното си време, от което да се възползват глутниците от неговите

космати събрата, но Хардинг му се изпречва на пътя. Макфин излиза на лов и го отстранява. — Намръщих се. — Само че Хардинг е последната жертва миналия месец. Можеше да се очаква, че ако той му пречи, Макфин първо него щеше да убие. — Погледнах към Чонси. — Макфин ли е убиецът?

— Макфин е убиец — каза Чонси. — Но между хората той е само един от многото и далече не най-страшният.

— Той ли е убил телохранителя на Марконе? И другите хора миналия месец?

— Нямам сигурна информация по този въпрос, Хари Дрезден — каза Чонси. Черните му очи проблеснаха. — Може би с цената на още едно име ще успея да разпитам побратимите ми и да ти дам по-точен отговор.

Намръщих се.

— Няма да стане. Знаеш ли кой уби останалите хора миналия месец?

— Знам — каза Чонси. — Убийството е един от най-големите грехове и ние държим точна сметка за него.

Наведох се в очакване напред.

— Кой е той?

Чонси изпусна един стържещ смях.

— Стига, Хари Дрезден. На първо място нашата уговорка се отнасяше само до Макфин и Северозападния проход. Освен това аз не мога да отговоря на толкова пряк въпрос и ти знаеш това. Има ограничение доколко да се замесвам в работите на смъртните.

Въздъгнах разочаровано и потърках очи.

— Добре, добре. Така е, Чонси. Какво друго можеш да ми кажеш?

— Само това, че Харли Макфин смята да се срещне с Джони Марконе утре вечер и да продължи преговорите.

— Чакай малко. В момента Марконе ли е главният противник на проекта?

— Точно така — каза Чонси. — Той поема контрола върху всички общи дела с Хардинг след неговата смърт.

— Така че... Марконе е имал чудесен мотив Хардинг да бъде убит. Разширява финансовата си империя и получава възможност да изнудва Макфин за пари, колкото си иска.

Чонси намести телените си очила.

— Разсъждението ти е съвсем логично.

Ударих с молива си бележника и прегледах написаното.

— Да. Но не обяснява защо и други са убити. Или кой го е извършил. Освен ако Марконе не разполага с цяла глутница върколаци в джоба си. — Прехапах устната си и се сетих за срещата си в автосервиз „Пълнолуние“. — Или с „Уличните вълци“?

— Има ли нещо друго? — попита Чонси със загриженост.

— Да — казах аз. — Къде да намеря Макфин?

— Ралстън плейс, 888.

Записах си адреса.

— Но това е в Чикаго. В „Голд коуст“.

— А къде очакваш да живее един милиардер, когато е в Чикаго? Така, струва ми се, че изпълних всичките си задължения. Очаквам си възнаграждението.

Чонси направи няколко нетърпеливи крачки в окръжността. Престоят му в нашия свят, изглежда, започваше да го уморява.

Кимнах.

— Името ми — казах — е Хари Блекстоун Дрезден. — Нарочно пропуснах „Копърфийлд“, без да променям при това тона и произношението ми.

— Хари. Блекстоун. Дрезден — повтори Чонси внимателно. — Хари, като Хари Худини^[1]? И Блекстоун^[2] като естрадният илюзионист?

Кимнах и добавих:

— Баща ми беше естраден музикант. И ме кръсти с тези имена, когато съм се родил. Те бяха неговите кумири. Ако майка ми беше оцеляла при раждането, тя щеше категорично да откаже.

Отбелязах си още нещо в бележника, за да го имам черно на бяло, преди да съм го забравил.

— Наистина — съгласи се Чонси. — Майка ти беше пряма и своенравна жена. Загубата ѝ много ни натъжи.

Аз примигнах изненадано и изпуснах молива. Вторачих се за миг в демона.

— Ти... си познавал майка ми? Познавал си Маргарет Гуендолин Дрезден?

Чонси ме погледна без никакво вълнение:

— Мнозина от подземния свят бяха... близки с нея, Хари Блекстоун Дрезден, макар и под друго име. Нейното присъединяване се очакваше с голямо нетърпение, но накрая Черният принц я изпусна.

— Какво значи това? За какво говориш?

Очите на Чонси блеснаха алчно.

— Ти нищо ли не знаеше за миналото на майка ти, господин Дрезден? Жалко, че не започнахме по-навреме този разговор. Можеше да го прибавиш към условията на нашата сделка. Естествено, ако си склонен да съобщиш още едно име, за да научиш всичко за миналото на майка ти, за нейното... — гласът му се изпълни с отвращение — изкупление и за ненавременната смърт на майка ти и баща ти, сигурен съм, че ще можем да измислим нещо.

Скръзнах със зъби, обзет внезапно от някакво детинско безсилие. Пулсът ми блъскаше в ушите. Тъмното минало на майка ми? Бях очаквал тя да е била магьосница, но никога не съм намирал каквито и да е доказателства за това. Неестествена смърт? Баща ми беше починал в съня си от спукване на аневризма още докато бях малък. А майка ми умряла при раждането.

Така ли е било наистина?

Внезапно ме обзе някаква изгаряща потребност да разбере всичко, която започна от вътрешността на тялото ми и го обхвана цялото — коя е била майка ми и какво е знаела. Тя ми остави сребърния пентаграм, но не знаех за нея нищо освен това, което моят мил и щедър баща ми бе разказал преди смъртта си. Какви са били моите родители? Как и защо са загинали? Убити ли са? Имали ли са неприятели, дебнеци наоколо? И ако е така, дали съм ги наследил?

Тъмното минало на майка ми. На това ли се дължи възхищението ми пред тъмните сили и затова ли се придържам не особено искрено към правилата на Белия съвет, които за мен са глупави и неадекватни?

Погледнах демона и се почувствах неудачник. Бяха ме подвели. При всяко положение той е имал намерение да размаха пред мен тази информация като стръв. Искаше, ако може, да научи всичките ми имена и дори повече.

— Мога да ти ги покажа, Хари Блекстоун Дрезден, такива, каквито са били в действителност — увери ме с мазен глас Чонзагорот. — Ти никога не си виждал лицето на майка си. Мога да ти го покажа. Не си чувал нейния глас. И това мога да направя. Нямах представа

какви са били твоите родители, а също дали имаш други роднини. Семейството, Хари Блекстоун Дрезден. Твоята кръв. Колкото и измъчен и самотен да си...

Гледах отвратителната форма на демона и слушах утешителния му успокояващ глас. Семейство. Възможно ли е да имам семейство? Лели? Чичовци? Братовчеди? Други като мен, които се придвижват сред тайните общества на магьосниците и се крият от погледите на обикновените смъртни?

— Цената не е висока. За какво ти е безсмъртната ти душа, когато тленното тяло изчезне? Какво толкова — да ми кажеш още едно име? Такава информация трудно се събира, дори и от нас. Може да не ти се удаде друг случай.

Демонът буташе с щипките си магическия пръстен. Човекоподобната му муцуна трепереше от алчност.

— Забрави — казах тихо. — Няма да стане.

Ченето на Чонзагорот зяпна от изненада.

— Но Хари Блекстоун Дрезден... — подхвана той.

Едва когато го видях, че трепва, разбрах, че крещя.

— Какво си въобразяваш бе, вехтошар мрачен, че съм някакъв глупак, когото можеш да доиш до безкрай? Забрави! Вземай каквото спечели и изчезвай! Радвай се, че не те изпращам обратно с пречупени кости и човка, забита в прахта.

Очите на Чонзагорот проблеснаха яростно и той отново се хвърли срещу бариерата, виейки кръвожадно. Протегнах ръка и изръмжах.

— Няма да можеш, недорасло малко лайно!

Волята на демона се изправи срещу моята и я надвих отново, макар по челото ми да избиха капки пот.

Чонзагорот започна да се смалява все по-бързо, виейки недоволно.

— Ние те дебнем, магьоснико — крещеше той. — Ти се движиш сред сенките, но някоя нощ ще се подхлъзнеш и ще паднеш. И тогава е наш ред. Ще те замъкнем долу при нас. Накрая ще бъдеш наш.

Той продължи да нарежда все така, докато се смали до точица и изчезна с леко пляскане. Отпуснах ръка и наведох глава, дишайки учестено. Целият треперех и то не беше само заради студа в моята лаборатория. Много лошо бях подценил Чонзагорот, смятайки, че е

достовиерен, макар и малко опасен източник на информация, и се надявах, че ще се съгласи на една разумна сделка. Но яростта и злобата, които изплуваха в последното му предложение, в последните му думи, разкриха истинските му намерения. Той ме излъга, скри истинската си природа и си поигра с мен като с някакъв неудачник, след което хвърли здраво въдицата. Чувствах се като идиот.

Телефонът започна да звъни на горния етаж. Раздвижих се изведнъж, избутах настрани предметите, които ми бяха на пътя, и минах през тях, за да мога да стигна до стръмната стълба, която водеше към апартамента. Втурнах се нагоре с бележника в ръка и грабнах телефона едва при петото позвъняване. Ноцта се беше спуснала, докато разпитвах демона.

— Дрезден — казах аз, пуфтейки.

— Хари — обади се Мърфи с тих глас. — Имаме още един.

— Кучи син — казах аз. — Идвам. Дай ми адреса.

Сложих бележника до мен и се приготвих да записвам.

Мърфи звучеше сковано.

— Ралстън плейс, номер осемстотин осемдесет и осем. В „Голд коуст“.

Замръзнах, вторачен в адреса, който бях записал. Адресът, който ми даде демонът.

— Хари? — обади се Мърфи. — Чуваш ли ме?

— Чувам те — отговорих аз. — Идвам, Мърф.

Оставих слушалката и се запътих навън под ярката светлина на пълната луна над главата ми.

[1] Хари Худини (Ерик Вайс) (1874–1926) — прочут американски илюзионист от унгарски произход, легендарен със способността си да се измъква невредим от примки, въжета и вериги, с които е завързан. — Б.пр. ↑

[2] Хари Блекстоун (1885–1965) — съперник на Худини, един от най-добрите илюзионисти на ХХ век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Ралстън плейс, номер осемстотин осемдесет и осем, беше градска къща в „Голд коуст“, най-богатия район на Чикаго. Тя беше разположена на малък парцел, заобиколен с дървета, които почти напълно я скриваха. Високият подрязан жив плет, който заобикаляше малката градина, също я криеше от погледа ми, когато завих по чакълестата алея и паркирах костенурката зад цяла редица полицейски коли и линейки.

Мигащите светлини ми поддържаха почти успокоително. Толкова много пъти ги бях виждал, че едва ли не се чувствах у дома си. Мърфи се беше обадила рано — не виждах колата на съдебните лекари и единствените хора наоколо бяха полицаите, които опъваха жълтата ограничителна лента около имота.

Излязох от колата, облечен както винаги с джинси, риза и ботуши, а старият ми черен шлифер се развяваше над глезените ми. Вятърът беше рязък и студен. Луната грееше над главите ни, като едва се забелязваше от пелената замърсен градски въздух.

Някаква тръпка полази по гръбнака ми и аз спрях и започнах да оглеждам елегантно подрязаните като скулптури край мен цветни лехи и редици от храсти. Изведнъж усетих, че някой се крие в тъмнината, чувствах погледа му върху мен.

Вгледах се в нощта, местейки бавно поглед наоколо. Не виждах нищо, но бих се обзаложил на голяма сума, че там има някой. След миг чувството, че съм наблюдаван, изчезна и аз целият потреперих. Пъхнах ръце в джобовете и се запътих бързо към къщата.

— Дрезден — извика някой и видях, че Кармайкъл слиза надолу по стълбите към мен. Той беше дясната ръка на Мърфи в Специалния отдел. По-нисък от средното, по-закръглен от средното, по-лигав от средното и с по-свински очички от средното, Кармайкъл беше вечно съмняващ се скептик, но умът му режеше като бръснач. Слезе по стълбите със старата си накапана връзка и лекьосана риза. — Крайно време беше, Дрезден, за бога.

Избърса с ръка потното си чело.

Намръщих му се, докато вървахме един до друг.

— Това е най-милото посрещане, което съм чувал от теб — казах аз. — Промени ли си мнението, че съм менте?

Кармайкъл поклати глава.

— Не. Продължавам да мисля, че всичките ти магьоснически хватки са глупости. Но Бог да ми е на помощ, понякога ми се ще да не е така.

— Нищо не се знае — отвърнах сухо. — Къде е Мърфи?

— Вътре — каза Кармайкъл с гримаса на отвращение. — Качи се по стълбите. Цялата къща принадлежи на този човек. Мърфи очаква, че може да знаеш нещо. Аз ще остана тук и ще задържа федералните, когато пристигнат.

Погледнах го.

— Тя още ли се тревожи как ще изглежда пред очите на Вътрешната комисия?

Кармайкъл се намръщи.

— Тези задници веднага ще скочат върху нея, ако изхвърли оттук федералните. Писна ми вече от тези градски политици.

Кимнах в знак на съгласие и поех по стълбите.

— Хей, Дрезден — подвикна Кармайкъл.

Погледнах към него през рамо, очаквайки обичайните подигравки и обиди. Той ме проучваше с ясните си малки очички.

— Чух разни неща за теб и Джони Марконе. Има ли нещо вярно?

Поклатих глава.

— Няма нищо. Този боклук лъже.

Кармайкъл ме изгледа изпитателно, след което кимна.

— Ти не си печен в лъжите, Дрезден. Не вярвам да запазиш хладнокръвие за такова нещо. Вярвам ти.

— Но не вярваш, че съм магьосник? — попитах го аз.

Кармайкъл се намръщи и погледна встрани.

— Имам ли вид на глупак? А? Качи се горе. Аз ще вдигна врява, когато Дентън и агентите на Степфорд пристигнат.

Продължих по стълбите и видях, че Мърфи стои на горната площадка, облечена в искрящо сиво официално сако и панталони, елегантни обувки с нисък ток и бижута със стоманен цвят. Обиците ѝ изглеждаха като капки сребро на ушите ѝ, които не бях виждал досега

заради дългата ѝ златна коса. Те бяха много сладки. Мърфи би ме убила само защото съм си го помислил.

— Крайно време беше, Дрезден. Ела тук.

Гласът ѝ беше твърд и гневен. Тя потъна в къщата и аз взех останалите стъпала по две наведнъж, за да я настигна.

Апартаментът (ако тази дума въобще може да се използва за подобно жилище) беше ярко осветен и съвсем леко миришеше на кръв. Кръвта има сладникаво-метална миризма и кара косъмчетата по врата ви да щръкват, а моите вече бяха съвсем изправени. Чувстваше се и някаква друга миризма, нещо подобно на тамян, а също и свежестта на вятъра. Завих по някакъв къс коридор след стълбите и последвах Мърфи в една стая, която очевидно беше главната спалня, и там открих източника на всички миризми.

В спалнята нямаше никакви мебели, а тя беше огромна — толкова обширна, че да се чудиш как да стигнеш до банята посред нощ. Нямаше килим. Никакви украшения по стените. Нямаше и стъкло на огромния еднокрил прозорец, през който нахлуваше октомврийският вятър. Пълната луна грееше през него като картина, поставена в рамка.

Единственото нещо в стаята беше кръвта. Имаше навсякъде — разпръсната като капки и дори на цели струи по една от стените. Алени отпечатъци на нещо като вълчи лапи водеха право към строшения прозорец. В средата на стаята имаше останки от някакъв голям призивен пръстен, трите му символични кръга бяха старателно очертани с тебешир на дървения под, а около символите на втория кръг бяха разположени горящи пръчици тамян.

Това, което бе останало от Ким Дилейни, голият ѝ труп, лежеше по гръб на окървавения под на метър от пръстена. На лицето ѝ, замръзнало от трупното вкочаняване, се четеше изражение на шок и изненада. Черните ѝ, блестящи някога очи бяха вторачени в тавана, а полуотворените ѝ устни като че ли изричаха някакво извинение.

Под брадичката ѝ липсваше голямо, полукръгло парче плът, заедно с гръкляна и трахеята. Месото беше червено, виждаха се разръфаните артерии и мускули, а на дъното на раната белееха светлите кости. Дълги следи бяха отворили подобно на щипове тялото ѝ, което беше покрито с кръв.

Внезапно нещо „щракна“ в мозъка ми. Някой натисна някакъв ключ, който изключи напълно емоциите ми и ме потопи в някаква неестествена замъгленост. Не може да виждам това. То не може да е реално. Трябва да е някаква игра или заблуда и участващите в нея актьори всеки момент ще започнат да се подсмивват, неспособни повече да издържат на собствената си лудория.

Почаках. Но никой не започна да се кикоти. Изтрих с ръка челото си, което бе покрито със студена пот. Пръстите ми се разтрепериха.

Мърфи каза с все още твърд и гневен тон:

— Вероятно таманът е включил противопожарната аларма в коридора. Когато пристигнали пожарникарите, никой не им отворил и те били принудени да разбият вратата. Намерили я тук, около осем часа. Все още била топла.

Осем часа. Точно докато говорех с демона. Изгревът на луната?

Мърфи затвори вратата на спалнята зад мен. Обърнах се към нея, с гръб към грозната гледка. Тя цялата беше обзета от яд и той личеше и в погледа ѝ.

— Мърф — казах аз, — не знам дали мога да направя това.

— Какво има да се гадае? — каза Мърфи. — В центъра на всичко стои едно чудовище. Предполагам, че е от тези върколаци, за които пишеш в доклада си. Допускам, че е собственикът на тази къща Харли Макфин. Някой, който знае, че ще откачи при пълнолуние. Момичето се е опитало да задържи чудовището в магическата окръжност, нали? Но нещо се е объркало и Макфин се е разбеснял, излязъл е извън кръга, убил я е, след което е избягал.

— Аха — казах аз, без да се обръщам да погледна отново тялото на Ким. — Логично е.

След това ѝ разказах всичко, което научих от демона за Харли Макфин, за проекта „Северозападен проход“, който пречи на бизнес интересите на Марконе. Мърфи ме изслуша в пълно мълчание. Когато свърших, тя кимна и се обърна, за да излезе от стаята.

— Последвай ме — каза късо.

Аз тръгнах по петите ѝ. Дори не се обърнах да погледна стаята, преди да я напусна.

Тя ме поведе по коридора към друга спалня, този път напълно обзаведена.

— Ела тук — каза тя и се доближи до нощното шкафче.

Застанах до нея и тя ми подаде снимка на подчертано красив мъж на средна възраст, с тъмен тен на кожата и мършави остри черти на лицето. Той беше усмихнат.

До него на снимката стоеше жената с кехлибарените очи, която бях видял заедно с групата „Алфа“ в универсалния магазин. Тя също се усмихваше. Зъбите ѝ бяха съвсем бели и равни и с тъмната си кожа и пепелява коса подхождаше много добре на мъжа до нея. Прехапах устни и се опитах да помисля.

— Това е Харли Макфин — каза Мърфи. — Отговаря на снимката на шофьорската му книжка. Все още не сме идентифицирали жената до него. — Тя ме погледна критично. — Отговаря на описанието, което ти даде за жената в универсалния магазин. Която ни проследи на връщане от местопрестъплението в „Роузмонт“. Тя ли е?

Кимнах.

— Да, това е тя.

Мърфи също кимна, взе снимката и я остави обратно на нощното шкафче.

— Последвай ме — каза тя отново и тръгна.

Погледнах след нея. Какво ѝ ставаше на Мърфи? Толкова ли е разстроена от сцената с убийството? Поклатих глава, все още слисан от всичко, което бях видял, и от новите факти, които се блъскаха в главата ми.

— Мърфи, почакай — казах аз. — Спри за малко. Какво ти става?

Тя въобще не ми отговори, само ми хвърли един поглед през рамо и продължи. Забързах се, да я настигна.

Поведе ме към подземие то по нещо, което приличаше на тясна спираловидна стълба за прислугата. Минахме през някакъв склад и тя бутна една тежка стоманена врата, която водеше към малка тъмна стая, изцяло от бетон и без друг изход. В нейния център имаше друг троен пръстен за призоваване, но един от неговите символи беше направен от сребро и беше вкопан в бетонния под. Къси пръчици от някакъв материал, който съдържаше обсидиан и сребро, бяха разположени по втория кръг, придавайки на пръстена особено голяма сила, когато е бил функциониращ.

Но символите бяха обезобразени, счупени и откъснати. Части от критичния вътрешен кръг бяха изтръгнати от пода и просто липсваха.

Пръстенът не действаше и беше безполезен — но цял би могъл да задържи Харли Макфин, когато се превърне в звяр. Стаята беше затвор, създаден от самия него, в който да укротява зараждащия се бяс.

Някой преднамерено беше разрушил пръстена, правейки затвора безполезен.

И в този миг разбрах какво е искала Ким Дилейни от мен. Тя трябва да е познавала Харли Макфин, вероятно покрай природозащитната си дейност. Научила е за проклятието му и е поискала да му помогне. След като аз ѝ отказах подкрепата си, тя се е опитала да пресъздаде голяма окръжност за призоваване горе, в спалнята, и да задържи вътре Макфин, когато настъпи пълнолуние. Както я бях предупредил, не е успяла. Не притежаваше познанията, необходими да се разбере по какъв начин тази конструкция действа, и заради това не е успяла да я направи ефективна.

Макфин я беше убил. Ким беше загинала, защото аз отказах да споделя с нея познанията си и не ѝ предложих помощ. Бях прекалено сигурен в собствените си знания и мъдрост; скриването на тайната от нея беше действие на зрял и загрижен възрастен човек, който говори на любопитно дете. Не можех да повярвам, че съм бил толкова арогантен. С моята самоувереност я бях осъдил на смърт.

Започнах все по-силно да треперя, толкова много неща се блъскаха в главата и сърцето ми. Усещах напрежението някъде вътре в мен и онзи ключ в главата ми да трепти, готов да се поддаде на вълната от бяс, ярост, самосъжаление и омраза. Стиснах очи и поех дълбоко въздух, опитвайки се да попреча това да се случи.

Отворих очи и погледнах към Мърфи. За бога, искаше ми се да говоря с нея. Имах нужда от приятел. От някого, който да ме изслуша и да ме успокои, че всичко ще бъде наред, независимо дали е вярно, или не. Имах нужда от някого, пред когото да се разтоваря и който да ме спаси от пълно рухване.

Тя ме наблюдаваше с ледени, гневни очи.

— Карин — прошепнах аз.

Измъкна от джоба си късче смачкана хартия. Разгъна я и ми я показа и аз видях красивия почерк на Ким Дилейни и схемата на призоваващата окръжност, която ми бе показала в кръчмата на Маканали. Схемата, за която бях отказал да говоря. Бях я смачкал и

захвърлил на пода, откъдето Мърфи я беше прибрала разсеяно само за да махне боклука от краката на хората.

И тогава разбрах защо имаше толкова много гняв в очите ѝ. Загледах се в схемата.

— Карин! — започнах отново аз. — В името на небето, трябва да ме изслушаш.

Поех листчето от ръката ѝ с треперещи пръсти.

— Хари — каза тя спокойно. — Лъжливо копеле.

И едновременно с това толкова здраво ме прасна в корема с юмрук, че се превих на две. Това направи главата ми съвсем достъпна и нейният десен удар в челюстта ме просна на пода като размекнати макарони, а от очите ми изхвърчаха искри.

Едва усетих как тя прибра листчето. След това изви болезнено ръцете ми зад гърба и щракна белезниците около китките.

— Ти обеща — бясно изрева тя. — Ти обеща. Никакви тайни. И ме лъга през цялото време. През цялото време ме премяташе като глупачка. По дяволите, Дрезден, ти си замесен в това и хора загиват.

— Мърф — промърморих аз. — Чакай.

Тя ме сграбчи за косата, изви главата ми назад и отново ме удари по челюстта, а гневът ѝ удвояваше силата.

— Стига приказки. Стига лъжи! — я чух да казва, докато ме накара да се изправя на крака и ме подпря на стената, претърсвайки ме за оръжие. — Няма да има повече хора, разфасовани като в месарница. Имаш право да не отговаряш. Всичко, което кажеш, ще бъде използвано срещу теб в съда.

Взе ми стрелящата пръчка. Свали ми защитната гривна. Енергийния пръстен. Дори късчето тебешир. Гласът ѝ звучеше твърдо, студено и професионално, докато ме запознаваше с правата ми.

Затворих очи и се опрях на каменната стена. След главата ми това беше най-мекото нещо в стаята. Не се опитах да се боря или да обяснявам.

Какъв смисъл имаше?

ГЛАВА 13

Да се ходи по стълби с вързани на гърба ръце, е много по-трудно, отколкото можете да си представите. Ръцете са необходими за поддържане на равновесие, независимо дали го съзнавате, или не. Със здраво стегнатите на гърба ръце Мърфи ме поведе нагоре по тесните стълби за прислугата, а след като тръгнахме надолу по стъпалата пред дома на Макфин към група зяпащи към нас полицаи, равновесието ми напълно се обърка.

Когато слязохме долу, чух препиращи се гласове.

— Няма ли да ми се махнете от главата? — каза Кармайкъл. — Върша си работата. Шефът каза никой да не влиза и затова няма да ви пусна. Трябва ли да го кажа още по-ясно?

Погледнах нататък и видях Дентън да се извисява над Кармайкъл с пулсиращите си вени на челото, а тримата му помощници се бяха разгънали като ветрило зад него.

— Възпрепятствате един законно упълномощен служител да си изпълнява задълженията — чух думите на Дентън. — Махнете се от пътя ми, детектив Кармайкъл. Или искате да попаднете в списъка на Вътрешната комисия заедно с вашия шеф?

— Всичко е наред, Рон — каза Мърфи. — Аз си свърших работата тук.

Кармайкъл погледна към мен, опули се и устата му зяпна. Дентън и неговите хора също ме погледнаха. Забелязах гримасата на изненада, която изкриви за миг лицето му, след което то отново стана непроницаемо. Роджър, червенокосото момче, което работеше за него, ме гледаше втренчено с отворена уста. Бен, жената, която бе нападнала Мърфи, ме наблюдаваше отегчено, а дебелият Уилсън изпусна едно доволно ръмжене.

— Лейтенант — каза Кармайкъл, — сигурна ли си за това?

— Предната вечер разговаряше оживено с жертвата. Мога да го свържа поне с един от обитателите на дома, а също и с някои... декорации тук. Арестувам го за възпрепятстване на правосъдието и за

заговор за извършване на убийство. Вкарай го в колата, Кармайкъл, и ела веднага горе.

Мърфи ме бутна рязко към Кармайкъл и аз залитнах, но той ме пое.

— Да влизаме, Дентън — каза Мърфи, обърна се и пое нагоре.

Дентън ми хвърли един равнодушен поглед и я последва, приканвайки своите хора да направят същото.

Кармайкъл поклати глава и ме заведе до една от полицейските коли:

— Мамка му, Дрезден. А бях готов да се хвърля на твоя страна. Сега съм едно бито куче.

Кармайкъл отключи задната врата на колата и сложи длан на тила ми, когато се наведох да вляза.

— Пази си главата. За бога, какво ти е на ченето?

Задоволих се да седна на задната седалка и да вперя поглед напред, без да му отговарям. Кармайкъл ме огледа, след което поклати глава.

— Някой ще те закара в Центъра веднага щом осигурим мястото. Там ще можеш да се обадиш на адвоката си.

Продължавах да гледам напред, без да му отговарям.

Кармайкъл ме наблюдава още малко, след което се изправи и ме заключи в колата.

Затворих очи.

И преди ми се беше случвало да падна толкова ниско и бях преживявал събития, които ме бяха оставяли разбит и пълзящ, до степен да предпочитам да съм мъртъв. Точно така се чувствах и сега. Не защото не бях открил убицеца — и друг път съм бил побеждаван, поемал съм удари по брадичката, но се връщах в боя още на следващия рунд. Мога да отвърщам на ударите като всеки друг. Но се отвращавах от чувството, че съм изменил на приятел.

Бях обещал на Мърфи да нямам тайни от нея — и нямах. Наистина. Но бях постъпил глупаво. Трябваше да сглобя данните по-бързо и по-инстинктивно. За извинение може да ми послужи това, че едва не ми откъснаха главата в автосервиз „Пълнолуние“. Или пък съм бил поразен от надникването в душата на водача на „Уличните вълци“, където съм видял ясно намерението му да ме убие. Но тези извинения

нямаше да оправят нещата с Мърфи. Не знаех дали нещо би могло да се оправи. Бях самотен. Чувствах се разсипан. Истинско лайно.

Почувствах се още по-зле след миг, когато погледнах през прозореца на колата и разбрах нещо, което трябваше да усетя още преди час — истинският убиец или убийците са все още някъде тук, навън.

Макфин не можеше да е виновен за всички смъртни случаи предишния месец. Две от убийствата бяха станали през нощите преди и след пълнолуние. Ако проклятието му е да озверява при пълнолуние, той не би могъл да убие както жертвите от миналия месец, така и Спайк във „Варсити“ онази нощ.

От което следваше въпросът: кой е извършил тези убийства?

Нямах никакъв отговор. Ако тъмнокосата, която водеше групата „Алфа“, е свързана с Макфин, може ли да е тя? Нещо подобно на вълк ме беше нападнало в изоставения универсален магазин, когато изгасна осветлението — дали е била тя? Или някой от групата? Може това да обяснява и останалите убийства.

Но ако е така, защо убиецът не ме беше довършил, докато се мотаех напълно беззащитен в мрака?

Нови и нови въпроси и никакви отговори.

Внезапно ме обзе едно странно чувство, което прекъсна напълно хода на мислите ми. Отново косъмчетата на врата ми настръхнаха. Някой ме наблюдаваше.

Огледах се. Не се виждаше никой. Всички полицаи бяха в къщата. Бях съвсем сам на задната седалка на колата с ръце, заключени на гърба. Бях безпомощен и сам и внезапно осъзнах факта, че Макфин все още не е открит и задържан. Той продължаваше да се спотайва в нощта и не може да се въздържи да не разкъса всеки, който му се изпречи.

Обля ме студена пот и погледнах през другия прозорец.

Право в чифт блестящи, диви, кехлибарени очи.

Изкресях и се наведох настрани, повдигайки крака, за да мога да ритна, ако нещо се опита да се промъкне през прозореца на колата. Вместо това вратата се отвори и тъмнокосата жена с кехлибарени очи от универсалния магазин каза:

— Стойте спокойно, господин Дрезден, иначе няма да мога да ви измъкна.

Примигнах към нея над свитите ми колене:

— Какво?

— Да ви спася, господин Дрезден. Излезте от колата и елате с мен. Бързо, преди полицаите да се върнат. — Тя погледна покрай мен към къщата. — Нямаме много време.

— Да не сте луда? — попитах аз. — Аз дори не знам коя, по дяволите, сте вие.

— Аз съм годеницата на Харли Макфин, госпожица Уест — отговори тя. — Казвам се Тера.

Поклатих глава.

— Не мога да избягам. Ще си навлека повече неприятности, отколкото можете да си представите.

Кехлибарените ѝ очи проблеснаха.

— Вие сте единственият, който може да спре моя годеник, господин Дрезден. Невъзможно е да го направите от килията.

— Аз не съм рейнджър — възразих аз. — Аз съм наемен консултант. И не вярвам общината да ми плати сметката за такова нещо.

Тера Уест се озъби.

— Ако парите ви интересуват, бъдете сигурен, че няма да има никакви проблеми. Господин Дрезден, нямаме време. Идвате ли, или не?

Огледах лицето ѝ. Тя имаше поразително чисти черти, по-скоро изключителни, отколкото привлекателни. Малките бръчки в ъгълчетата на очите бяха единствените видими белези на възрастта ѝ. На челото, почти скрит в корените на косата ѝ, се виждаше дълъг, тесен пурпурен белег.

— Ти — казах аз. — Ти ме нападна в универсалния магазин. Аз те ударих, а ти ми изби пръчката.

Тя ме погледна гневно.

— Да.

— Ти си върколак.

— А ти — каза тя — си магьосник. И нямаме никакво време. — Наведе се надолу и погледна край мен. Аз хвърлих поглед в същата посока и видях, че Дентън и неговите хора излизат от къщата, потънали в оживена дискусия. — Твоята приятелка — каза тя, — полицейският детектив, е по следите на годеника ми. Искаш ли тя да се

изправи първа пред него? Ще може ли да се справи? Или ще трябва да загине като другите?

Вълчицата (не е игра на думи) беше права. Аз единствен бях в състояние да направя нещо реално срещу Макфин. Ако Мърфи го залови първа, още хора ще загинат. Тя е фантастичен полицаи и вече започва да се справя по-добре със свръхестественото, но няма да може да надвие един разбеснял се върколак. Обърнах се към Тера.

— Ако тръгна с теб, ще трябва да ме заведеш при Макфин.

Тя се беше обърнала да си тръгва, но спря.

— Когато мога. На разсъмване. Ако мислиш, че можеш да създадеш възпираща окръжност, която да го задържи при изгрева на луната. Ако можеш да му помогнеш.

Кимнах веднъж. Вече бях решил.

— Мога. И искам.

— Онази, която се представи като Ким Дилейни, твърдеше същото — каза Тера Уест, завъртя се на пети и тръгна да се отдалечава от мен, приведена ниско до земята.

Претърколих се от задната седалка и я последвах в храстите и сенките на градината около къщата, по-далече от полицейските коли и прожекторите.

Някой зад мен извика изненадано. След това се разкрещя:

— Спри!

Аз се изправих и хукнах, колкото мога по-бързо, за да се измъкна от прожекторите и от прицела на някой стрелец.

Очевидно викът беше единственото предупреждение, което получих. Докато тичах, зад мен изтрещяха изстрели. Куршумите дигаха прах около краката ми. Без да се забавям, започнах да крещя, присвил рамене и привел глава възможно най-ниско.

Бях на метър и половина от спасителната сянка зад плета, когато нещо ме удари в рамото и ме захвърли през живия плет — от другата му страна. Претърколих се и почти се изправих на крака. В този миг нещо объркано избухна в рамото ми, сякаш в ставите ми се заблъскаха разнообразни звуци и многобройни усещания. След това рамото ми стана напълно неподвижно и зрението ми се замъгли. Опитах се да протегна ръце, когато усетих, че отново падам, но те бяха закопчани на гърба ми и аз се строполих на земята, а тревата одраска бузата ми.

— Падна, падна — чу се спокоен женски глас. „Агент Бен“, помислих си аз. — Хванете го.

Не усетих ничие присъствие, само като че ли някой се опитва да ме изправи на крака, дърпайки ме за шлифера. Почувствах ръката на Тера да се плъзга под сакото ми, когато стигна до безчувственото ми рамо, усещането изчезна.

— Не кървиш лошо — каза Тера със спокоен глас. — Ударен си в рамото. Не в крака. Бягай или ще умреш.

Тя се изправи и започна да си проправя път през храстите на живия плет.

Странна утеха, но имах усещането, че скоро ще стане много лошо. Преглътнах лепкавия страх и се помъкнах след Тера Уест, доколкото мога.

Започнахме една игра на криеница в сенките на малката градина. Тера и аз срещу агентите след нас. Тя се движеше като привидение, в пълно мълчание, безпрепятствено и спокойно в черните сенки под сребрилата светлина на луната над нас. Светкавично се пъхаше в храстите и непрекъснато завиваше ту наляво, ту надясно. Въобще не забави ход заради мен и бях съвсем сигурен, че ако падна, годеницата на Макфин въобще няма да спре да ме изчака. Не би се поколебала да ме изостави, ако не мога да поддържам нейното темпо.

За известно време успяхах. Дори не ми беше особено трудно. Е, малко се задъхвах, белезниците ми пречеха, но като изключим това, все едно че не бях прострелян — усещах само топлите капки, които се стичаха по ребрата ми към стомаха. Какъв прилив на ендорфини!

Нашите преследвачи се втурнаха в лабиринта от храсти, но моята водачка като че ли притежаваше шесто чувство да ги избягва. Тя се придържаше към най-тъмните участъци на градината и от време на време проверяваше дали я следвам.

Не съм сигурен колко време мина, докато се промъквахме като призраци в мрака, а нашите преследвачи се опитваха да координират действията си и да бъдат едновременно с това тихи, но не може да е било много дълго. Чел съм някъде, че първоначалният шок след огнестрелна рана избледнява много бързо — освен това не бях и във форма. Не бих могъл да следвам Тера твърде дълго. Тя беше прекалено бърза и също толкова добра.

Рамото ми започна да тупти два пъти по-бързо от запъхтяното ми сърце точно когато преодолях последните храсти преди улицата и стигнахме до почти двуметровата ограда от ковано желязо, която заобикаляше имота. Аз спрях и се свлякох до нея, останал без дъх.

Тера ме погледна през рамо с бляскавите си кехлибарени очи. Тя дишаше леко през носа си — нашето бягство видимо не беше я запъхтяло.

— Не мога да прескоча оградата — казах аз. Болката в рамото ми беше станала много силна — като крампи при бягане, но по-остра. — Няма начин. Особено с вързани ръце.

Тера кимна веднъж.

— Аз ще те повдигна — каза тя.

Погледнах я със замъглени от болката очи. И въздъгнах.

— Ти побързай. Аз ще си пукна тук.

Тя въобще не ми обърна внимание.

— Облегни се на оградата и дръж тялото си изправено.

Наведе се и хвана глезените ми. Направих всичко, което можах, и тя се опита да ме вдигне, напрегната до крайна степен.

За секунда нищо не стана. След което започна да ме повдига нагоре, а аз се плъзгах със здравото си рамо по оградата. Издигна ме за глезените още по-високо, докато накрая се сгънах в кръста, ритнах с крака за секунда и тупнах тромаво на земята от другата страна на оградата. Когато паднах, имах чувството, че в рамото ми избухна бяла, заслепяваща ядрена експлозия.

Стиснах зъби и се опитах да не изкрещя, но вероятно съм издал някакъв звук. Чу се вик някъде зад нас и гласовете се насочиха към нашата посока.

Тера се намръщи и се обърна с лице към приближаващите гласове.

— Побързай — прошепнах аз. — Прескачай и да бягаме.

Тя поклати глава, развявайки черната си коса.

— Няма време. Те са тук.

Скръцнах силно със зъби и се изправих на крака. Тя беше права. Гласовете вече бяха съвсем близо. Някой, вероятно отново Бен, изкрещя да спрем. Ако Тера се опита да се покатери по оградата сега, ще бъде лесна мишена, когато стигне догоре. Преследвачите бяха съвсем близо. Тера нямаше голям шанс да избяга, а без нея и аз не бих

стигнал далече. Ще ме пипнат и ще си имам допълнителни проблеми — а през това време Макфин беше на свобода и нямаше кой да го спре.

Потта изби от очите ми и аз клекнах сред капките от собствената ми кръв по тротоара. От тях започнаха да се издигат леки облачета пара.

Поех дълбоко въздух и събрах цялата си воля, хвърлих в нея болката, страха и разочарованието и събрах всичко в малка твърда топка енергия.

— *Ventas veloce*^[1] — прошепнах. — *Ubrium, ubrium*.

И започнах да повтарям думите в задъхана мелодия, като едновременно с това свих пръсти към дланите си.

Облачетата пара от моята кръв започнаха да се сгъстяват и да образуват гъсти валма от влажна мъгла. По следата ми назад, където беше покапала повече кръв, мъглата стана по-гъста. За няколко секунди имаше само леко раздвижване над земята, след което избухнаха облаци от мъгла, която покри всичко, тласкана от енергията, която излъчвах. Тера изчезна от погледа ми, а отзад се чуха обърканите и отчаяни викове на преследващите ни пазители на реда.

Паднах настрани, победен от болка и умора.

Чу се някакво шумолене, после проскърцване на ковано желязо и лекото тупване, с което Тера се приземи до мен, все още скрита в мъглата, макар само на метър разстояние. Тя се приближи и видях изражението ѝ, разширените от възхищение очи — първият израз на емоция, който откривах у нея.

— Магьосник — прошепна тя.

— Занаят не се забравя — измърморих аз, след което всичко потъна в мрак.

[1] *Ventas veloce* — заклинание на Хари Дрезден, което превръща кръвта или друга течност в мъгла. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Събудих се на някакво топло и тъмно място. Но когато отворих очи, не беше вече тъмно, а само малко мрачно.

Намирах се в евтина хотелска стая, легнал по гръб на двойното легло. Пред прозореца бяха спуснати плътни пердета, но евтините релси бяха провиснали в средата и пропускаха малко външна светлина. Имах чувството, че съм лежал тук известно време. Поех дълбоко въздух и рамото ми започна тъпо и болезнено да пулсира. Изстенах, преди да успея да млъкна. Не съм глезльо, но много болеше. Гърлото ми беше пресъхнало, а устните напукани.

Обърнах глава и усетих болка в челюстта, където Мърфи ме беше фраснала. Лявото ми рамо беше увито с дебели бинтове и здраво овързано с лента. Изглеждаше чисто и подредено — извън драскотините, които вървяха надолу по гърдите ми и по ръката под превръзката. В допълнение на това бях съвсем гол, а списъкът на кандидатите, които бяха свършили всичко, беше съвсем кратък.

Зад рамото ми, на нощната масичка до леглото, имаше купчина най-различни неща. Една книга, озаглавена „Наръчник за оцеляване на Специалните британски военновъздушни сили“, бе отворена на страница с много черно-бели илюстрации на превръзки. До нея имаше празни кутии, които са съдържали марля, лейкопласт и други подобни неща. Килнато настрани, лежеше кафяво шише от кислородна вода, а до него имаше ножовка със счупено острие... На пода до леглото седеше затворена книжна торба.

Вдигнах дясната си ръка, за да разтрия болната си глава. Една от халките на белезниците на Мърфи все още обгръщаше китката ми и от нея висеше остатък от верига, вероятно отрязана с ножовката. Другата гривна беше на лявата ми китка. Усещах я като тъпа, пулсираща лента на края на ръката ми.

Положих усилие да не мърдам много, но болката не искаше да утихне. След няколко секунди разбрах, че тя няма намерение да намалее, и седнах. Съвсем бавно. Изправянето не беше много по-

трудно, освен че краката ми леко трепереха. Отидох в банята, облекчих се и плиснах малко вода на лицето си с дясната ръка.

Този път тя не можа да ме изненада. Чух я да се придвижва в тъмния ъгъл на стаята. Видях отражението на кехлибарените очи на Тера Уест в огледалото и каза:

— Май че извадих късмет снощи.

Изразът ѝ въобще не се промени, като че ли моят намек мина покрай нея. Беше облечена в същите дрехи и се държеше по същия спокоен начин, както винаги.

— Имаше късмет — каза тя. — Куршумът е минал през мускула и не е засегнал нито костта, нито артерията. Ще оживееш.

Намръщих се.

— Не се чувствам чак такъв късметлия.

Тера вдигна рамене.

— Болката се изтърпява. Или ще премине, или не. — Забелязах, че оглежда гърба ми и долните крайници. — Ти си в прилична форма. Ще можеш да я издържиш.

Усетих прилив на топла кръв в лицето си и взех една кърпа, с която увих несръчно слабините си.

— Ти ли ме превърза?

И... направих неясно движение с ръката, с която придържах кърпата и прикривах голотата си.

Тя кимна.

— Намерих ти дрехи, които не са пропити целите с кръв. Трябва да се облечеш, за да помогнем на годеника ми.

Обърнах се към нея и я изгледах колкото може по-кръвнишки. Тя дори не мигна.

— Колко е часът?

Тя сви рамене.

— Късен следобед. Слънцето скоро ще залезе и малко след това луната ще изгрее. Нямаме време за губене, ако искаме да стигнем при него, преди да се промени.

— Знаеш ли къде е?

Тя отново вдигна рамене.

— Познавам си човека.

Въздъгнах и бавно я заобиколих. Стигнах до книжната кесия до леглото. Вътре намерих огромно червено долнище от анцуг и бяла

тениска с развято американско знаме и надпис: „ИНВЕСТИРАЙТЕ В АМЕРИКА — КУПЕТЕ СИ СЕНАТОР“. Смръщих нос при вида на анцуга, но тениската ми хареса и навлякох дрехите, късайки при това етикетите им.

— Къде се намираме? — попитах аз.

— В хотел в източната част на Чикаго — каза тя.

Кимнах.

— Как плати?

— В брой. Макфин ми е казал, че полицаите могат да проследят кредитните карти.

Хвърлих ѝ бегъл поглед.

— Да. Могат. — Разтрих си главата с ръка и се изправих пред огледалото, за да се огледам. Движех се вече по-лесно — болката не беше намаляла, но аз започвах да свиквам с нея. — Имаш ли ибупрофен или нещо подобно?

— Лекарства — каза тя, — не.

Грабна една връзка ключове за кола под наем и се обърна към вратата.

— Стоп — казах ѝ аз.

Тя се обърна към мен и присви очи.

— Време е да тръгваме — каза Тара.

— Никъде няма да ходим — отговорих аз, — докато не получа няколко отговора.

Тя повдигна вежди и ме изгледа гневно. След това се обърна и излезе от стаята, пропускайки за миг ярката оранжева слънчева светлина, преди да затвори вратата след себе си.

Погледнах натам за момент. След това седнах на леглото и зачаках.

Минаха около три минути. Тя се появи отново.

— Сега — каза тя — вече ще тръгнем.

Поклатих глава.

— Казах не. Не преди да получа някои отговори.

— Макфин ще ти даде отговорите — каза Тера. — Сега трябва да се махаме оттук.

Аз изръмжах и скръстих ръце на гърдите си. Рамото ми избухна в изгаряща болка и аз се разклатих на леглото, преди да отпусна

отново лявата си ръка. Оставих дясната пред гърдите си, но това нямаше същия ефект.

— Къде е Макфин? Защо е убил партньора на Марконе и неговия телохранител? И той ли ги е убил въобще?

— Ще тръгнеш ли оттук? — започна Тера.

— Какви сте вие? Защо и двамата объркахте първата окръжност, онази в мазето? Откъде познавахте Ким Дилейни?

Тера Уест изръмжа и ме задърпа за тениската.

— Тръгваш оттук веднага — каза тя, гледайки ме право в очите.

— Защо? — изръмжах аз и за първи път не отвърнах поглед.

Гледах право в блестящите ѝ кехлибарени очи и се подготвих за удара, който щях да получа, когато надникна в нейната душа, а тя в моята.

Не се случи нищо.

Само това беше достатъчно, за да зяпна от учудване. Продължих да се вирам, а тя дори не мигна, не се обърна настрани — и не направи опит да надникне в мен. Потреперих. Какво става тук? Защо не започва? Имаше само два вида хора, в чиито очи можех да надникна за повече от секунда-две — тези, чиито души вече бях виждал, и другите, които принадлежаха към нечовешките създания от Небивалото.

Досега не бях надниквал в душата на Тера Уест. Не бих могъл да го забравя. Преживяването не е нещо, което се забравя. Остава само другият вариант.

Която и да е, каквато и да е, Тера Уест не беше човешко същество.

— Тръгваме веднага — изръмжа тя.

Обладан от внезапно кисело упорство, възразих:

— Защо пък и аз?

— Защото се обадох в полицията и им казах, че си тук, че се държиш странно и си опасен и въоръжен. Като се имат предвид скорошните убийства, полицаите ще се почувстват застрашени. И много е вероятно да те застрелят, за да не поемат излишни рискове.

Тя рязко пусна тениската ми и излезе от стаята.

Поседях на леглото още пет секунди. След което станах и се помъкнах след нея, но не преди да грабна шлифера си, захвърлен на един стол. Имаше дупки по левия ръкав и на гърба, беше пропит със

съсирена кръв, но тя не си личеше много на фона на черния брезент. Малко гадно, но си беше мой. Ботушите и чорапите, с които бях снощи, бяха до него и аз ги обух.

Навън следобедът преваляше. Улиците и пътищата скоро щяха да се изпълнят с коли и хора, които се прибират от работа. Тера беше наела една разнебитена стара кола — вероятно от някоя малка фирма, а не от големите вериги, което беше умно от нейна страна. Това ще проточи нещата, докато полицаите методично проверят една след друга фирмите в търсене на някого, който да отговаря на нейното описание, защото те винаги започват от по-едрите представители на бранша.

Огледах я, докато се качваше в колата. Беше висока и стройна и притежаваше някаква остра красота. Очите ѝ шареха непрекъснато — не заблудено и нервно, а със студената прецизност на човек, който иска да знае винаги какво става около него. Ръцете ѝ бяха здрави, с дълги пръсти. Белегът на главата ѝ, който бях направил със стрелящата пръчка миналата нощ (не, преди две нощи, защото едната бях проспал в хотела), вероятно беше ужасно болезнен, но едва ли го забелязваше.

Тя подкара по улиците към източно Чикаго, едно от по-далечните предградия на града, край южния бряг на езерото Мичиган, и накрая влезе в една пуста алея, край която имаше табелка с надпис ПАРК „ВЪЛЧЕТО ЕЗЕРО“.

Тера Уест ме притесняваше. Появи се изневиделица и наистина ме измъкна от полицейската кола, но какви бяха истинските ѝ намерения? Наистина ли се опитва да предпази годеника си от семейното проклятие? Или двамата искат заедно да ме обезвредят, като някой, който може да изгради магическата окръжност около Макфин и да го задържи? В това имаше логика, защото след смъртта на Ким Дилейни те дойдоха право при мен.

От друга страна, тази теория не пасваше на много факти. Ако Макфин наистина е върколак, трябва да озверява само по време на пълнолуние. Поне пет-шест души бяха убити по времето, когато луната не е била още съвсем пълна или вече е преминавала към последна четвърт.

Освен това Тера Уест не беше върколак. Върколаците са човешки същества, които се превръщат във вълци с помощта на магия. А тя

беше надникнала в очите ми и не беше привлечена от душата ми. Следователно тя не беше човешко същество.

Възможно ли е да е същество от Небивалото, което мени формата си? Партньор на Макфин в престъпленията му, който извършва убийства през останалите нощи, за да го прикрие? Някакво създание, което аз не познавам? Истината е, че знанията ми за паранормалното се коренят главно в западноевропейските представи. Би трябвало да съм чел повече за вярванията на индианците, за южноамериканските привидения и духове, за африканските легенди, за източноазиатския фолклор — но вече беше късно за това. Ако Тера Уест беше чудовище, което иска да ме убие, тя отдавна щеше да го направи — и със сигурност нямаше да превързва раните ми и да се грижи за моята хигиена.

Всичко това поставяше въпроса: Какво иска тя всъщност?

А след този въпрос възникваха и още много други. Кои бяха младежите, които видях заедно с нея първата вечер? Какво прави тя с тях? Създали ли е някакъв култ и има ли последователи, както понякога правят вампирите? Или е нещо съвсем различно?

Тера вкара колата в някаква чакълеста алея, измина по нея няколко метра и спря на тревата.

— Да слизаме — каза тя. — Той трябва да е някъде тук.

Най-сетне друсането с колата приключи, а слънцето беше все още над хоризонта и изгревът на луната щеше да настъпи поне час след залез-слънце. Пренебрегнах болката и излязох от колата, за да я последвам навътре в гората. Под старите дъбове и явори беше потъмно и съвсем тихо. Чувах се птичи песни, но те идваха отдалече, защото очевидно се радваха на последните слънчеви лъчи, огряващи върховете на клоните. Вятърът подухваше през дърветата и изпращаше надолу танцуващи листа от всички цветове — златисти, оранжеви, червеникави, които се трупаха върху дебелия скърцащ килим под краката ни. Стъпките ни бяха шумни и докато се придвижвахме по листата, хладният вятър ме подсети колко умно бях направил, че бях наметнал раменете си с шлифера.

Следях обичайно спокойната Тера. Сега се движеше преднамерено рязко, забивайки крака на всяка крачка, като че ли нарочно се опитваше да вдига шум. Веднъж или дважд тя направи крачка встрани и прекърши клонче с рязко и сухо щракане. Бях

прекалено уморен и наранен, за да полагам подобни усилия. Само с ходенето си вдигах повече шум от нея. Кой казва, че не ме бива за нищо?

Не бяхме изминали повече от стотина метра, когато Тера се напрегна, приведе се и огледа внимателно околността. Чу се само едно свистене и една свита фиданка рязко се изправи, хвана в примка глезените на Тера и я повлече по покритата с камъни и листа почва, а тя само успя да извика от изненада.

Примигнах към нея, когато изпод листата се надигна някакъв силует, изникна от нищото, както в театралните постановки призракът на бащата на Хамлет се появява от дъното на сцената. Но вместо да оплаква съдбата си или да ме моли да отмъстя за него, той ме удари по челюстта (на същото място, където вече носех червен белег) и ме запрати зашеметен на земята.

Паднах лошо, но на здравото си рамо и докато се опитвах да се претърколя настрани, някакъв бос крак ме ритна по главата. Хванах го и го усуках с повече отчаяние, отколкото сила, и собственикът на крака падна до мен. Но вместо това да го забави, той се подпря с ръце на земята, също както прави Мърфи, когато тренира падане. Претърколи се настрани и докато аз се опитвах да се изправя на ръце и колене, той плъзна яката си ръка пред гърлото ми и притисна гръкляна ми с другата ръка отзад.

— Хванах те, хванах те — ръмжеше моят нападател.

Борех се с него, но той беше по-едър и по-силен от мен. Прикова ме под себе си и очевидно по него не бяха стреляли и удряли, както по мен през последните петнайсет часа.

Нямах никакъв шанс.

ГЛАВА 15

И ето че насред гората някакъв полугол луд кресльо се опитваше да ме удуши, а наблизко висеше, закачена на въже, една върколачка. Огнестрелната рана ме болеше ужасно, а челюстта, която моята приятелка от полицията беше ударила, тъпо пулсираше. Имал съм и по-лоши дни. Това е предимството да си магьосник. Винаги можеш да си кажеш съвсем честно, че нещата могат да бъдат и по-зле.

Престанах да се съпротивлявам на човека, който ме душеше. Вместо това хванах китката му и се приготвих да извърша нещо съвсем безумно.

Магията е един вид енергия. Тя придобива форма под действието на човешките мисли, емоции или въображение. Мислите определят формата — а думите помагат да се дефинират мислите. Затова магьосниците използват думи, за да произнесат своите заклинания. Думите осигуряват известна предпазна изолация, докато енергията на магията кипи в мозъка на този, който произнася заклинанието. Ако използвате думи, с които сте свикнали или са много близки до вашите мисли, но ви е трудно да ги разграничите, тогава изолацията е много тънка. Затова повечето магьосници използват думи от древни езици, които не познават много добре, или просто създават безсмислени думи и им придават определено значение, за да постигнат желанния ефект. По този начин мозъкът на магьосника получава допълнителна защита срещу магическите енергии, които бушуват в него.

Естествено, можете да правите магия без помощта на думите. Ако не се страхувате, че малко ще ви заболи.

Призовах волята си и това, което беше останало от страха ми, и ги насочих към това, което исках. Пред погледа ми заплуваха цветни точки. Мъжът върху гърба ми ръмжеше и отправяше някакви нечленоразделни закани, а разпенената му слюнка се стичаше отстрани по лицето ми. Другата му половина беше притисната върху изсъхналите листа и пръстта. Започна да ми причернява.

Тогава стиснах зъби и освободих волята си във внезапен прилив на енергия.

Случиха се две неща. Най-напред през мозъка ми препусна бляскава, дива и шумна мисъл. Очите ми се изпълниха с цветове, а ушите — с призрачни звуци. Сетивата ми бяха овладяни от безброй възприятия — острия аромат на земя и сухи листа, раздиращото драскане на крачетата на стоножката, дълбаеща кожата на ръката ми, усещането за топла слънчева светлина върху темето ми и още десетки други, които не можех да определя — все неща, които нямаха нищо общо с действителността. Те бяха ефектът от енергията, нахлула в главата ми.

Второто нещо беше, че цялото електричество, събрано във въздуха над мен, се спусна през пръстите ми, обхванали китката на нападателя, и по дължината на ръката му се съсредоточи в неговото тяло. Той се сгърчи конвулсивно върху гърба ми и силата на собствената му реакция го отхвърли от мен по гръб върху листата. Той се мяташе и риташе, а лицето му се разкриви в изражение на шок и страх.

Поех си въздух, все още замаян и шокиран, и успях да се изправя на крака само за да се облегна на едно дърво. Сгушен до него, наблюдавах как конвулсиите на моя нападател отслабват и той постепенно изпадна в пълна парализа. Гледаше към небето с отворена уста и само гръдният му кош се повдигаше и спускаше.

Огледах човека малко по-подробно. Беше едър. Наистина много едър, висок почти колкото мен, но два пъти по-широк. Беше облечен единствено с отрязани джинсови шорти и те видимо му бяха тесни. Външният му вид беше „подчертано мъжествен“, с космати гърди и мускули на професионален борец. Косата и брадата му бяха посивели и бръчките по лицето издаваха, че вероятно е минал четирийсетте. Най-показателни ми се сториха очите му. Те излъчваха зеленикави отблясъци, подивели като на преследвано животно, и макар че беше прикован към небето, погледът му беше натежал от прекалено много ужасни познания. Не е било лесно да се живее с такова проклятие.

Чу се някакъв стържещ шум, последван от глухо тупване, и аз видях, че примката на Макфин беше празна и се люлееше напред-назад. Огледах тревата под нея и открих, че безформената фигура там се бе превърнала в дългокраката Тера Уест с нейните спортни дрехи.

Изправи се на крака и за миг се озова до Макфин. Дишаше учестено, а погледът ѝ беше мътен и зареян.

— Макфин — каза тя. — Макфин. Ти си го убил — изръмжа тя и се вторачи в мен, но сега очите ѝ блестяха от кехлибарен гняв.

Кълна се, че видях как лицето ѝ започва да се променя и оголените ѝ зъби започват да приличат на кучешки. Може би магията изкривяваше възприятието ми или просто беше примитивна реакция на това, че Тера скочи на крака и се втурна към мен с ръмжене. Смъртта надничаше от очите ѝ.

Не бях бит на два пъти, прострелян и почти удушен, за да позволя на някаква си върколачка да ме изненада. Събрах уморения си и все още замаян дух и насочих към нея здравата си ръка с въртеливо движение на китката.

— *Vento giostrus!*^[1] — протръбих аз.

Вятърът се спусна от дърветата и се завихри в кръг, повдигайки със себе си листа, клечки и малки камъчета. Миниатюрният циклон повдигна впусналата се в атака Тера от земята поне на десет метра и я запрати сред колоните на един бор. Наоколо се разхвърча дъжд от камъни и клони и се наложи да си търся прикритие зад един дънер.

Много неудобно. Бях създал повече вятър, отколкото исках. Това е опасността при подобно извикване, при внезапните импровизирани магии контролът върху тях е понякога труден. Единственото ми желание беше Тера да бъде завъртяна и да тупне долу на задника си.

Вместо това по дънера се блъскаха камъни и тракаха оглушително. Вятърът разлюля дърветата, прекърши клони и превърна половин тон прах и мръсотия в задушлив облак.

Той утихна за половин минута, а аз се задушавах и кашлях от прахоляка. Надникнах зад дънера, за да видя какво е станало.

Дърветата бяха оголени от есенните си цветове в район около петнайсетина метра в диаметър и само голите им клони стърчаха все още. Там, където кората е била чуплива или суха, вятърът я беше обелил и сега се виждаше само светлата, лъскава сърцевина на дънерите. Листата по земята също бяха изчезнали, както и 15–20 сантиметра от горния слой на почвата — лудешка вятърна ерозия. По почвата сега стърчаха няколко току-що разровени камъка, виждаха се оголени корени и няколко изненадани земни червея.

Макфин беше седнал и очевидно се свестяваше от удара, който му бях нанесъл. Лицето му беше подпухнало и той се оглеждаше наоколо изненадано. Гърдите му се повдигаха и спускаха учестено.

Чу се някакво шумолене и можах да зърна Тера, която се свличаше към земята от клоните на бора. Тя тупна шумно и остана седнала да кашля и да се озърта озадачено с отворена уста. Погледна към мен и тихо се отдръпна на няколко сантиметра назад.

— Погледни го — изхриптях аз, вдигнах ръка и посочих към Макфин. — Той диша. Ще се оправи.

В главата ми всичко все още се въртеше след неосигурената ми магическа атака срещу Макфин. Усещах силната миризма на дивите цветя и на застоялата вода и бях напълно сигурен, че това, което се плъзга по дланта ми, са люспите на змия, а бляскавите, многофасетни очи, които плуват в периферното ми зрение, веднага изчезваха, щом се опитвах да ги видя. Опитах се да изхвърля всичко безсмислено настрана, да не му обръщам внимание, но беше много трудно да се различат фалшивите възприятия от истинските около мен.

Тера се изправи и се приближи до падналия мъж. Коленичи до него и го прегърна. Затворих очи и продължих да хриптя, докато виенето на свят малко се успокои. Съсредоточих се върху цялата болка, която усещах посред това объркване. Болките в рамото, в гърлото и челюстта ми послужиха за опора, нещо, което знаех, че е стабилно, макар и неприятно. Стегнах се и се концентрирах, докато повдигането и замайването малко понамаляха. Болката веднага ме захвапа и не бях сигурен дали ми се искаше да не бях толкова замаян, но все пак отворих очи.

Макфин беше обгърнал с ръка раменете на Тера и тя го целуваше, като че ли искаше да го изпие. Почувствах се малко като воайор.

— Хм — казах аз, — може би е добре да се махнем от това открито място.

Те бавно се отдръпнаха един от друг и Тера му помогна да се изправи в целия си внушителен ръст. До него тя изглеждаше като малко момиче, но той се опираше на нея, когато се изправи. Огледа ме, а аз извърнах поглед. Нямах никакво желание да видя какво се крие вътре в него.

— Ким е мъртва — каза Макфин. — Нали?

Това не беше въпрос, но аз кимнах.

— Да. Миналата нощ.

Едрият мъж потрепери и затвори очи.

— По дяволите — прошепна той. — По дяволите.

— Ти нищо не можеше да направиш — каза Тера тихо. — Тя беше наясно с риска.

— А вие сте Хари Дрезден — продължи Макфин. Погледна обгарянията по китките си, там, където магията ми го беше ударила. — Съжалявам. Не видях, че Тера е с вас. Не знаех кой сте.

Вдигнах рамене.

— Няма нищо. Но нека да се махаме оттук. Последното нещо, което ни трябва, е да ни видят няколко колоездачи или хора, излезли да потичат, и да съобщят за нас в полицията.

Макфин кимна.

— Добре. Да тръгваме.

Тера ми хвърли един последен подозрителен поглед и се обърна към Макфин, за да му помогне да върви навътре в гората. Аз ги последвах.

Леговището на Макфин се оказа скрито под един земен насип, силно обрасъл с корените на старите дървета над него, които го поддържаха да не се срине като купчина кал. Малкото огнище с огън в него беше направено в задния край на насипа, добре защитено от външен поглед. Макфин се отправи към огъня и се настани до него. Залезът би обвинил защитеното отвсякъде скривалище в плътен мрак, но засега то беше само сенчесто и закътано. Заради огъня бе топло и уютно. Нямах усещането, че се намираме едва на двайсет километра от третия по големина град в страната.

Все още неспокойна, Тера седна до Макфин. Аз си останах прав, макар че заради пулсиращата болка в рамото ми се искаше да се опъна в някакво легло, вместо да стърча посред малка, но истинска гора.

— Добре, Макфин — казах аз. — Искате да ви помогна. А пък аз искам да предотвратя гибелта на още хора. Но ми трябва някои неща от вас.

Той ме погледна пресметливо със зелените си очи.

— Не съм в положение да поставям условия, господин Дрезден. Ще ви кажа всичко, което ви трябва.

Кимнах.

— Отговори. Милиони отговори.

— Ще се мръкне след около два часа. А малко повече от час след това ще изгрее луната. Нямаме много време за въпроси.

— Предостатъчно — уверих го аз. — Защо сте тук?

— Тази сутрин се събудих на около осем километра оттук — каза Макфин. — Приготвил съм си няколко скривалища около града. Това е най-старото. Дрехите ми бяха мокри от влагата и единственото, което намерих, бе това.

Той посочи към джинсовите шорти.

— Помните ли какво сте направили?

В думите ми имаше известна острога, но поне не изтърсих: „Помните ли, че убихте Ким Дилейни?“. Кой казва, че не съм дипломат?

Макфин потрепери.

— Само отчасти — каза той. — Отделни неща. — Погледна ме и каза: — Нямах намерение да я нараня, кълна се.

— Тогава защо тя е мъртва?

Думите прозвучаха ясно и ледено. Тера ме погледна, но наблюдаваше и Макфин за отговор.

— Проклятието — каза той спокойно. — Когато се случи, когато се променя — били ли сте някога наистина бесен, господин Дрезден? Толкова бесен, че да загубите напълно контрол? Когато нищо не е важно за вас, освен да се подчините на своя бяс?

— Веднъж — казах аз.

— Тогава ще можете да ме разберете, поне отчасти — каза Макфин. — Обзема ме и нищо не остава, освен нуждата да убия някого. Да се подчиня на своя бяс. Опитах се да кажа на Ким, че окръжността няма да свърши работа, че тя трябва да бяга, но не искаше да ме послуша. — В гласа му се чувстваше безсилие и юмруците му се свиха. — Не искаше да ме послуша.

— Това ви е разочаровало — казах аз. — И когато сте се преобразили...

Той кимна.

— Така оцелях във Виетнам. Всички от моята рота загинаха, освен мен. Знаех, че пълнолунието приближава. И много ги мразех. Мразех войниците, които бяха убили моите приятели. Когато се

промених, започнах да убивам наред и накрая не остана нито един жив в район от три километра.

Погледнах го продължително. Бях убеден, че ми казва истината. Че не запазва почти никакъв контрол върху себе си, когато се преобрази. Независимо от това си помислих, че когато той иска някой да загине, вероятно насочва чудовището в себе си в неговата посока, преди да загуби контрол.

Помислих си: „Внимавай да не засечеш Макфин в уличното движение“.

— Добре — казах аз. — А защо дойдохте точно тук, във Вълчата гора? А не в някое друго скривалище?

Той се ухили през пламъците.

— А къде другаде да отиде един върколак, господин Дрезден?

— Някъде, където не е толкова очевидно — отговорих му аз.

Макфин поклати глава.

— ФБР не вярват във върколаците. Те няма да направят връзка.

— Може би — съгласих се аз. — Но има по-умни хора от ФБР, които също ви търсят. Не мисля, че трябва да се застояваме тук.

Макфин ми хвърли един поглед, след което се огледа наоколо, като че ли търсеше преследвачи.

— Може и да сте прав — съгласи се той. — Но не мога да ида никъде, докато не престане да ми се вие свят. А и вие не изглеждате много добре.

— Ще се справя — казах аз. — Добре тогава. Откъде познавахте Ким Дилейни? Предполагам, от нейната екологична активност.

Лицето на Макфин преbledня при споменаването на името ѝ, но кимна.

— Първоначално, да. Открихме талантите ѝ още преди година. Тя ни разказа, че сте ѝ помагали да овладее способностите си. Не пряко, но тя ми помагаше за Северозападния проход. Накрая, миналия месец я помолих за помощ.

— Защо?

Макфин погледна подозрително към Тера, след което към мен.

— Някой беше разрушил моята окръжност.

Приклеках и се подпрях на коленете си.

— Някой е разрушил окръжността? В подземиеето?

— Да — каза Макфин. — Не знам кой е. Не си стоя често вкъщи. Открихме я счупена, когато слязохме долу миналия месец преди пълнолуние.

— И помолихте Ким да я поправи?

Макфин затвори очи и кимна.

— Тя каза, че може. Каза ни, че може да очертае нова окръжност, която ще ме задържи...

Прехапах устни.

— Миналия месец е трябвало да се срещнете с партньора на Марконе, нали? За да преговаряте по проекта?

— Аз не съм го убил — бързо отговори Макфин. — Той загина в нощта след пълнолуние. Тогава не бих могъл да се трансформирам и да го направя. А през другите две нощи взех всички мерки да съм далече от човешки същества. Не съм убивал никого през следващите две нощи. Бях сам.

— Вашата годеница може да го е направила — казах аз и хвърлих един поглед към Тера.

Тя ме погледна за миг и отвърна очи.

— Не е тя — каза Макфин ледено.

— Нека да повторим още веднъж — казах аз. — Някой е развалил вашата окръжност. За да успее, е трябвало да знае за вашето проклятие, нали? И е трябвало да може да влезе в къщата ви. Въпросът е кой би могъл да извърши това? А следващият въпрос е кой го е направил и защо?

Макфин поклати глава.

— Не знам — каза той. — Просто не знам. Нямам много контакти със свръхестественото, господин Дрезден. Стоя настрана. Не познавам друг, който би могъл да го промени, освен нея.

Той сложи ръката си върху тази на жената до него.

В главата ми, на едно мрачно и подло място, възникна съмнение. Погледнах към Тера, докато говорех с Макфин.

— Искате ли да ви развия една теория? — казах аз и продължих, без да чакам отговор. — Допускам, че казвате истината и че някой друг е извършил убийствата преди пълнолуние миналия месец. Някои гангстери от града. И за да са сигурни, че ще откачите през следващите три нощи, ви разрушават окръжността.

— Защо биха го направили? — попита Макфин.

— За да ви накиснат. Убиват няколко души, просто за кеф или по други причини, и хвърлят вината върху вас. Ако някой като мен или от Белия съвет се разрови в това, той директно ще стигне до вас. Вие сте известен. Като някой, който е вече осъждан. Метафорично казано, те ви намират надвесен над трупа с нож в ръката и вие изгаряте на място. В буквалния смисъл.

Макфин ме погледна за миг с интерес.

— Вероятно мислите, че може да има и друга причина.

Вдигнах рамене.

— Възможно е вие да сте убиецът. Опитвате се да направите всичко да изглежда, като че ли някой се опитва да ви натопи пред мен и Белия съвет. Полицията не може нищо да докаже съгласно действащата юридическа система, а с тази измама вие се изчиствате и пред свръхестествената общност. Вайкате се и позирате: „Горкичкият аз, аз съм само едно прокълнато момче“. А през това време загиват доста хора. Хора, които ви пречат за осъществяването на проекта за Северозападния проход.

Макфин ми се озъби:

— Не мислите ли, че светът ще е по-добро място без Марконе и неговите подлизурковци?

— Хубава дума, „подлизурковци“ — отговорих спокойно. — Това в момента не ме интересува, Макфин. Хора като Марконе са наясно с рисковете и ги поемат. Това, което ме притеснява, е, че много хора загиват, без въобще да го заслужават.

— Защо ще убивам невинни? — попита Макфин с висок, насечен тон.

— Невинни като Ким? — казах аз. — Аз съм магьосник, не светец. Разрешено ми е да съм отмъстителен.

Макфин пребледня и сведе поглед надолу.

— Може би вие пускате димна завеса. Може да сте безсилен. А може и да сте нещастен прокълнат човек, когото използват като кукла. Не мога да кажа все още кое от всичко е вярно.

— Ако допуснете, че не лъжа — изскърца Макфин, — кой би имал интерес да ме използва?

Поклатих глава.

— Това е въпрос за милиони. Бих допуснал, че е Джон Марконе — той ще спечели, ако вие не пречите на бизнеса на северозапад.

Доколкото разбирам, проектът за Северозападния проход ще закове пирони в ковчезите на много индустрии в тази посока.

Макфин кимна тъжно.

— Така е.

— Значи, това е добър мотив за него. Но откъде знае за проклятието? И как е успял да разруши окръжността? Това не е типично за него. Той по-скоро би повредил спирачките на колата ви или би уредил да срещнете двама яки мъжаги в някоя тъмна уличка. Неговите методи са такива. — Вдигнах рамене. — Кой друг би могъл да го направи? Сещате ли се за някого?

Макфин поклати глава.

— Винаги съм бил късметлия. Успях да се сдържа, да се заключа. Или да се отдалеча достатъчно далече, където никой не би могъл да ме намери. Така че, когато се трансформирам, да не мога да убия никого.

— И затова подкрепяте проекта за Северозападния проход? — отгатнах аз. — Място, където можете да отидете, когато изгрее пълната луна — обширна безлюдна зона.

Макфин погледна встрани към Тера, която стоически бе забила поглед пред себе си.

— По тази и други причини. — Стисна челюсти и погледна отново към огъня. — Не знаете какво е, господин Дрезден, да трябва да живееш със себе си.

Потърках устата и брадата си. Трябваше да се обръсна. Огледах Макфин и Тера за малко, защото трябваше да взема решение.

Истината ли казваше Макфин? Дали той просто бе жертва, използвана от някой безличен злодей, който все още е на свобода? Или ме лъжеше?

Ако лъжеше и бе измислил всичко това, с каква цел ме примами тук? Да ме убие, естествено, и по този начин да се отърве от единствения магьосник, който може да го задържи, когато приеме чудовищната си форма. Точно това щеше да направи, ако аз не бях успял да го изненадам така нелепо. Но какъв е смисълът? Какво би спечелил, ако ме отстрани, след като аз никога не съм се изправял срещу него?

Внимателно, Хари. Не се поддавай на параноята. Не всеки прави кроежи, заговорничи и лъже. Помисли и за Тера Уест. В главата ми се

разгъваше от само себе си един отвратителен сценарий. Ами ако скъпата, сладка годеница е отегчена или ѝ е дошло до гуша? Ами ако тя е извършила убийствата преди и след пълнолуние, за да накисне своя възлюблен? Така би могла да се отърве от Макфин и партньора на Марконе с един удар.

Оцеляват единствено тя и Марконе. Марконе може да е научил за Макфин от Тера, а също така от нея и за недостатъците на неговата окръжност. Тера не беше човешко същество, дори никак. Тя беше нещо друго, може би от Небивалото. Кой знае как разсъждава?

Освен това съществуваха групата младежи, за които Тера очевидно отговаря. Как пасват те в цялата история? Използва ли ги за нещо?

Опитах наслуки.

— Как са Джорджия и Били, Тера? — попитах аз съвсем небрежно.

Тя примигна. Размърда устни за малко и отговори:

— Чудесно. Добре са.

След което стисна устни, давайки знак, че не иска този разговор да продължи.

Наблюдавах Макфин. Изразът му издаваше объркване и той погледна неспокойно към Тера и към мен. Не разбираше за какво, по дяволите, говоря, а тя нямаше желание да го посвети в нещо, което очевидно беше тайна.

Аха, госпожице палава върколачке, какво си намислила?

Тъкмо се канех да я натисна още повече, когато Тера и Макфин едновременно погледнаха към гората. Гледах ги като глупак в продължение на няколко секунди и продължих да прехвърлям в мозъка си различни следи и потенциални лъжи. Най-сетне се отърсих от всичко това и се заслушах.

— Двамата тръгват оттук — каза Мърфи някъде далече в подножието на хълма. — Рон, поведи твоята тройка и се разгънете, щом се изравните с федералните. След това претърсваме на запад по възвишението.

— За бога, Мърфи — каза Кармайкъл. — Нямаме нищо общо с федералните. Ако бяха дошли навреме, щяхме да сме тук преди час. А ако не бяхме получили съобщението за тази Уест от хотела, въобще нямаше да стигнем дотук.

— Остави, Кармайкъл — пресече го Мърфи. — Разпространихме навсякъде снимките на Макфин и жената. А всички вие знаете как изглежда Дрезден. Разпръснете се и ги хванете.

— Ти дори не знаеш дали са тук — протестира Кармайкъл.

— Залагам понички срещу секс, че са тук — каза Мърфи с отровен тон. — Абсолютно сигурна съм.

Кармайкъл измърмори тихо нещо, след което нареди на хората си да се разпръснат във ветрило, както искаше Мърфи.

— По дяволите — изръмжа Макфин. — Как са разбрали, че сме тук?

— Къде другаде да се скрие един върколак? — изстрелях аз. — Мамка му, как да се измъкнем?

— Вятър — каза Тера. Двамата с Макфин се изправиха на крака. — Или мъгла. Можеш ли да направиш пак някой номер?

Намръщих се и поклатих глава.

— Не вярвам. Изцеден съм. Ще допусна грешка и някой ще загине.

— Ако не можеш — каза Тера, — всички ще ни хванат и ще ни убият.

— Не може всички проблеми да се решават с магия — пресякох я аз.

— Той е прав — каза спокойно Макфин. — Да се разделим. Първият, когото открият, ще вдигне много шум, ще се съпротивлява и останалите ще имат шанс да се измъкнат.

— Не — казах аз. — Макфин остава с мен. Ако е нужно, мога да направя окръжност в прахта с няколко клечки, но ако не съм с вас, няма да мога да ви удържа, когато проклятието се задейства по-късно през нощта.

Макфин се озъби отново.

— Няма време за спорове, господин Дрезден — каза той.

— Наистина няма — каза Тера и хукна стремително.

Макфин изсъска едно проклятие и се опита да я хване, но я пропусна. Тера полетя към гората, промъквайки се тихо надолу по склона, така че да мине покрай линията на преследвачите. Те я откриха само след няколко крачки и три или четири гърла се развикаха едновременно.

— По дяволите — изпсува Макфин и се втурна след нея.

Хванах му ръката и пръстите ми се забиха достатъчно здраво в мускулите му, за да го накарат да спре и да обърне към мен дивия си и бесен зелен поглед.

— Да се разделим — казах, поглеждайки надолу по хълма. — Ако имаме късмет, те дори няма да разберат, че сме били тук.

— Ами Тера...

— Тя знае какво прави — казах аз. — Ако полицията ни пипне, няма начин да ви укротя довечера. Тръгваме веднага и ще се срещнем при най-близката бензиностанция при парка. Става ли?

От подножието на хълма се чуха стъпки на тичащи мъже, предупредителни викове и след това един изстрел. Заради Тера се надявах агент Бен да не е там. Макфин стисна зъби и се затича под ъгъл нагоре по склона. Под нас се чуха още викове, нови изстрели и кратък, остър вик от болка.

Може да съм луд, но всичките тези шумове, прибавени към останалото, което се случи през този ден, бяха прекалено много, за да ги понеса. Обърнах се, притиснал до себе си ранената ръка, и се затичах нагоре по хълма с дълги крачки. Навел глава, гледах в краката си и вдигах поглед само колкото да не се блъсна в някое дърво, докато накрая успях да избягам.

[1] Vento giostrus! — заклинание, което предизвиква малък циклон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Излязох от парка изтощен и едва се въздържах да не започна да пиция от болка. Спрях на първата бензиностанция и успях да си събуя ботушите. Колкото и стари и удобни да бяха, каубойските ботуши не са предназначени за крос през горите. Облегнах се на стената на зданието до телефоните и седнах долу на тротоара. Цялото ми тяло се тресеше, но това постепенно се забави с успокояването на пулса и дишането ми.

Бях дал един час на Макфин, но той не се появи. Нито някой друг.

Скоро почувствах безпокойство. Възможно ли е да са заловили и Макфин, и Тера Уест? Полицаяте на Мърфи не са кой знае какви, но знаех, че са упорити и хитри. Това беше напълно възможно.

Затършувах из джобовете на шлифера си и открих достатъчно монети за едно обаждане, след което се довлякох с мъка до телефона.

— Редакцията на „Аркейн“, госпожица Родригес на телефона — каза Сюзан, когато вдигна телефона.

Гласът ѝ звучеше уморено и напрегнато.

— Здравей, Сюзан — казах аз.

Рамото ме прободеше, скръцнах зъби и се увих по-плътено в полите на шлифера. Вечерта настъпваше със студен вятър и сиви облаци и анцугът и тениската, които Тера Уест ми беше дала, не бяха достатъчни да ме предпазят от студа.

— Хари? — възкликна тя учудено. — За бога, къде си? Полицията те търси. Обаждаха се и тук. Заради някакво убийство.

— Недоразумение — казах аз и се подпрях на стената.

Болката ставаше все по-силна заради просмукващия се хлад и аз започвах да треперя.

— Звучиш ужасно — каза Сюзан. — Наред ли е всичко?

— Можеш ли да ми помогнеш?

На другия край настъпи кратка пауза.

— Не знам, Хари. Не знам какво става. Не искам да си имам неприятности.

— Мога да ти обясня всичко — предложих аз, борейки се да произнасям думите ясно, въпреки болката. — Но това е дълга история.

Подчертах леко последната дума. Понякога се плаша колко е лесно да накараш хората да направят това, което искаш от тях, ако ги познаваш достатъчно добре.

— История, а? — каза Сюзан.

Долових внезапно възникналия интерес в гласа ѝ.

— Да. Убийства, насилие, кръв, чудовища. Ще ти разкажа всичко, ако дойдеш да ме вземеш.

— Копеле такова — пое въздух тя, но усетих, че се смее. — При всяко положение щях да дойда.

— Знам, че е така — казах аз, но усетих, че и моите устни се усмихват.

Дадох ѝ адреса на бензиностанцията, като се надявах федералните да не са имали време да сложат бръмбар в телефона на Сюзан.

— Дай ми половин час — каза Сюзан. — Може би малко повече, ако има задръствания.

Хвърлих един поглед към небето, което бързо потъмняваше както от свечеряването, така и от струпването на тежки, тъмни облаци.

— Времето е решаващо. Побързай, ако можеш.

— Ти се пази, Хари — каза тя тревожно.

След което затвори телефона.

Направих същото и се облегнах на стената. Неприятно ми беше, че въвличам Сюзан в тази история. Чувствах се някак си принизен. Слабак. Това си беше моят вечен рицарски проблем. Не ми се искаше едно момиче да идва да ме спасява и да ме защитава. Не беше редно. Освен това не исках да излагам и нея на опасности. Аз бях заподозрян за убийство и полицията ме търсеше. Тя може да има неприятности заради прикриване или съучастничество.

От друга страна, няхах никакъв избор. Няхах пари за такси, дори ако успея да намеря такова в този далечен край на града. Няхах кола. Не бях дори в състояние да ходя. Моите контакти — Макфин и Тера Уест — бяха изчезнали. Исках някой да ми помогне и Сюзан беше единствената, на която имах доверие. Ако има и някаква история, тя беше готова да слезе в ада, за да се докопа до нея.

Бях се възползвал и преди от това, за да я накарам да ми помогне. Никак не ми харесваше. Искаше ми се да имам по-високо мнение за себе си. Свих глава срещу студа и потреперих, чудейки се дали съм постъпил правилно.

Докато чаках така, облегнат на стената, чух някакво драскане зад ъгъла на бензиностанцията. Напрегнах се и зачаках. Звукът се повтори — три кратки подрасквания. Сигнал.

Внимателно заобиколих зданието, готов да хукна всеки миг. Там се намираше Тера Уест, сгушена зад няколко празни кашона, от които лъхаше на бира и на боклуци. Тя беше гола, а по бронзовото ѝ тяло нямаше нито грам тлъстина. Косата ѝ беше в безпорядък, примесена с листа и клечки. Кехлибарените ѝ очи изглеждаха още по-странни и диви, отколкото обикновено.

Изправи се и се приближи към мен, очевидно безчувствена към студа. Движеше се с някаква особена, неопитомена грация, която ме накара да оценя формите на краката и бедрата ѝ, колкото и да бях пребит, уморен и мрачен.

— Магьоснико — поздрави ме тя. — Дай ми дрехата си.

Изгледах я и смъкнах шлифера от раменете си, въпреки че рамото ми изстена от болка, а цялото ми тяло ми подаваше съвсем други оплаквания, когато студът го захвапа през тънките дрехи, които носех под шлифера. Тера го взе, уви се в него и го закопча плътно. Ръкавите му бяха прекалено дълги и полите му се вееха около глезените ѝ, но той скри напълно стройното ѝ здраво тяло. Леко съжалих, че съм я срещнал.

— Какво стана? — попитах аз.

Тя поклати глава.

— Полицаите не знаят как тича дивечът, нито пък как да го преследват. Един успя да ме хване, но аз го накарах да ме пусне. — Огледа се предпазливо наоколо и прекара пръсти през косата си, опитвайки се да махне листата и клечките. — Аз ги отведох далече от теб и Макфин, след това промених посоката и се върнах при лагера. Оттам проследих дирята на Макфин.

— Къде е той?

Тя се озъби.

— Федералните го хванаха и го отведоха.

— По дяволите! — въздъхнах аз. — Знаеш ли къде?

— В една кола — отговори тя.

— Не — изръмжах аз разочаровано. — Накъде тръгна колата?

Тя поклати глава.

— Имаше караница с онази, която наричат Мърфи. Тя имаше повече хора и повече оръжия. Макфин беше отведен, където искаше Мърфи.

— В Центъра — казах аз. — Мърфи ще иска да го задържи в управлението. На същия етаж, където е и Специалният отдел.

Тера вдигна рамене със строго изражение.

— Ти знаеш по-добре.

— Нямаме много време — казах аз.

— За какво? Нищо повече не може да се направи. Не можем да стигнем до него. Той ще се преобрази, когато луната изгрее. Мърфи и още много полицаи ще загинат.

— Как ли не — казах аз. — Ще стигна до управлението, преди това да се случи.

Тера ме погледна с присвити очи.

— Полицията издирва и теб, магьоснико. Ако стигнеш до там, ще те затворят в клетката. Никой няма да те пусне до Макфин.

— Нямам намерение да искам разрешение — казах аз. — Мисля, че мога да вляза вътре. Но първо трябва да мина през апартамента ми.

— Полицията го наблюдава — каза Тера. — Те очакват да се появиш там. Освен това ние нямаме нито пари, нито кола. Как ще стигнеш до Чикаго преди пълнолуние? Нищо не може да се направи вече.

Около бензиностанцията се чу скърцане на гуми и аз надникнах зад ъгъла. Сюзан току-що беше спряла с колата си. Дъждовните капки започваха да правят малки кръгчета по предното стъкло на тауруса^[1]. Почувствах отново прилив на енергия.

— Ето я нашата кола — казах аз. — Последвай ме.

Изпитах такова удоволствие да давам команди на Тера, че тя ме изгледа. Обърнах ѝ гръб и се запътих към колата.

Сюзан се наведе настрани, отвори вратата до себе си и примигна от изненада. Тя примигна още един път, когато Тера мина пред мен, бутна напред облегалката и се пъкна на задната седалка, показвайки дългите си стройни крака, след което хвърли към Сюзан един неразгадаем поглед.

Бутнах облегалката назад и се наместих. Искаше се доста голямо усилие да затворя вратата и неволно изпуснах болезнен стон. Когато погледнах към Сюзан, тя разглеждаше ръката ми. Погледнах също надолу и видях, че бинтовете и част от тениската са пропити с кръв. Червените белези се бяха спуснали надолу и се показваха от ръкава.

— За бога — ахна тя. — Какво е станало?

— Простреляха ме — казах аз.

— Боли ли? — попита изненадано Сюзан.

— Тази жена винаги ли е толкова глупава? — обади се Тера.

Аз потреперих. Сюзан се обърна назад и изгледа намръщено Тера, а аз видях как тя присвива очи и се озъбва, нещо, което едва ли можеше да прилича на усмивка.

— Боли — потвърдих аз. — Сюзан, карай към къщи, но не спирай отпред, като стигнем. Просто премини бавно. Аз ще ти разкажа всичко по пътя.

Сюзан хвърли един последен, изпълнен с недоверие поглед към Тера, особено към разкъсания ми от куршуми шлифер и голите й крака.

— Дано всичко да е наред, Дрезден — каза тя.

След това включи на скорост и потегли нервно обратно към града.

Искаше ми се да се отпусна и да заспя, но се усилих да обясня на Сюзан всичко, което се беше случило през последните дни, без да споменавам Белия съвет, демоните и други подобни неща. Сюзан слушаше, караше и задаваше насочващи въпроси, търсейки с радост информация за Северозападния проход и връзките на Джони Марконе с бизнеса, който му се противопоставяше. Дъждът се засили и стана равномерен, и тя включи чистачките.

— Значи, трябва да стигнеш до Макфин — заключи тя, когато свърших, — преди да изгрее луната и той да се преобрази.

— Точно така — казах аз.

— Защо не се обадиш на Мърфи? И да й кажеш точно какво става?

Поклатих глава.

— Мърфи няма да е в настроение да слуша. Тя ме арестува, а аз избягах. Ще ме пъкне в килията, преди да кажа „абракадабра“.

— Но сега вали — протестира Сюзан. — Луната няма да се вижда тази нощ. Това няма ли да попречи на Макфин да се преобрази?

Примигнах при този въпрос и погледнах назад към Тера. Тя наблюдаваше зданията и уличните светлини, които проблясваха край страничния прозорец, и дори не погледна към мен, но поклати отрицателно глава.

— Няма да имаме този късмет — казах аз на Сюзан. — А при тези облаци не мога дори да преценя дали слънцето е залязло и колко време ни остава до пълнолуние.

Сюзан въздъхна бавно.

— Как смяташ да стигнеш до Макфин тогава?

— Имам някои неща в апартамента — казах аз. — Мини покрай него. Да видим дали някой дебне наоколо.

Сюзан зави с колата по моята улица и продължихме бавно под дъжда. Старият пансион стърчеше стоически под проливния дъжд и от капчуците и водостоците му гъргореха струи вода. Уличните лампи светеха със сребърен ореол под дъжда. Малко по-надолу беше паркирана кафява кола, в която можах да видя две смътни сенки, когато Сюзан премина покрай нея.

— Това са те — казах аз. — Познах един от тях, той е от отдела на Мърфи.

Сюзан пое отново дъх, зави зад ъгъла и спря на улицата.

— Има ли начин да се промъкнеш в къщата? Заден вход?

Поклатих глава.

— Не. Има само един вход и оттук се виждат прозорците. Трябва ми само полицаите да не гледат натам за няколко минути.

— Имам нужда от нещо, което да им отвлече вниманието — каза Тера. — Аз ще свърша тази работа.

Погледнах я през рамо.

— Не искам никакво насилие.

Тера изви глава на една страна, без да променя изражението си.

— Добре — каза тя. — Заради Макфин ще направя както искаш. Отвори вратата.

Погледнах за миг в бездънните ѝ очи, търсейки някакви признаци на измама или предателство. Ами ако Тера е убиецът? Тя е знаела за Макфин и е способна да се преобразява по един или друг начин. Може да е извършила убийствата от миналия месец и това

преди две нощи. Но ако е така, защо толкова явно се жертва, за да можем да избягаме с Макфин? Защо дойде да ме намери?

Така ли иначе, Макфин е заловен. И това, което тя ми каза при бензиностанцията, може да има за цел да ме накара да се откажа от опитите да му помогна — ако се погледне от тази гледна точка. Дали пък не иска да се погрижи за двама ни с Макфин, като ни хвърли в ръцете на човешката правосъдна система?

От болка и умора ми се виеше свят. „Ти си параноик, Хари“, казах си аз. Трябва все пак да имаш доверие на някого — иначе Макфин ще побеснее и Мърфи и още много други добри хора ще загинат довечера. Нямах голям избор.

Отворих вратата и двамата излязохме от колата.

— Какво ще правиш сега? — попитах Тера.

Вместо отговор жената с кехлибарени очи съблече шлифера и ми го върна обратно, оставайки гола и прекрасна под дъжда.

— Харесва ли ти моето тяло? — попита тя.

— Внимавай какво ще отговориш, момче — изръмжа Сюзан от колата.

Изкашлях се и погледнах към Сюзан, отвърщайки поглед от другата жена.

— Да, Тера, това ще им подейства, предполагам.

— Изчакай двайсет бавни вдишвания — каза тя и в тона й личеше, че се забавлява. — Ще ме вземеш на края на пресечката.

Тя се завъртя на петите си и с грациозни скокове се плъзна в тъмнината между две улични лампи. Намръщих се след нея за миг, след което си облякох шлифера.

— Няма нужда да гледаш толкова строго — каза Сюзан. — Тя ли е човешкото измерение в тази история?

Потреперих и притиснах ранената си ръка до гърдите, преди да се наведе и да срещна погледа на Сюзан.

— Не мисля, че е човешко същество — казах аз.

След това се изправих и се запътих надолу по улицата, забавяйки крачки, така че да не се появя зад ъгъла преди срока, който Тера ми даде. Въпреки това крачех доста бързо, като човек, който се прибира вкъщи под дъжда, пъхнал ръце в джобовете и навел глава да се пази от капките.

Когато пресяхох улицата към моя апартамент, хвърлих бегъл поглед към колата.

Полицайте не гледаха към мен. Те зяпаха към конуса от светлина зад тях, в който Тера грациозно се въртеше в стъпките на някакъв плъзгащ се танц, в ритъма на музика, която не можех да чуя. В движенията ѝ имаше първична сила, сурова сексуалност и женственост. Гърбът ѝ се извиваше, докато тя се въртеше вихрено, предлагайки голите си гърди на студения дъжд, а кожата ѝ беше гладка и блестяща от водата.

Препънах се в бордюра от другата страна на улицата и усетих, че бузите ми пламват, докато се спуснах бързо по стълбите към моя апартамент. Отключих вратата и влязох вътре, затваряйки я след себе си. Не запалих никакви свещи, защото познавах къщата и разчитах, че ще мога да се движа навсякъде. Двете отвори в пластмасови шишета стояха на плота, където ги бях оставил. Грабнах найлоновата раница от пода и ги хвърлих в нея. След това влязох в спалнята и взех синия комбинезон с малка червена лента на горното джобче, на която пишеше МАЙК. Монтьорът ми си го беше забравил в багажника на костенурката последния път, когато беше в неговия сервиз. Прибавих една бейзболна шапка, кутия за първа помощ, ролка скоч-лента, няколко тебешира, седем гладки камъчета от една сбирка, която държах в шкафа, бяла тениска и сини джинси и един огромен флакон тиленол^[2], затворих раницата и тръгнах обратно. В последния момент грабнах магьосническият си жезъл от ъгъла до вратата.

Нещо профуча край краката ми, движейки се в пълния мрак, и аз едва не излязох от кожата си. Мистър се спря на върха на стълбите, погледна ме с енигматичните си сърдити котешки очи и изчезна в тъмнината. Измърморих нещо тихо, заключих вратата и тръгнах навън, но сърцето ми биеше прекалено бързо, за да се чувствам удобно.

Тера беше застанала на ръце и колене в средата на светлинния сноп зад колата, мократа ѝ коса покриваше лицето, което беше обърнала с полуотворени устни към цивилните полицаи, които бяха излезли от колата си и казваха нещо от разстояние. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха, но след като я бях видял в действие, съмнявам се, че това се дължеше на умората от танца. Във всеки случай беше красиво. Полицайте бяха зяпнали в нея.

Стиснах жезъла в ръка заедно с раницата и се запътих пак надолу по улицата. Не трябваше много време, за да стигна до колата на Сюзан и тя веднага подкара около блока без никакъв коментар. Сюзан едва позабави малко, когато Тера изникна между зданията и скочи към колата. Протегнах се, отворих вратата и тя се настани на задната седалка. Хвърлих ѝ част от дрехите, които бях взел, и тя започна да се облича, без да каже нищо.

— Номерът мина — казах аз.

— Естествено, че ще мине — отговори Тера. — Мъжете са луди. Те винаги са готови да зяпат някоя гола жена.

— Права е — каза Сюзан и подкара отново колата. — Ще говорим за това друг път, господинчо. Следваща спирка — Специалният отдел.

Нахлупих по-ниско бейзболната шапка, когато стигнахме пред очуканото старо здание на полицията в центъра, и изпих отварата за сливане. Нямаше кой знае какъв вкус, но я почувствах как трепти и бълбука надолу по целия път от гърлото до стомаха ми.

Изчаках няколко секунди да подейства и прекарах ръка по дръжката на магьосническия жезъл. Въпреки че върхът му беше пъхнат в една кофа с колелца, все още не приличаше много на четка за миене. И макар и да бях облечен в син комбинезон, който ми беше смешно къс, въобще не приличах на чистач.

Точно там трябва да се намеси магията. Ако отварата подейства, трябваше да се слея с фона за всеки случаен наблюдател и да бъда част от обичайната гледка, за да не се наложи да погледне втори път. Докато не ме разгледат по-подробно, отварата ще помогне да премина незабелязано, да стигна до Макфин и да успея да изградя около него задържащата окръжност, за да не му позволи да се разбеснее, когато се преобрази.

Естествено, ако това не стане, ще се наложи да изучавам вътрешността на някоя килия в продължение на години — при условие че преобразеният Макфин не ме е разкъсал преди това.

Опитвах се да не обръщам внимание на болката в рамото и на свиването на стомаха. Бях превързан отново, натъпкан с тилебол и достатъчно освежен, за да не се наложи да изпия и отварата, приготвена специално за тази цел.

Ако бях в състояние да поема в себе си и двете отвари, без да ме обездвижат, щях да изгълтам освежаващата веднага щом можех, но без отварата за сливане нямаше начин да се добера до Макфин. Затова я оставих с надежда, че може да ми потрябва. Не обичам да хабя усилията си напразно.

Чаках нетърпеливо под дъжда и за момент бях сигурен, че нещо съм объркал с отварата и няма да има никакъв ефект от нея.

Точно в този момент тя започна да действа.

Появи се някакво усещане за сивота и осъзнах, че цветовете започват да избледняват пред очите ми. Обзе ме равнодушие и умора, които ме подканяха да седна някъде и да гледам движението около себе си, но в същото време космите по гърба ми настръхнаха от действието на магическата отвара.

Поех дълбок дъх и се изкачих по стълбите, въоръжен с моята кофа и „четка“, отворих вратата и влязох вътре. Сенките се размесваха и объркваха по странен начин, всичко ставаше сиво, черно и бяло, и за момент се почувствах, като че ли съм на снимачната площадка на „Казабланка“ или „Малтийският сокол“.

Едрата стара матрона сержант, която седеше в приемната и разлистваше някакво лъскаво списание, имаше вид на обезцветен портрет. Тя ме погледна за миг и по униформата, бузите и очите ѝ проблеснаха цветове. Погледът ѝ стана незаинтересуван, тя изсумтя и се наведе отново над списанието. Заедно с вниманието ѝ изчезнаха и цветовете от униформата и кожата ѝ. Моето възприятие за нея се променяше в зависимост от това, дали тя ми обръща внимание, или не.

Усетих, че лицето ми се изкривява в победоносна усмивка. Отварата действаше и аз бях проникнал вътре. Едва потиснах желанието си да изпълня няколко танцови стъпки. Понякога от възможността да използваш магия ти става толкова готино. За момент даже престанах да усещам болката заради удоволствието от тези специални ефекти. Да не забравя да разкажа на Боб колко добре подейства отварата.

Продължих край сержанта, свел поглед надолу — още един чистач пристигнал да почисти полицейското управление след края на работния ден. Взех си кофата и моята „четка“ и се изкачих по стълбите, към арестантските килии и офисите на Специалния отдел на петия етаж. Един полицай се размина с мен и дори не ме погледна.

Униформата и кожата му си останаха напълно безцветни. Почувствах се по-уверен и забързах нагоре. Практически бях невидим.

Сега трябваше да намеря Макфин, да успея да вляза при него и да спася Мърфи и останалите полицаи от чудовището, в което щеше да се превърне той, преди обаче да ме арестуват.

А времето изтичаше.

[1] „Таурус“ — популярен модел на „Форд“. — Б.пр. ↑

[2] Тилебол — болкоуспокояващо лекарство, подобно на парацетамол. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Някога имали ли сте нужда от календар?

Тази нощ аз имах. Нямах представа кога точно луната ще изгрее и не ми стигна времето да проверя в библиотеката или в някоя книжарница. Знаех, че това ще стане около час след залез-слънце, но облаците бяха толкова плътни, че не можех да разбера дори кога слънцето ще залезе. С двайсет минути ли разполагах? Или с десет? А може би с час?

Дали пък вече не беше прекалено късно?

Катерех се по стълбите и си мислех какво би станало, ако се окажа насаме с Макфин в зданието, след като се е превърнал във вълк. При всичките си прехвалени магьоснически способности нямах представа на какво е способен той, въпреки че, след като бях видял тялото на Ким, имах някаква идея какво може да направи. Боб ми каза, че върколаците са бързи, силни и практически неуязвими от магия. Какво ще правя, ако е така?

Оставаше само да се моля да успея да направя окръжността около Макфин, преди да си отговоря на този въпрос. Проверих кофата, за да съм сигурен, че в нея все още се намират тебеширът и камъчетата, които ми трябваха, за да очертая голяма окръжност около Макфин. Не е задължително тя да е от сребро и злато, и разни такива неща. Най-важното е да разбирате по какъв начин конструкцията организира приложените в нея сили. Ако сте наясно, можете да я изградите и от не толкова благородни материали. Най-добрите магьосници се нуждаят само от тебешир, трапезна сол и дървена лъжица, за да създадат изключителни неща.

Мислите ми се суетяха и паниката ги караше да подскочат като уплашени катерици. Това беше лошо. Имах нужда от посока, концентрация и фокусиране. Закрачих по-твърдо нагоре по стълбите, толкова бързо, колкото смеех, към петия етаж. Вратата на Специалния отдел беше само на три метра встрани по коридора. Килиите бяха от

другата страна зад една чупка на коридора и аз се запътих направо нагам.

— Какво значи, че не можете да го откриете? — чух гласа на Мърфи, когато преминах покрай нейната врата.

— Точно това. Хората, поставени пред апартамента му, казват, че са наблюдавали непрекъснато мястото, но той е влязъл и излязъл, без те да го видят.

Гласът на Кармайкъл звучеше разочаровано и уморено.

Мърфи изръмжа.

— За бога, Кармайкъл. Какво очаквате, Дрезден да влезе в офиса, за да го намерите?

Минах бързо край вратата надолу по коридора. Беше много съблазнително да подслушаш разговор, който се отнася до теб, без никой да знае това. Но нямах време. Тиках подскачащата скърцаща кофа по коридора почти тичешком.

Напълно естествено килиите за задържане бяха преградени с решетка. Имаше една плъзгаща се метална врата, която пазачът отваря отвътре, ако вие нямате ключ. Зад нея се виждаше нещо като преддверие с няколко дървени стола и едно гише с бронирано стъкло. Пазачът седеше зад него на бюрото си и подпухналите му очи имаха отегчено изражение. Зад неговия прозорец имаше друга стоманена врата с малко прозорче, която водеше към редицата от килии. Тази врата също беше под контрола на пазача.

Приближих се до първата решетка и почуках по металните пръчки, като държах главата си наведена. Почаках малко, но нищо не се случи и почуках втори път. Мина ми през ума, че ще бъде истинска ирония, ако отварата за сливане, която ми помогна да вляза в зданието, ми помогне да мина незабележим и покрай пазача. Почуках трети път по-силно, този път с дръжката на моята дървена „четка“.

Необходимо беше доста яко тропане, за да го накарам да вдигне поглед от списанието, но накрая той го направи и ме погледна през дебелиите си очила. Цветовете се завъртяха и му придадоха някакъв оттенък, преди да стане отново сив. Намръщи се, погледна към календара на стената и натисна копчето.

Вратата избръмча, аз я отворих с кофата и влязох вътре с наведена глава.

— Подранил си тази седмица — каза пазачът, без да откъсва поглед от списанието.

— Ще пътувам извън града в петък. Искам да приключа по-рано — казах.

Опитах се да поддържам тона на гласа си колкото може по-монотонен и сив. За моя изненада това се получи. Не съм добър лъжец или актьор, но вероятно по някакъв незнаен начин отварата ми помагаше и в това. По адрес на Боб бих казал, че е голям досадник, но си разбира работата.

— Както искаш. Подпиши се тук — каза отегчено пазачът и ми подаде през цепката на прозорчето един тефтер с молив. Обърна една страница от списанието и ми показа снимката на една атлетично сложена жена, която изпълняваше нещо напълно невероятно анатомически със също толкова невероятно атлетичен млад мъж.

Поколебах се. Как, по дяволите, трябва да се подпиша на влизане и излизане? Имам предвид, че колкото и добра да е отварата на Боб, едва ли ще промени подписа ми, след като го положи върху хартията. Погледнах към вътрешната врата, след това към часовника на стената. Да върви по дяволите. Нямах време да се мотая. Наведох се над гишето и надрасках нещо напълно нечетливо в тетрадката за посещения.

— Има ли някакви проблеми тази вечер? — попитах аз.

Пазачът изсумтя, обръщайки списанието настрани.

— Само този богаташ, дето го доведоха преди малко. В началото крещеше, но сега не се обажда. Сигурно премисля в какво се е забъркал.

Той взе тетрадката, хвърли ѝ безразличен поглед и я окачи на нейната кука до редицата черно-бели монитори.

Аз се наведох към тях и прекарах един поглед по екраните. Очевидно всеки получаваше образ от отделна камера, защото те показваха идентична сцена, с тази разлика, че актьорите не бяха същите — малка килия, два и петдесет на два и петдесет, едната стена изцяло от решетка, останалите три от бетон, легло, тоалетна и една-единствена врата. На две трети от мониторите имаше залепена книжна лента в долния ъгъл, на която с черен маркер беше написано някакво име, като ХАНСЪН или УОШИНГТЪН. Прегледах бързо редицата монитори, докато открих един от долния ред, на който пишеше

МАКФИН. Вгледах се в него, образът беше неясен и пълен със смущения, но съвсем добре се виждаше какво става.

Килията беше празна.

Във въздуха имаше много прах. Решетестата стена липсваше, очевидно изтръгната от бетона и захвърлена настрана. На пода ясно различих шортите на Макфин.

— По дяволите — изругах тихо.

На съседния монитор нещо мръдна. На лентичката пишеше МАТСЪН и в края на леглото, притиснат в ъгъла, седеше небръснат, изгладнял тип по бяла тениска и сини джинси. Устата му беше отворена и гърдите издути, като че ли викаше, но нищо не можех да чуя заради подсилената врата и дебелите стени. Нещо се мярна пред камерата, някаква огромна и неясна форма, и Матсън вдигна тънките си ръце, като че ли да се предпази от нещо огромно и бързо, което премина през решетката, подобно на куче през изгнила ограда, и го погълна.

По екрана се мярна някакво бързо раздвижване на фона на смущенията, след което по сивите стени и пода на килията се разплискаха черни капки, като че ли някой бе разклатил шише с кола и беше напръскал стените с нея. Огромната форма изчезна и след нея остана само една гърчеща се кукла с разкъсана плът и окървавени дрехи. Матсън се беше вторачил в камерата и угасващият му поглед се срещна с моя — след това подскочи веднъж и притихна.

Всичко се разигра само за три или четири секунди.

Като обзет от някаква хипноза, погледът ми се плъзна и по останалите монитори. Затворниците бяха наскочали напред и крещяха, опитвайки се да видят какво става. Досетих се, че те не могат да видят нищо — само чуват. Нямах да добият представа в какво се е превърнал Макфин, докато не мине през решетките на техните килии.

Обзе ме ужасен и влудяващ страх, който ми върза езика. Създанието беше преминало през решетката на килията, като че ли беше направена от евтина пластмаса, и бе убило безмилостно. Погледнах мъртвите очи на Матсън, кашата, в която бяха превърнати вътрешностите му и разкъсаните парчета месо и кости, останали от дясната му ръка и крак.

Небеса, казах си аз. Какво търсиш тук, Хари, на същото място с чудовището?

Друг монитор повтори сцената от преди няколко секунди и чернокожият мъж, наречен КЛЕМЕНТ, бе повален от създаването и се разкрещя, преди да умре. Гледката отключи някакъв първичен, древен страх, страх да бъде открит в скривалището ми, да бъде заклещен в някакво място, където няма спасение от създаването с остри зъби и убийствени челюсти, дошло тук, за да ме изяде. Същата примитивна, оголена част от мен пищеше, гърчеше се и крещеше, и заповядваше на разума ми да се обърна веднага и да бягам — бързо и надалече.

Не можех да тръгна. Трябваше да направя нещо.

— Виж! — казах аз и посочих мониторите. Пръстът ми трепереше и гласът ми прозвуча призрачно. Опитах отново, забих пръст в мониторите и почти изкрещях на пазача: — Виж!

Той ме погледна, наведе глава и се намръщи. По лицето му избиха някакви отсенки на цветове, но това вече не беше важно. Продължих да соча мониторите и се опитах да стигна по-близо до тях.

— Виж екраните, за бога, човече!

В гласа ми звучаха високи нотки на паника. Притиснах се възбудено към мониторите и се разкрещях.

Естествено, трябваше да се сетя. Магьосници и технологии не си пасват — особено когато сърцето на магьосника бие до пръсване като баскетболен стадион и вътрешностите му треперят. Мониторите избухнаха от смущения и сняг и понякога показваха картина, понякога не.

Пазачът ми хвърли недоволен поглед и се обърна да погледне към мониторите. Той премигна пред тях, докато един мъж, наречен МЪРДОК, загина сред трепкация неясен образ.

— Какво, по дяволите, им стана на тези джаджи? — оплака се пазачът и свали очилата си да ги изтрие. — Непрекъснато им има нещо на проклетите камери. Кълна се, че не струват парите, които харчат за поправката им.

Отдръпнах се ужасено от мониторите.

— Те умират! — казах аз. — За бога, трябва да изкараш навън тези хора, преди да ги убие всичките.

Пазачът кимна.

— Аха. Не виждаш ли, че общинарите искат само да покажат колко са умни?

Погледнах го за секунда, а той си сложи само очилата обратно и ми отпрати любезна, но отегчена усмивка.

Цветовете му станаха отново черно-бели, а аз сигурно съм изглеждал като някой стар, глупав и скучен чистач. Отварата беше направила думите ми да звучат така, че пазачът да ги възприеме без коментар, като тези скучни приказки, които си разменяме с деветдесет процента от хората. Отварата беше фантастична. Даже прекалено добра.

— Погледни мониторите — изкрещях аз, разстроен и уплашен. — Той ги убива.

— Мониторите не ти пречат да си свършиш работата — успокои ме пазачът. — Ей сега ще ти отворя.

И той натисна някакво копче зад плексигласовия прозорец и бронираната врата, която водеше към коридора с килиите, избръмча, щракна и се отвори на десетина сантиметра.

Откъм килиите се разнесоха писъци, толкова високи, ужасни и панически, че не бихте повярвали, че излизат от човешко гърло. След това се чу някакъв чудовищен шум от изтръгване, скърцане на огънат метал и един от писъците достигна отчаяни височини, след което се размеси в странна бъркотия от звуци — разкъсване, раздърпване, бълбукане и строполясване. И когато това свърши, нещо огромно с кънтяща гръд избръмжа на по-малко от три метра от вратата.

Забелязах, че пазачът рипна и започна да вади пистолета си. Той се втурна от своята стаичка и отвори вратата, която водеше към преддверието, вероятно за да види какво става.

— Не — изкрещях му аз и се хвърлих към бронираната врата.

Не видях, а по-скоро усетих, че от другата страна на вратата нещо се насочва към изхода. Чувах дишането му, почувствах масата му да цепи въздуха и се хвърлих с рамо към вратата да я затворя точно в момента, когато лапата му със сила се вмъкна в процепа. Ръбът на стоманената врата се удари в нея. Тя беше нещо средно между животинска лапа и човешка ръка, увенчана с огромни черни нокти и потънала в тъмна, лепкава кръв. Създанието от другата страна на вратата изрева толкова силно и бясно, че беше едва поносимо.

След това започна да блъска вратата.

Първият удар беше пробен и въпреки че натисках с всички сили, все пак ме отхвърли назад и ботушите ми се плъзнаха по пода. Лапата

се завъртя и ноктите внезапно се забиха в стоманата, и създанието стисна здраво ръба на вратата и започна бясно да я дърпа напред и назад.

— Помогни ми — изкрещях аз на пазача, опитвайки се отчаяно да затворя вратата.

Той погледна към мен за секунда и изведнъж възвърна цветовете си.

— Ти! — каза той. — За бога, какво става?

— Помогни ми да затворим тази врата, иначе и двамата сме мъртви! — изревах аз, продължавайки да натискам напред с всичките си сили, които можех да призова.

От другата страна върколакът се отдръпна и се хвърли с цялата си маса към вратата точно в мига, когато пазачът се втурна да ми помага.

Вратата експлодира навън и ме отхвърли назад като кукла покрай пазача, който полетя обратно през вратата, водеща към неговата стая с гишетото, и се строполи на пода. Гърбът ми се удари в решетестата врата, преграждаща коридора, и раненото ми рамо бе пронизано от агонизираща болка.

Чу се ръмжене и създанието, което преди това беше Макфин, премина през вратата. Върколакът беше вълк, по същия начин, по който и велосирапторът^[1] е птица — същата основна структура, но много различен краен резултат. Трябва да беше около метър и осемдесет на нивото на изгърбените си рамене. Беше много по-едър от вълк, сякаш вълкът е бил напопан допълнително с двеста-триста килограма мускули. Козината му беше рунтава, напълно черна и матова, освен на местата, където прясната кръв я караше да блести. Муцуната му беше неестествено широка и пълна със зъби, а очите му блестяха в сиво. Кръвта по него изглеждаше черна заради въздействието на отварата. Крайниците му бяха уродливи — не можех да кажа дали са прекалено дълги, или прекалено къси — просто бяха ненормални. Всичко в него беше сбъркано, пропито от злоба, омраза и ярост, и олицетворяваше такава свръхестествена сила, че зъбите ми изскърцаха и косата ми щръкна.

Върколакът мина през вратата, сивият му поглед се плъзна край мен, след което се обърна наляво със сатанинска грация и се нахвърли върху пазача.

Той извади късмет. Докато се опитваше да се изправи на крака, видя създаването и се сгърчи при гледката на зъбатото чудовище. Тази реакция го изведе на няколко сантиметра настрани от върколака. След това се скри от погледа ми зад гишето.

Върколакът се опита да го хване, но беше забавен от необходимостта да си пробие път между стената и плота, като изхвърли плота навътре в стаята. Пазачът се изправи на крака с пистолет в ръката си и само за две-три секунди от съвсем близко разстояние изпразни пълнителя в черепа на върколака. Малкото преддверие се изпълни с гръмотевичните изстрели, които заглушиха виковете на затворниците.

Чудовището продължи напред. Куршумите го обезпокоиха не повече от мухи по челото на професионален борец. Изправи се, докато пазачът крещеше „Не, не, неееееее!“ . След което се стовари върху него с режещите си зъби и нокти. Пазачът се опита да се обърне и да бяга, въпреки че нямаше никакво място, и създаването захапа кръста му, откъдето избликна фонтан от кръв. Човекът пищеше неистово и се държеше за плота, но върколакът разтърси мощно глава и го захвърли на пода под него.

Не видях точно как загина пазачът. Но виждах как кръвта му шурти над прегърбените рамене на върколака и оплисква стените и тавана. Бях дори благодарен, че изкривените и огънати плоскости на плексигласовото прозорче станаха непрозрачни от кръвта.

Точно когато парализиращата агония обхвана рамото ми, а затворниците пищяха и се молеха на Бог или на Аллах да спаси живота им, почувствах, че към врявата се прибави и един нов звук. Пазачът беше включил алармата, докато се опитваше да се покатери по плота, и сега тя триумфално виеше. Полицаята щяха да пристигнат тичешком и между първите щеше да е Мърфи.

Върколакът все още разкъсваше тялото на пазача и за негово добро се надявах да не е вече жив. Най-добрият вариант за мен беше да се промуша в отделението с килиите, да затворя бронираната врата след себе си и да се надявам, че създаването ще излезе навън от зданието. Вътре ще мога да изградя някаква предпазна бариера, която ще му попречи да пробие през вратата или стените към мен и към затворниците. Ще мога да се укрепя там до сутринта и почти сигурно

да оцелея. Това беше най-умното и най-доброто средство за избягване на гибелта.

Вместо това се обърнах към жезъла си, който беше от другата страна на малката стаичка, и протегнах ръка към него.

— *Vento servitas*^[2] — изсъсках аз и фокусирах волята си, след което едно течение едновременно хвърли жезъла към мен и затръшна вратите на килиите, предлагайки на затворниците някаква слаба защита. Грабнах жезъла и го насочих към решетестата врата, която ме задържаше в преддверието заедно с върколака.

Пъхнах жезъла между пръчките и го натиснах, сякаш се опитвах да ги огъна настрани. Ако беше само дърво, напънато от моите мускули, старата ясенова тояга щеше да се счупи лесно. Но жезълът на един магьосник е неговият инструмент, с който той упражнява различни сили и маневрира с тях по своя воля. Така че аз съсредоточих волята си върху него, както и върху тялото си, и по този начин умножих с много силата, с която натисках стоманените пръчки.

— *Forzare* — изсъсках аз, — *Forzare*^[3].

Металът започна да поддава и да се огъва.

Зад мен върколакът започна да блъска отново. Чух изпращяването на плексигласа и хвърлих един поглед през рамо. Оскъдната защита, която ми създаваше отварата, рухна и цветовете отново се появиха. Черното на муцуната му се превърна в опръскано с ярка кръв кафяво. Зъбите му бяха бели и розови. Очите му заблестяха със зеленикав оттенък. Той проби защитата на отварата с яростта на своя поглед и се съсредоточи върху мен с такава сила, че всичките инстинкти на тялото ми заскимтяха панически, защото смъртта беше тук и всеки момент той щеше да скочи върху гърлото ми и да ме изкорми.

— *Forzare!* — извиках и натиснах жезъла с всички сили.

Решетките се изкривиха по средата, около трийсетина сантиметра встрани и два пъти повече по дължина. В този момент гишето експлодира и върколакът премина през него, засипвайки ме с болезнено режещи парчета.

Аз се промъкнах през отвора, без да обръщам внимание на рамото ми, със съзнанието, че звярът е по петите ми. Тялото ми прелетя с повече грация, отколкото някога съм успявал да постигна при такива панически обстоятелства, но предполагам, че и въздушното

течение, създадено от налитащото създание, ми помогна да премина. И точно в този момент нещо хвана левия ми крак и той стана напълно безчувствен.

Паднах на пода и ударих брадичката си толкова силно, че си прехапах езика и от него потече кръв. Погледнах през рамо и видях, че върколакът е захапал един от ботушите ми и главата му стърчеше заклещена в отвора на пречките. Той се мятеше наляво и надясно, но лапите му бяха покрити с кръв и се плъзгаха по пода. Независимо от невероятната си сила, не можеше да намери опора, за да разреши решетката като някакво парче плат.

Осъзнах, че самият аз издавам отчаяни животински звуци, докато се боря панически и се гърча. Алармата виеше с пълна сила навсякъде и можех да чуя виковете и приближаващите се стъпки. Около краищата на решетката се сипеше прах и беше ясно, че върколакът бавно, но сигурно ще я изтръгне от опорите ѝ в стената, независимо от това, че лапите му се хлъзгаха.

Усуках крака си наляво и надясно, докато през ума ми проблесна представата за отхапания ми глезен, но след това изведнъж рязко се плъзнах по пода с няколко метра. Погледнах към краката си и видях един окървавен чорап, но бързо се изправих и се втурнах към жезъла.

Зад мен върколакът изви от недоволство и започна още по-силно да се блъска. Вероятно беше успял да изтрие кръвта от лапите си, защото само след две секунди премина през решетките и се втурна след мен.

Грабнах жезъла и се обърнах с лице към създанието, забивайки левия си крак в пода, докато държах ясеновата пръчка пред себе си.

— Tornarius^[4] — прогърмах аз, насочвайки жезъла напред, докато създанието се хвърли към мен с цялата си сила и маса.

Целта ми беше да отразя неговата собствена сила и инерция обратно срещу него — силата е равна на масата по ускорението и така нататък, — но я бях подценил. Тя беше много над моите възможности, когато ние си я поделихме. То се сблъска с непреодолимата въздушна стена, която го спря и го събори на пода.

Почти същата сила се стовари и върху мен — но моето тегло беше едва една пета от неговото. Изхвърчах като пуканка през целия коридор до завоя, който водеше към Специалния отдел. Паднах на пода, преди да се блъсна в стената, отскочих, превъртях се и се опрях

на стената, доволен, че поне се спрях, макар че всичко ме болеше. Бях изпуснал жезъла. Усетих хладните плочки до бузата си.

Видях, че върколакът се съвзе, насочи горящите си очи към мен и полетя по коридора насам. Въпреки силните болки, които изпитвах, бях напълно в състояние да оценя чистата красота, дивата неземна грация и бързината, с която се придвижваше. Той беше съвършеният ловец, съвършеният убиец — бърз, силен, неуморен и смъртоносен. Нямах нищо чудно, че бях победен от подобно опасно същество. Яд ме беше, че ще загина, но поне не бях повален от някакъв келяв трол или скимтящ от ярост вампир. И нямаше да избягам.

Поех последен дъх с широко отворени очи, вперени в приближаващия се върколак.

Поради това можах ясно да видя Мърфи, която ме гледаше със своя кристално син поглед, независимо от затихващите ефекти от отварата. Тя застана между мен и налитащото чудовище в поза за стрелба и вдигна пистолета си в напразен опит да ме защити.

— Мърфи! — изкрещях аз.

И в този миг създанието ни връхлетя.

[1] Велосираптор — вид динозавър, живял преди 71–75 милиона години. — Б.пр. ↑

[2] *Vento servitas* — заклинание, което създава въздушна струя. — Б.пр. ↑

[3] *Forzare* — заклинание, което предизвиква силен натиск. — Б.пр. ↑

[4] *Tornarius* — заклинание, което отразява инерцията на друго тяло. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Опитах се да накарам зашеметеното ми тяло да реагира, да се изправя на крака и да хвърля всеки грам от магическата си сила в защита на Мърфи, пък каквото ще да става.

Не успях.

Върколакът приближаваше по коридора с такава бързина, че просто не можех да повярвам, че нещо толкова едро може да се движи така. Ноктите му се забиваха в плочките на пода, сякаш бяха от глина. Стените покрай звяра се разтърсваха, като че ли самото му присъствие е достатъчно, за да разлюлее всичко. От разпенените му челюсти капеха кървави лиги и зелените му очи светеха с адска ярост.

Мърфи, изправила се в целия си ръст от метър и петдесет и нещо, беше по-ниска от върколака, но неговите очи бяха на равнището на нейните. Отново беше с джинси, с туристически обувки, фланелена риза с навити ръкави и плетена лента на врата. Нямаше нито грим, нито бижута и ушите ѝ изглеждаха странно незащитени без обиците. Хлапашката ѝ прическа се спускаше край очите ѝ и когато вдигна пистолета, тя издаде долната си устна и духна, за да отстрани кичурите, които ѝ пречеха да вижда. Щом върколакът стигна на десет метра от нас, започна да стреля — без полза. Създанието се беше надсмяло на куршумите, изстреляни от упор в черепа му.

В този момент забелязах три неща.

Първо, Мърфи не използваше обичайния тежкокалибрен полуавтоматичен колт, който обикновено носеше. Пистолетът ѝ беше по-малък и по-лъскав и имаше оптичен прицел.

Второ, звукът на пистолета беше по-рязък — бак, бак, бак, вместо обикновеното бам, бам, бам.

И трето, когато първият куршум се заби в гърдите на върколака, от раната бликна кръв, животното се препъна и се изви като изненадано. Вторият и третият куршум удариха предния му крак, който се подви под него. Върколакът изрева, инерцията му го отпрати настрана и той просто проби стената и изчезна в стаята зад нея.

Мърфи и аз останахме в покрития с прах коридор, а алармата продължаваше жално да вие. Мърфи коленичи до мен.

— На всичкото отгоре казах на леля Една, че никога няма да използвам тези обици — прошепна тя. — За бога, Дрезден, ти си целият в кръв. Лошо ли си ранен?

Усетих, че пъкна ръката си в едно огромно, разкъсано място на комбинезона, което не бях забелязал, и опипа гърдите и раменете ми, за да провери за кръвоизливи.

— Освен това ти си арестуван.

— Добре съм, всичко е наред — изпъшках аз, когато успях да си поема дъх. — Какво стана? Как успя?

Тя се изправи, вдигна пистолета си и се приближи до дупката, която върколакът бе пробил в стената. От другата страна се чуваше шум от трошене, тежки удари и гневно ръмжене.

— Имаш право да мълчиш. Какво мислиш, че стана, глупако? Прочетох доклада ти. Правя си сама мунициите за състезанията по стрелба и миналата нощ излях няколко сребърни куршума. За жалост, те са само 22-ри калибър, така че трябва да го уцеля в окото, за да го поваля. Стига да може.

— Двайсет и втори? — проплаках аз, все още задъхан. — Не можа ли да направиш поне 38-и или 45-и?

— Престани да мрънкаш и да хленчиш — изръмжа Мърфи. — Имаш право на адвокат. Не правя мунициии за работа и нямах такива материали. Задоволявай се с това, което имаш.

Изправих се на крака и се подпрях на стената до дупката. Чу се шум от стъпки, тичащи към нас.

— Защо ще ме арестуваш? Какво има зад стената?

— Архиви и досиета — каза Мърфи, насочвайки спортния си пистолет към дупката. — Стари шкафове и компютри. Всички, които работят там, си отидоха преди часове. Как ще реагира на сълзотворен газ?

— Прати някого вътре и тогава ще ти кажа — промърморих аз и Мърфи ми хвърли един мрачен поглед.

— Стой тук, Дрезден, докато те приберем на сигурно място и повикаме лекар да те прегледа.

— Слушай, Мърфи. Ние сме блокирани в едно и също здание с най-ужасното създание и въпреки това се опитваш да ме арестуваш.

Замисли се.

— Ти сам си го постла, мухльо. Сега лягай там, долу. — След това Мърфи извика, без да откъсва поглед от дупката в стената. — Кармайкъл! Ела тук! Разположи четирима пред вратата на архива и прати останалите при мен. Рудолф, ела и откарай Дрезден в офиса. — Тя погледна китките ми, където все още висяха части от белезниците, които ми закопча миналата нощ. — За бога, Дрезден — прошепна тя, — какво си направил с моите белезници?

Коридорът се изпълни с полицаи, повечето от които неуниформени агенти на Специалния отдел. Някои носеха пистолети, други бяха въоръжени с пушки „помпи“ срещу улични размирици. Пред очите ми беше мътно и сивите тонове се редуваха с цветни, докато адреналинът караше нервите ми да се опъват и трептят. Ефектът от отварата отслабваше — обикновено действието на повечето отвари трае само минути.

Огледах се. Зъбите на върколака бяха засегнали крака ми през ботуша. Болеше и чорапът ми беше напоен с кръв. Ще оставям червени следи по пода, когато тръгна нанякъде. Усещах вкуса на кръвта и в устата си, там, където си бях прехапал езика, и трябваше да я преглъщам или да плюя. Преглътнах. Без коментари, моля. Гърбът ми беше скован, а там, където не беше, болеше ужасно. Естествено, раната в рамото ми пулсираше толкова силно, че едва стоях.

— Копелето сдъвка хубавия ми ботуш — измърморих аз и неизвестно защо, това ми се видя невероятно смешно.

Може би тази вечер ми се случиха прекалено много неща, но каквато и да беше причината, избухнах в задъхан, хъркащ пристъп на смях.

Кармайкъл ме издърпа обратно. Кръглото му лице беше почервеноло от напрежение и възбуда, покритата с лекета връзка се вееше свободно около врата му. Той ме предаде на един млад, прилично изглеждащ детектив, когото не познавах. Вероятно е нов в Специалния отдел. Облегнах се на него и продължих да се смея.

— Рудолф, заведи го в офиса — каза Кармайкъл. — И го дръж там. Като приключим тук, ще повикаме лекар.

— Исусе! — каза Рудолф, опулил очи, а късата му коса беше покрита с прах. Гласът му беше напрегнат и паникьосан и въпреки неговата младост беше два пъти по-запъхтян от ветерана Кармайкъл.

— Видяхте ли го на мониторите? Видяхте ли какво направи със сержант Хамптън?

Кармайкъл грабна Рудолф за ризата и го разтърси.

— Слушай, младо — каза той грубо. — То е още тук и може да ни довърши толкова бързо, колкото Хампи. Затваряй си устата и прави каквото ти казвам.

— Д-добре — каза Рудолф.

Изправи се и започна да ме блъска назад по коридора, по-далече от архивния отдел. — А кой е този?

Кармайкъл ми хвърли един мръсен поглед.

— Това е оня тип, който знае всичко. Ако се съвземе и каже нещо, чуй го.

След това грабна една пушка и се затътри към Мърфи, която се готвеше да поведе през дупката в стената една група срещу върколака. Тя ги инструктираше, че ако бъде повалена, един от мъжете трябва да вземе пистолета ѝ и да се опита да улучи създаването в окото.

Новакът почти ме пренесе зад ъгъла към преддверието на Отдела за специални разследвания. Погледнах втренчено към краката си и кървавата следа, която оставях след себе си, и се изкисках. Нещо ме тормозеше, нещо отвъд лудешкия ми смях, където рационалното ядро на мозъка ми чакаше да обърна внимание на нещо важно. Нещо, отнасящо се до кръвта.

— Това е невъзможно — си мрънкаше Рудолф по целия път. — Такова нещо не може да има. Исусе, това трябва да е някакъв номер за новака. Шегга. Няма начин.

От него лъхаше на кисела пот и страх и той целият трепереше. Усецах го в ръката ми, която той стискаше.

Мисля, че неговият ужас ме накара да прогледна през собствената си истерия, да се преборя с нея и да я поставя под контрол. Извлече ме през вратата до Специалния отдел и аз се строполих на изтърбушеното старо канапе зад вратата. Опитвах се да си поема въздух, докато новакът затвори вратата и започна да крачи напред-назад и да стене с опулени очи.

— Не може да бъде — повтаряше той. — За бога, това е невъзможно.

— Хей! — успях да извикам след минута, борейки се да подреда всичко, което клокочеше в тялото ми — сълзи, рани, може би едно или

две навяхвания, студа от шока и болките от непрекъснатия смях накрая. Новакът не ме чу. — Вода! — казах му аз. — Дай ми вода.

— Вода ли? Добре — отвърна Рудолф, обърна се и се затича към чешмата.

Ръцете му трепереха толкова много, че смачка първите две книжни чаши и успя да напълни едва третата.

— Ти си онзи тип. Мошеникът.

— Магьосникът — изригнах аз. — Хари Дрезден.

— Да, Дрезден — каза момчето и се приближи с чашата. Взех я и изсипах цялото ѝ съдържание върху лицето си. Беше като леден шок, който да ме измъкне от света на кикота и оголените нервни окончания и да ми позволи да се захвана за нещо здраво. След това му подадох отново чашата. — Още една за вътрешностите.

Той ме погледна, сякаш съм луд (Кой би могъл да каже?), и отиде за още една чаша вода. Изпих я и започнах да си подреждам мислите.

— Кръв, Руди — казах аз. — Нещо с кръв.

— Боже — заекна новакът и обели бялото на очите си. — Хамптън беше целият в кръв. Кръв имаше из цялата стая, върху плексигласовия прозорец и по телекамерата. По дяволите, кръвта беше навсякъде. Какво, мамка му, е това нещо?

— Само още едно лошо момче. Но и то кърви — казах аз. След това подредих идеите си и мозъкът ми взе тежко решение. — То кърви. Мърфи го простреля и кръвта му бликна по целия под. — Преглътнах остатъка на водата и се изправих. — То кърви и аз ще го прикова.

Вдигнах юмрук и го размахах в закана над главата си, след което минах край изумения Рудолф.

— Хей — каза той колебливо. — По-добре да седнете. Не изглеждате много добре. И все още сте арестуван.

— Точно сега не съм под арест — отговорих му аз. — Нямам време.

Закуцуках покрай бюрата към офиса на Мърфи. Той беше малък отделен кабинет, преграден с евтина дървена стена и със стара дървена подова настилка, но превъзхождаше останалите помещения в този пренебрегван отдел. На вратата му, там, където навсякъде другаде имаше табелка, тук беше залепена хартийка, на която бе изписано с ясни, черни букви: „Л-Т КАРИН МЪРФИ, СПЕЦИАЛНИ РАЗСЛЕДВАНИЯ“. Отказът да купят истинска табелка за шефа на

Специалния отдел беше едно напомняне, че който и да е той, няма да остане дълго на поста си. Под чистия книжен етикет, в единия ъгъл, някой беше залепил яркочервен стикер, който гласеше: „НАРУШИТЕЛИТЕ ЩЕ БЪДАТ УБИТИ И ИЗЯДЕНИ“.

— Надявам се да не е оставила компютъра си включен — промърморих аз и влязох в офиса ѝ.

Хвърлих един поглед на чистото и подредено помещение и влязох да си взема от масата до компютъра стрелящата пръчка, гривната, амулета, оръжието и другите принадлежности, които бяха иззети от мен при арестуването. Компютърът беше включен. Когато ръката ми се плъзна покрай него, мониторът му изпраця, а от кутията на компютъра проблесна искра и излезе малко облаче.

Трепнах и прибрах нещата си, поставих с треперещи пръсти защитната гривна, вкарах главата си в примката на амулета, пъхнах пистолета в джоба на комбинезона и твърдо стиснах стрелящата пръчка в дясната си ръка, частта на моето тяло, която излъчва енергия.

— Нищо не си видял, нали, Руди?

Новакът гледаше с учудено изражение към мен и димящия компютър.

— Какво направихте?

— Нищо, не съм се доближавал, нищо не съм направил, само това ще кажа — промърморих аз. — Пазиш ли книжната чаша? Чудесно. Сега ни трябва само едно препарирано животно.

Той ме погледна втренчено.

— К-какво казвате?

— Препарирано животно, човече! — изревах му аз. — Недей да пречиш на магьосник, който прави магии! — изкисках се аз, което заплаши да върне дивата истерия, която все още се спотайваше с пълна сила дълбоко в мен, но успях да я преодоля с яростно мръщене.

Горкият Рудолф, който понесе удара и на двете ми настроения, стана още по-блед и отстъпи с няколко крачки назад.

— Виж какво, Кармайкъл все още държи няколко играчки в бюрото си, нали? За деца, които трябва да чакат родителите си тук?

— Ъхъ — каза новакът. — Аз, ъхъ...

Размахах стрелящата пръчка.

— Иди да видиш!

В този момент момчето вероятно предпочиташе да се измъкне по някакъв повод, но прояви готовност да изпълни искането ми. Завъртя се, изтича в общото помещение и започна отчаяно да рови в отворените бюра.

Закуцуках навън от офиса на Мърфи и погледнах кървавите отпечатъци, които бях оставил на сивия килим. Ставаше ми по-студено от загубата на кръв. Не беше сериозно, но това се случваше чак в долния край на дългото ми тяло и ако не спра кървенето, не след много време ще имам проблеми.

Канех се да се наведа и да огледам по-добре наранения си крак, но когато започнах да го правя, се заклатих опасно и реших, че е по-добре да почакам някой друг да го направи. Изправих се и поех дълбоко въздух няколко пъти. Нещо ме тормозеше в цялата тази работа, нещо, което може би съм пропуснал, но да пукна, ако можех да се сетя какво е.

— Руди! — извиках аз. — Намери ли най-сетне това животно?

Новакът вдигна ръка с една плюшена кукла на Снупи.

— Това ще свърши ли работа?

— Чудесно — поздравих го аз леко замаяно.

И тогава адът се стовари върху главите ни.

ГЛАВА 19

От коридора навън се разнесе писък, който не можеше да е от човешко гърло. Той съдържаше толкова бяс и извратена ярост, че стомахът ми се преобърна и вътрешностите ми потръпнаха. Избухна стрелба, но това не беше тракането на отделни изстрели, а гръмотевичен тътен. Куршумите профучаха през стената близо до мен и изпочупиха няколко прозореца в отдела за Специални разследвания.

Едва се държах на краката си, изтощен, ужасен и почти полудял. Болеше ме навсякъде. Нямах начин да се фокусирам и да събера силите, необходими, за да се противопоставя на това чудовище. Много по-лесно беше да избягам, да измисля нещо и да се върна, когато събера сили. Изключително трудно е да се победи магьосник, който познава врага си и е подготвен да се справи с него. Това беше умното решение.

Но аз никога не съм бил известен с разумните си бързи решения. Стиснах стрелящата пръчка и се опитах да влея в нея всичките сили, с които разполагах, гребях от ужаса, вземах от кикотещата лудост, изстъргвах целия кураж, който имах, и смесих всичкото в общия кюп, заедно с останалото. Силата се втурна в мен, чистотата на емоцията, сложните енергии на волята и суровата твърдоглавост, всичко това образува едно поле, обвито с аурата на пламтяща, невидима енергия, която усетих, че обгръща кожата ми. Обзеха ме тръпки, които ме накараха да забравя болките, и екстазът от усещането за сила ме обви в прегръдката си. Бях напопан. Бях зареден. Бях свръхчовек и Бог да е на помощ на този, който ми се изпречи, защото ще има голяма нужда от нея. Поех дълбок, успокояващ дъх.

И след това просто се обърнах към стената, насочих пръчката си и изръмжах:

— Fuego!^[1]

Силата се втурна през пръчката като поток от ярка червена светлина, превърна един двуметров кръг от стената в прах и пепел и го

изхвърли навън. Прекрачих през него и за секунди съжалих, че не съм с шлифера си само заради готиния ефект, който щеше да се получи.

Коридорът представляваше сцена от ада. Двама полицаи влачеха трети по пода към мен, докато трима други стреляха с пушки бясно зад ъгъла. Спасителите едва ли са имали време да забележат, че тялото, което влачеха, нямаше глава.

Един от полицаите изпищя, когато оръжието му се изпразни и нещо, което не можах да видя, го издърпа зад ъгъла, далече от погледа ми. Чу се ужасен крясък, пръсна кръв и двамата останали полицаи се втурнаха към мен, обзети от паника.

Върколакът се появи иззад ъгъла и ги последва, настигна единия от тях и с едно-единствено диво движение прехапа гръбнака му и тялото падна в конвулсии на пода, като едва ли забави дори с една стъпка напредването на звяра. Той се вторачи върху другия мъж, един от цивилните детективи на Специалния отдел, и го осакати само с един удар. Звярът го остави да се превива на пода и се втурна към отстъпващата двойка, която продължаваше отчаяно да влачи трупа.

Застанах между бягащите хора и звяра и вдигнах стрелящата пръчка.

— Не съм съгласен, задник такъв...

Върколакът се приведе надолу и масивното му тяло започна да се придвижва напред със сатанинска грация. Главата и предницата му бяха пропити с кръв. Очите му се разшириха, а мускулите под тъмнокафявата му козина се издуха. В юмрука ми започна да се натрупва червена и блестяща сила и цялата стреляща пръчка се нагря до бяло. Енергията беше в мен и аз се канех да стоваря ада върху чудовището. Зъбите ме заболяха и косъмчетата по врата ми се изправиха. Напрегнах всичките си мускули и задържах все още всичко, докато съсредоточа всяка частица сила в удара.

В този момент се чу тракането на малкия спортен пистолет на Мърфи и задницата на върколака потръпна, а от нея избликнаха малки струйки кръв. Завъртя глава по посока на коридора и тялото му последва движението със змийска бързина. Огромните му мускули се напрегнаха, то изрева бясно и изчезна.

Изругах и се втурнах след него. Осакатеният полицай лежеше на пода и скимтеше, а другият, чийто гръбнак бе прекършен, се задъхваше и гърчеше, неспособен да си поеме дъх. Бях залят от гняв и

осъзнах, че някаква тъмна част от съзнанието ми принадлежеше колкото на зажаднялото за кръв чудовище, толкова и на мен.

Заобиколих ъгъла навреме, за да видя Мърфи, застанала пред купчината трупове да стреля за последен път по върколака. Той изрева и тя изчезна под туловището му.

— Не! — изкрещях аз и се втурнах напред.

Кармайкъл ме изпревари. Закръгленият му корем беше разпран. По целия му евтин костюм имаше кръв, само накапаната му вратовръзка по някакъв начин беше незасегната. Лицето му беше сиво-бяло и по него се виждаше напрежението, присъщо само на един умиращ човек. В ръцете си държеше една огъната и изкривена пушка, но се хвърли върху гърба на върколака, сякаш не беше натрупал трийсетина килограма наднормено тегло и не бяха отдавна отминали годините на неговата младежка подвижност. Той пъкна пушката между зъбите на върколака, но звярът се обърна и го запрати към стената. Чу се звук от трошене на кости и от устата на Кармайкъл потече кръв.

Мърфи се изплъзна под лапите на звяра по гръб, а на красивото ѝ лице беше изписана неовладяна ярост. Тя заби малкия си пистолет под брадата на създанието. Видях как пръстът ѝ се сви конвулсивно на спусъка. Но вместо блясък и гибел на върколака, единственото, което се чу, бе воят на сирената. Лицето на Мърфи застина от ужас — пистолетът се беше изпразнил.

— Мърфи! — изкрещях аз. — Настрани!

Тя ме видя с насочената стреляща пръчка и очите ѝ се разшириха диво. Върколакът отърси трупа на Кармайкъл от раменете си и прехапа пушката на две, като въртеше глава наляво и надясно. Мърфи изплъзга настрани по плочките и се пъкна в дупката, която преди това звярът бе направил.

Той хвърли един поглед след нея и завъртя глава, за да заръмжи към мен. Видях пурпурната светлина в очите му, докато фокусирах цялата ярост на света върху върха на пръчката, и изкрещях:

— Fuego!

Отразената светлина в очите на звяра изсветля почти до бяло и в тях се очерта една висока, тънка фигура в черно, потокът от енергия, широк почти колкото бедрото ми, се метна като копие от червена мълния по коридора и се стовари върху звяра. Звучите, които го

придружаваха, приличаха на планински гръм и в сравнение с тях врявата и изстрелите наоколо бяха като детски шепот.

Силата повдигна върколака, захвърли го над ранените и стенещи по пода назад по коридора, през бронираната врата, през тухлената външна стена на зданието и чак навън в нощта, паднала над Чикаго. Но това не беше всичко. Копието отнесе върколака през улицата, през прозорците на зданието за осъдени и през няколко стени вътре, всяка от които се сгромолясваше с грохот на съборени тухли. Преди червеният пламък да угасне през дупката, която върколакът бе пробил, успях да мярна другата страна на зданието и светлините на отсрещната сграда.

Застанах в опръскания с кръв коридор, изпълнен със стенанията на ранените и воя на алармата. През дупките в стените на зданието проникваха сирените на „Бърза помощ“. Строен чернокож младеж се изправи на крака на пода на килията, която върколакът беше разбил, и се загледа глупаво през дупката в стената, след това проследи цялото разрушение по коридора и каза:

— По дяволите!

И това прозвуча като някакво свято заклинание.

Мърфи се измъкна от дупката в стената и задъхано се простря на пода на коридора. Ясно виждах подутината на кожата на предмишницата ѝ, където костта е била счупена. Тя лежеше побледняла, едва поемаща дъх, и гледаше към натрошеното тяло на Кармайкъл.

За известно време не можех нищо да направя, освен да стоя и да се блещя. Имаше още една дупка в стената, която върколакът бе пробил, за да се изпречи между двете групи полицаи и да им попречи да стрелят, за да не се наранят взаимно. Но може би те са стреляли въпреки това. Някои от лежащите долу мъже имаха огнестрелни рани.

А отвън, сред сирените, стоновете и градските нощни шумове, долетя протяжен, бесен вой.

— А, не, сигурно се шегуваш — въздъхнах аз.

Чувствах крайниците си като разбито желе, но въпреки това закуцуках зад ъгъла, където Руди продължаваше да стърчи, хванал в една ръка чашата, а в другата куклата на Снупи. Взех ги и двете и се върнах към коридора при втората дупка, направена от върколака.

Веднага намерих това, което ми трябваше — кръв във вътрешността на дупката, където звярът се беше забил. Неговата кръв беше по-плътна и тъмна от човешката и гребнах от нея в чашата, преди да се върна в коридора.

Разчистих малко място с крак, оставих настрани стрелящата пръчка, извадих тебешир от джоба си и очертах една окръжност на пода. Рудолф се приближи до мен, като клатеше напред-назад главата си заради ужасните трупове и локвите от кръв.

— Вие! За бога! Какво правите?

Тупнах Снупи по средата на окръжността, след което размазах кръвта на звяра по очите, устата, ушите и носа на куклата.

— Тавматургия — казах аз.

— Как-кво?

— Магия — поясних мрачно. — Създавам символична връзка между нещо дребно — кимнах към куклата — и нещо едро. Ще го направя в малък мащаб и то ще се осъществи и в голям.

— Магия — повтори Рудолф.

Погледнах го и му заповядах:

— Слез долу. Прати тук хората от „Бърза помощ“. Хайде, върви. Прати ги тук да помогнат на ранените.

Момчето погледна към мен, после към Снупи и кимна с глава. След това се обърна и се затича назад по коридора.

Съсредоточих се върху заклинанието, което исках да направя. Трябваше да държа настрани от мен яростта и гнева, докато работя върху магията. Не можех да си позволя духът ми да е пропит със скръб, бяс и желание за мъст за убитите, за тяхната смърт и мъката, която ще обземе семействата им. Но Бог ми е свидетел, най-много исках да подпаля това създание и да го видя как изгаря навън.

Напомнях си, че вината не е на Макфин. Той беше прокълнат и не можеше да го упрекваме. Ако го убием, това няма да върне към живота мъртвите в този окървавен коридор. Но поне ще попречи тази нощ да загинат още хора.

А това можех да постигна, без да го убивам.

Всъщност беше по-добре, че не се опитвах да убия Макфин. Подобна магия изисква много енергия — повече, отколкото аз имах. Вероятно усилието, което щях да положа, за да ликвидирам върколака, щеше да убие и мен. Да не говорим, че подобно нещо ще разроши

перата на Съвета — въпреки че технически Макфин не е човешко същество в момента. Убиването на чудовища не е изход за членовете на Съвета. Те не признават равенство в милостта.

И докато взорът ми започна да избледнява, започнах да си тананикам безсмислените срички на един тих музикален рефрен, опитвайки се да фокусирам енергията във вътрешността на кръга, който бях очертал около себе си. Едва по-късно осъзнах, че това е песничката *Ubriacha, ubrius, ubrium*^[2] по коледни мелодии. Откъснах една лента от собствения си окървавен комбинезон и я увих около очите и ушите на Снупи. С краищата ѝ вързах мъхестите му сладки лапички. След това и устата му като с намордник.

Чувствах как заклинанието набъбва и се готви и когато свърших, освободих енергията и разкъсах окръжността. Тя полетя в нощта, следвайки кървавите следи на върколака и усуквайки се около него, заслепи очите му, запуши ушите му, затвори челюстите му и осакати ноктестите му лапи. Заклинанието щеше да обърка и да спъне звяра с надежда той да намери място, където никой да не го безпокои, и ще му попречи да излива беса си върху хората от града. То щеше да изтрае до зазоряване. Енергията изтече от мен и ме остави празен, изтощен и замаян.

А край мен беше пълно с хора, униформени от „Бърза помощ“, полицаи и парамедици, и пожарникари. Прекрачих окръжността, грабнах стрелящата пръчка и се затътрих слепешката навън.

Потресен, преминах покрай трупа на Кармайкъл. Мърфи се поклащаше напред-назад над него, плачеше и трепереше, а един полицай се опитваше да завие раменете ѝ с одеяло. Тя въобще не ме забеляза. Мъртвият Кармайкъл изглеждаше спокоен. За минута се почудих дали има семейство и жена, на които ще липсва. Той загина, опитвайки се да спаси Мърфи от звяра. Загина като герой.

В момента в мен всичко беше празно. Героизмът нямаше смисъл. Чувствах се изгорен отвътре, сякаш огънят, който бях хвърлил върху създаването, беше изпепелил всичките ми благородни чувства и беше останала само разорана почва, върху която могат да разцъфтят само по-ярки емоции. Запрепъвах се край Мърфи и Кармайкъл и тръгнах да излизам от зданието. Смътно осъзнавах, че в бъркотията имах голям шанс да се измъкна навън, където Тера и Сюзан ме чакаха в колата. Никой не се опита да ме спре.

Стълбите бяха трудни за преодоляване и за момент почувствах, че искам да се просна и да си умра на първата площадка, но един услужлив стар пожарникар ми подаде ръка, за да стигна чак до първия етаж, и непрекъснато ме питаше дали имам нужда от лекар. Уверих го, че съм добре, и се молах да не забележи гривните на белезниците, които все още висяха на двете ми китки. Той не ги видя. Очите му бяха широко отворени от сливане като на всички останали.

Навън цареше хаос. Полицията се опитваше да въведе някакъв ред. Видях няколко камионетки с репортери да пристигат по улицата, докато много хора се тълпяха наоколо, опитвайки се да видят нещо. Стърчах слисан пред вратата и се чудех как ще слеза надолу по стълбите.

В този момент нещо топло и нежно застана до мен и пое част от теглото ми. Отпуснах се и затворих очи. Когато поех въздух, усетих аромата на косата на Сюзан и ми се прииска да завия и да се вкопча в нея, да се опитам да ѝ кажа какво съм видял, да изчистя мръсотията от сърцето си. От всичко това се получи само един сподавен звук.

Чух, че Сюзан говори на някого и някой друг застана от другата ми страна, за да ми помогне да слеза по стълбите. „Тера“, помислих си аз. Смътно си спомням как двете жени ме преведоха през бъркотията пред полицейското управление, край линейки и викащи хора, край полицаи, които се опитваха да избутат назад тълпата. Чух Сюзан да обяснява на някого, че съм пиян.

Накрая всичко се успокои и ние се движехме между колите на паркинга, а над нас от металните конуси се сипеше хладна светлина, хладен дъжд се стичаше по главата ми и мокреше косата. Вдигнах нагоре глава, за да го почувствам, и всичко наоколо се разлюля и заплува.

— Намерих те, Хари — прошепна Сюзан на ухото ми. — Само се отпусни, намерих те. Успокой се.

Така и направих.

[1] Fuego! — огън! — заклинание на Хари Дрезден. — Б.пр. ↑

[2] Ubriacha, ubrius, ubrium (итал.) — опиянен, зашеметен. От текста на прочутия хит „Снупи срещу Червения барон“ на групата „Кралски гвардейци“ — 1966 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Събудих се на някакво тъмно място. Изглеждаше като вътрешността на склад или на голям подземен гараж, черен, с гладък равен под и един-единствен сноп студена, остра светлина в средата, която идваше от невидим източник. Чувствах се ужасно и се огледах — бях покрит с драскотини, рани, белези от удари, кръв, превръзки, в лошо прилягащи дрехи. Не носех нито едно от приспособленията и уредите си и имах странното усещане, че болките и раните бяха далече от мен — напълно ясно ги съзнавах, но само мимоходом, сякаш нямаха никакво значение за мен.

Намирах се извън светлинния кръг и ми се стори напълно в реда на нещата да вляза в него. Пристъпих и от другата страна на кръга срещу мен се появих аз. Досуц същият. Но издокаран, облечен с черна кожена мантия, а не с грубата брезентова наметка, която носех. Панталоните и ботушите на моя двойник бяха също черни и му стояха като по мярка. Очите му бяха дълбоки, засенчени от тежки вежди и блестяха с тъмна интелигентност. Косата му беше добре подстригана, а късата му брада подчертаваше издължените контури на лицето, високите скули, правия процеп на устните и силната ъглеста брадичка. Той беше висок колкото мен, с дълги крака, но се държеше изпълнен с безкрайна самоувереност и сила. От него се излъчваше лек аромат на одеколон, който затъмни собствената ми миризма на пот и кръв.

Двойникът ми наклони глава на една страна, изгледа ме продължително и каза:

— Хари, изглеждаш ужасно.

— А ти приличаш на мен — казах аз и залитнах напред, вперен в него.

Двойникът ми извъртя очи и поклати глава.

— По дяволите, твоята твърдоглавост започва да ми досажда.

И направи стъпка напред, повтаряйки моето движение.

— Не приличам на теб. Аз съм ти.

Примигнах пред него за миг.

— Ти си аз? Как става това?

— Ти си в безсъзнание, глупако — ми каза моят двойник. — Най-сетне можем да говорим.

— А, разбрах — казах аз. — Ти си Лошият Хари, който се спотайва в Добрия Хари. Нали? И се появяваш само нощем?

— Я престани — каза двойникът ми. — Ако е толкова просто, ти щеше да бъдеш така нетърпимо досаден, че щеше да се наложи сам да се гръмнеш. Не съм Лошият Хари. Аз съм Подсъзнателният Хари. Твоят вътрешен глас. Твоята интуиция, инстинктът ти, първичните ти животински реакции. Аз правя сънищата ти и решавам кои кошмари да изплуват през нощта. Идват ми много хубави идеи и ти ги пробутвам на сутринта, когато се събудиш.

— Значи, казваш, че си по-умен от мен? И по-хитър?

— Вероятно е така, по много различни причини — каза двойникът ми, — но това не ми е работата, не за това съм тук.

— Разбирам. Тогава какво правиш сега? Да не би да искаш да ми кажеш, че ще срещна трите духа на Хари — Миналото, Настоящото и Бъдещето? — попитах аз.

Двойникът ми изпръхтя.

— Така е по-добре. Това е истински майтап. Аз не съм много добър в шегите. Вероятно затова ти водиш. Естествено, ако аз по-често водех, ти щеше да чукаш повече — но не и това.

— Не може ли по-бързо? Уморих се да отгатвам непрекъснато — оплаках се аз.

— Не се будалкай, мухльо. Затова си заспал. Нямаме много време за приказки, но има някои последици, които трябва да обсъдим.

Той произнесе „последици“ с тежък английски акцент.

— Последици, които трябва да обсъдим? — казах аз. — Да не съм собственият си лечител? — Обърнах гръб на двойника си и започнах да се отдръпвам от светлия пръстен. — Имал съм странни сънища, но този е най-глупавият от всички.

Двойникът ми се плъзна покрай мен и ми се препречи, преди да изляза от кръга.

— Задръж. Ти нямаш желание да направиш това.

— Уморен съм. Чувствам се ужасно. Ранен съм. И не искам да губя повече време да те сънувам. — Присвих очи към двойника си. —

Махай се. — Обърнах се надясно и тръгнах към най-близкия край на светлинния конус.

Двойникът ми се препречи отново, очевидно той нямаше нужда да прекосява цялото пространство.

— Не е толкова просто, Хари. Няма значение къде отиваш, сега си тук.

— Виж какво, изкарах дълга нощ.

— Знам — каза двойникът. — Повярвай ми, знам. Затова е важно да изчистим всичко още сега, преди да улегне. Преди да ти изгърми гарнитурата.

— Не се притеснявам за това — излъгах аз. — Стабилен съм като тухлена стена.

Двойникът ми изсумтя.

— Ако не беше на път да откачиш, щеше ли да говориш сам със себе си сега?

Отворих уста. После я затворих. Вдигнах рамене.

— Добре. Прав си.

— И още нещо — каза двойникът ми. — Нещата стават толкова бързо, че ти нямаш време да ги обмислиш. Трябва да прегледаш някои неща и след това здраво да се замислиш върху тях.

Въздъгнах и си потърках очите.

— Добре — казах аз. — Какво трябва да чуя?

Двойникът ми махна с ръка и се появи Мърфи — такава, каквато беше в коридора на полицейското управление, с подутина над счупената кост, бледа, опръскана с кръв, разплакана и овладяна от безнадеждно терзание.

— Мърф — казах аз кротко и клекнах до нея. — небеса! Как успях да ти причиня това?

Сянката ѝ не ме чу. Само продължи да плаче мълчаливо с горчиви сълзи.

Двойникът ми клекна от другата страна.

— Нищо, Хари — каза той. — Това, което стана в полицейското управление, не е по твоя вина.

— Как не — изръмжах аз. — Ако бях по-бърз, ако бях пристигнал там навреме или ако ѝ бях казал истината още от самото начало...

— Но ти не си й казал — намеси се двойникът ми. — И си имал доста сериозни причини за това. Успокой се. Не можеш да върнеш миналото.

— Лесно ти е да го кажеш — изръмжах аз.

— Не, не ми е лесно — отговори кротко двойникът. — Съсредоточи се върху това, което предстои, не върху това, какво е трябвало да направиш. През цялото време се опитваш да предпазиш Мърфи, вместо да й помогнеш сама да се пази. Тя ще продължи да се бие с тези създания, Хари, и ти не можеш вечно да й бъдеш бавачка. Вместо да се правиш на пазач, по-добре действай като треньор и я вкарай във форма за това, което й предстои.

— Но това значи...

— Да й кажеш всичко — каза двойникът. — За Белия съвет, за Небивалото и всичко останало.

— Това няма да хареса на Съвета. Ако й кажа и те разберат, могат да сметнат, че тя застрашава сигурността им.

— А ако не й дадеш възможност да разбере с какво се бори, някой ще изяде главата й през една тъмна нощ. Мърфи е голямо момиче. Съветът ще трябва много да внимава, ако реши да се намеси. — Двойникът ми погледна за миг към Мърфи. — Освен това трябва да я каниш да излизате от време на време.

— Какво да правя? — попитах аз.

— Чу ме много добре. Ти се потискаш твърде дълго.

— Това звучи прекалено фройдистко за мен — казах аз и се опитах отново да изляза от кръга.

Този път ме спря образът на Сюзан — такава, каквато се появи на стълбите на полицейското управление — с високи токчета и костюм, елегантна и красива, с напрегнато от тревога лице.

— Мислиш ли, че ще успее да изкара добър репортаж от това? — попита ме двойникът.

— Удряш под пояса. Тя не излиза с мен за това.

— Може би да, а може би не. Но ти си задаваш сам този въпрос, нали? — Двойникът посочи демонстративно към себе си и към мен. — Това няма ли да те накара да зададеш още някои въпроси?

— Какви например? — попитах аз.

— Ами например защо не вярваш на никого? — каза двойникът. — Дори на Сюзан, която бе готова да се хвърли в огъня заради теб

миналата нощ. — Повдигна ръката си с дълги пръсти и поглади късата си брада. — Мисля, че това има нещо общо с Илейн. Как смяташ?

И тогава тя се появи, високо момиче, осемнайсет или деветнайсетгодишно, непохватно като малко конче, с дълги ръце и крака, но обещаващо да стане изключително красива жена, с грациозни извивки на стройното тяло. Беше обува в мои джинси, отрязани малко над мускулестите ѝ прасци, и носеше моя тениска, завързана над корема. Един пентаграм, идентичен на моя, но не толкова очукан, висеше над сърцето ѝ, между скромните ѝ гърди. Кожата ѝ беше бледа, почти светеща, косата кафява — със златисти оттенъци на зряло жито, а в контраст с нея очите ѝ бяха поразително буреносносиви. На лицето ѝ грейше усмивка, а в очите ѝ танцуваха потайни пламъчета, които и днес, след толкова години, ми спираха дъха. Илейн. Красива, жизнена и отровна като змия.

Отвърнах се от този образ нарочно, преди да се промени в онази Илейн, която видях за последен път — гола, окичена с вихрушка от цветни гирлянди, които придаваха на кожата ѝ някаква дива аура. Устните ѝ бяха оцветени в ярко, влажно червено и се кривяха в усукани, вълнисти изречения, докато тя пееше, застанала в центъра на своята окръжност. Магическите образи бяха предназначени да фокусират болка и бяс в осезаема сила, насочена да направи безпомощен неразумния младеж, докато неговият учител му предлагаше за последен път да изпие чашата с прясна, топла кръв.

— Това приключи много отдавна — казах аз с треперещ глас.

Двойникът ми отговори спокойно:

— Не е. Все още не е приключило, Хари. Докато се чувстваш виновен за смъртта на Джъстин и за падението на Илейн, то продължава да оцветява всичко, което мислиш и правиш.

Не отговорих нищо.

— Тя е все още жива — каза двойникът. — Знаеш го.

— Тя загина в пожара — казах аз. — Беше в безсъзнание. Не може да е оцеляла.

— Щяхме да научим, ако е умряла. Никога не откриха нейните кости.

— Тя загина в пожара! — изкрещях аз. — Тя е мъртва.

— Докато не спреш да спориш — каза двойникът ми и се появи пред мен — и не се изправиш с лице пред действителността, няма да

можеш да се излекуваш. Няма да можеш да вярваш на никого. Това ми напомня...

Двойникът ми махна с ръка и се появи Тера, каквато я бях видял свита до боклукчийските кофи зад бензиностанцията — гола, мършава и дива, с листа и клечки в косата, а кехлибарените ѝ очи светеха с някаква извънземна интелигентност.

— Защо, по дяволите, имаш доверие на нея?

— Нямах голям избор — озъбих се аз. — Може да не си забелязал, нещата напоследък бяха съвсем отчайващи.

— Знаеш, че тя не е човешко същество — каза двойникът. — Знаеш, че е била на местопрестъплението в ресторанта на Марконе, където Спайк е бил разкъсан. Знаеш, че държи в подчинение група млади хора, които са любимата мишена на създанията от Небивалото. Всъщност ти трябва да си съвсем сигурен, че тя си променя формата по един или друг начин и не ти казва цялата истина, но въпреки това търси твоята помощ.

— Трябва ли да я замерям с камъни, щом не ми казва истината? — казах аз.

— Хм — каза вместо отговор моят двойник. — Но ти не се противопоставяш на това, което не ти казва. Тези хлапета. Кой са те и какво правят? Към какво ги тласка тя? И защо го пази в тайна от Макфин? Той не позна нито едно от имената, които ти спомена.

— Да, да — казах аз. — Ще говоря с нея. Веднага щом се събудя. Двойникът ми се подсмихна.

— Стига да има време. Убийствата продължават и броят им нараства все повече. Сериозно ли искаш да направиш нещо?

— Знаеш, че искам.

Двойникът ми кимна твърдо.

— Радвам се, че постигнахме съгласие за нещо. Нека да погледнем фактите. Невъзможно е Макфин да е извършил всичките убийства. Преди всичко той не може да е направил най-важното от тях — убийството на индустриалеца, партньорът на Марконе. Той и неговият телохранител са били убити в нощта след пълнолуние. А Спайк е премахнат в нощта преди пълнолуние. Макфин няма никакъв контрол върху своята трансформация. Не може да е извършил тези убийства.

— Тогава кой би могъл? — попитах аз.

— Годеницата му. Те са били разкъсани от някакво животно.

— Но ФБР казаха, че не са извършени от истински вълк.

— Върколаците се различават малко от вълците — каза двойникът.

— Откъде знаеш?

— Забравяш ли, че аз съм твоята интуиция? — каза двойникът.

— Помисли върху това. Ако ти предстои да се превърнеш във вълк, смяташ ли, че можеш да имаш в главата си абсолютно точна представа как това ще стане? Представяш ли си, че ще бъдеш в състояние да извършиш милионите фини и малки промени в скелета и мускулите? Магията действа, но е нужен разум, който да я направлява и оформя. Твоите емоции и чувства спрямо вълците също ще оцветят и ще променят образа и формата. Питай Боб, когато ти се удаде случай. Сигурен съм, че ще потвърди моята правота.

— Добре, добре — казах аз. — Приемам това. Но от ФБР казаха, че има няколко различни захапки и отпечатъци от лапи.

— Макфин обяснява някои от тях. През пълнолунието миналия месец той вероятно е убил няколко души по време на своя цикъл.

— А групата на Тера — те наричат себе си „Алфа“ — може да обясни останалите, ако те също си променят формата.

— Вече схващаш нещата — каза двойникът с одобрение. — По-умен си, отколкото изглеждаш.

— Мислиш ли, че те стоят зад разрушаването на задържащата окръжност на Макфин? Оня елегантен кръг със сребро и всичко останало?

— Те знаят как да го направят с помощта на Тера. Тя може да ги е водила, ако ѝ се е удал случай — каза двойникът.

— Но нямат мотив — казах аз. — Защо ще го правят?

— Може би защото Тера им е наредила?

Намръщих се и кимнах.

— Тя е създание от Небивалото. Кой знае какво става в главата ѝ. То не се подчинява на човешката логика.

Двойникът ми поклати глава.

— Не мога да приема това. Видях я как гледа Макфин — и как се жертва, за да отклони ФБР и полицията, за да може той да избяга. Инстинктът ми казва, че тя е влюбена в Макфин и не би действала срещу него.

— Да, ти твърдеше същото и за Илейн — отвърнах и още един спомен разтърси гърдите ми.

— Това беше много отдавна — каза отбранително двойникът. — Имах време да стана по-проницателен. Вече по-трудно се разсейвам.

— Добре — въздъхнах аз. — Къде ни води всичко това?

— Не мисля, че все още сме се натъкнали на истинските убийци. Тези, които са разрушили окръжността на Макфин и са очистили мафиотите в нощите, когато луната все още не е пълна.

Хвърлих един кос поглед на двойника си.

— Така ли мислиш?

Той кимна и поглади отново брадата си.

— Освен ако групата „Алфа“ действа без знанието на Тера, но изглеждат прекалено умни и зрели за подобно нещо. Предполагам, че е някой друг. Някой, който се опитва да накисне Макфин и да го извади от играта.

— Но защо?

— Може би защото не искат да се осъществи проектът „Северозападен проход“. Или защото е ненормален върколак, Хари, някой го е проумял и иска да го умъртви. Знаеш, че съществуват организации, които биха направили това — като например *Venatori Umbrogrum*^[1], които са членове на Белия съвет, или други, които са научили за това.

— Значи, смяташ, че не съм ги видял все още?

— Не си ги идентифицирал досега — каза моят двойник. — Но ще си държиш очите отворени, нали? Това ни навежда на следващата тема за обсъждане.

— Така ли?

Двойникът ми кимна.

— Оценка на опасността. Един куп създания те гледат право в лицето, а ти не ги забелязваш. Не искам да загинеш, защото си прекалено разсеян. — Той погледна настрани и се намръщи. — Времето ни почти изтече.

— Нямаше да е така, ако не беше такъв всезнайко.

— Майната ти! — каза двойникът ми. — Не забравяй Марконе. Ти го ядоса, като не прие сделката, която той ти предложи. Той мисли, че убийците ще дойдат и за него, и може би е прав. Уплашен е, а

такива хора правят глупости — като например да повалят единствения човек, който има реален шанс да спре това, което става в града.

— Остави ме аз да се притеснявам за Марконе — казах аз.

— Аз съм ти и съм притеснен. След това идват полицаите. Някои от хората на Мърфи загинаха. Тя ще стовари ада, когато успее да излекува ръката си — и някой ще се сети, че ти си бил там, и като знам какъв си късметлия, те дори няма да си спомнят, че си предотвратил гибелта на още много хора. Ако срещнеш отново Мърфи и полицаите, внимавай да не те застрелят при опит да окажеш съпротива при арестуването ти.

— Ще внимавам — казах аз.

— Още нещо — каза двойникът. — Ти напълно забрави за Паркър и „Уличните вълци“. Паркър иска да те убие, за да запази контрола върху своята банда.

— Да. Смяташ ли, че той е замесен в тази работа?

— Точно така — каза моят двойник. — Ти ще се криеш известно време и няма да бъдеш в апартамента си, но щом се покажеш на обществено място, Паркър ще тръгне по петите ти. И помисли. Той е наясно за истинските ти отношения с Марконе и е дребен чикагски гангстер. Вероятно между тях съществува някаква връзка, а ти си толкова глупав, че не си помислил за това.

— небеса! — промърморих аз. — Като че ли положението не е достатъчно сложно. Не ме натискай!

— Поне сега ще се заемеш с това, вместо да си затваряш очите и да смяташ, че те не могат да те видят. Внимавай, Хари. Това е истинска каша и ти си единственият, който може да я оправи.

— Ти да не си ми майка? — попитах аз.

Двойникът ми щракна с пръсти.

— Това ме подсеща, че майка ти... — Той се прекъсна, огледа се наоколо с разочаровано изражение. — По дяволите!

А след това усетих, че някой разтърсва здравето ми рамо и доста грубо се опитва да ме събуди. Панически отворих очи и болката ме обзе отново с подновена сила. Всичко се завъртя в мозъка ми, докато се опитвах да включа на скорост.

Седях на седалката в колата на Сюзан. Движехме се по някаква магистрала, но дъждът замъгляваше панорамата и не можех да се ориентирам къде се намираме. Светещите цифри на часовника на

таблото показваха, че е само няколко минути след девет. Бях спал по-малко от половин час. Около ранения ми крак беше увита стара плажна кърпа, а на лицето ми беше прохладно, сякаш някой току-що го бе избърсал.

— Събуди ли се? — извика Сюзан панически. — Събуди ли се?

— Буден съм — казах аз замъглено, опитвайки се да отворя очи. — Донякъде. Какво? Така добре ли е?

— Не е добре — обади се Тера от задната седалка. — Ако ти е останала още някаква сила, магьоснико, трябва да се приготвиш да я употребиш. Преследват ни.

[1] Venatori Umbrosum (лат.) — „Ловци на сенки“. Орден, съюзен с Белия съвет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Разтърках очи и измърморих няколко общи проклетия към тези, които ни преследваха.

— Добре, добре, дайте ми една минута.

— Хари — каза Сюзан, — бензинът вече е почти на нула. Не знам дали имаме една минута.

— Който бяга от дъжд, на град налита — изстенах аз.

Тера ми се намръщи.

— Какъв град? — След това се обърна към Сюзан. — Не мисля, че е адекватен.

Изръмжах и се огледах със замъглени очи.

— Това е метафора. Небеса, знаеш ли въобще нещо за човешките същества?

— Сигурни ли сте, че някой ни следи?

Тера погледна колоната зад нас.

— През две коли. И отново още три коли по-назад. Два автомобила ни преследват.

— Откъде знаеш? — попитах аз.

Тера ме изгледа с кехлибарените си очи и каза:

— Те се движат като хищници. Добре се движат. Усещам ги.

Присвих очи.

— Усещаш ги? Инстинктивно?

Тера вдигна рамене.

— Усещам ги. Те са опасни.

Все още чувствах вкуса на кръвта в устата си. Това ме смущаваше, подобно на пращането по телефонната линия. От всички, които можеха да ни следят, се сецах за малцина, които могат да възбудят свръхестествените усещания на едно нечовешко същество. Мисля, че ще бъде добра идея, ако се вслушам в това, което би могъл да каже моят спретнат двойник.

— Сюзан — казах аз, — искам да излезеш от магистралата.

Тъмните ѝ очи блеснаха под светлините на уличните лампи, когато погледна към мен и след това стрелката за нивото на бензина.

— И бездруго ще ми се наложи следващите няколко километра. Какво да направя?

— Изтегли се и спри пред първата бензиностанция.

Тя ми хвърли още един неспокоен поглед и аз успях да видя, че е прекрасна, като някоя южна красавица. Естествено, може би не бях съвсем обективен.

— А след това? — каза тя.

Прегледах крака си и бавно свалих другия ботуш, така че двата ми крака да са на едно ниво, когато застана на пода.

— Повикай полицията.

— Какво?! — възкликна Сюзан, след което насочи колата към изхода от магистралата.

Бръкнах в джоба за инструменти на моя комбинезон и извадих малката бутилка с втората ми отвара.

— Направи го — казах. — Имай ми доверие.

— Магьоснико — каза Тера с много спокоен глас, — ти си единственият, който може да помогне на моя годеник.

Погледнах към Тера с притеснение.

— Ще се срещна с вас на мястото, където правите събранията на вашите кутрета.

— Хари! — каза Сюзан. — Какви ги говориш?

Тя изведе колата настрани и се спусна по изходната еднопосочна рампа.

— Разбирам какво правиш — каза Тера. — Аз бих направила същото за моя самец.

— Самец? — възмути се Сюзан. — Самец? Аз не съм неговата...

Не чух остатъка от това, което Сюзан каза, защото грабнах в едната си ръка стрелящата пръчка, отварата в другата, отворих вратата, разкопчах си колана и се изтърколих по банкета на пътя.

Знам, знам, дори и на мен сега това ми се струва доста глупаво. Но тогава го направих, подтикван от някакъв рицарски, показан петльовски импулс. Бях съвсем сигурен, че Паркър и неговите приятелчета, „Уличните вълци“, ни следят, и имах ясна представа колко опасни можеха да бъдат. Допусках, че стават още по-лоши по време на пълнолуние. Сюзан нямаше представа на каква опасност се

излага и ако останех близо до нея, щях да я завлека още по-сериозно. А Тера — на нея все още й няхах доверие. Не бях сигурен, че искам тя да ми пази гърба.

Трябваше да се справя сам с преследвачите, да оправя моите собствени грешки и да не позволя невинен страничен човек като Сюзан да плаща за тях.

И така, бух, аз се хвърлих навън от колата в движение.

Не ме гледайте така. Казвам ви, че за момента имаше смисъл.

Държах ръцете и краката си в окръжност, сякаш съм прегърнал буре, и след това храс-храс, бум-бум-бум, уип-уип-уип и туп. Известно време всичко ми се въртеше. Успях някак си да запазя чувство за ориентация, да превърна инерцията си в търкаляне и накрая спрях в относително удобните храсти край пътя. Бях заобиколен от току-що смачкани растения, всичките влажни от дъжда, а носът ми — задръстен от миризмите на кал, бензин, асфалт и изгорели газове.

Изпитвах адски болки, всичко ме болеше — от рамото до крака, главата ми беше замаяна и над клепачите ми се спусна мрак, като се опита да ги затвори. Напрягах се да си спомня какво точно бях намислил, когато отворих вратата на колата на Сюзан.

Внезапно всичко изплува в съзнанието ми и аз отхапах със зъби запушалката на флакона с отварата и впръсках цялото му съдържание в устата си. Почти 250 грама студено кафе, помислих мрачно.

Имаше вкус на стар картон, престояла пица и прегорели кафеени зърна. Но когато премина надолу по гърлото ми, усетих силата на отварата да се разтваря в мен, активна и жизнена, като че ли бях погълнал огромна, свръхактивна амеба. Умората ми се изпари и енергията избликна като на финала на добър концерт или увертюра. Болката отстъпи до поносими нива. Мускулите престанаха да ме болят, замътеният ми, задръстен мисловен процес възвърна яснотата си, сякаш някой бе промил синапсите с лютив червен пипер. Сърдечният ми ритъм се ускори, след това стана спокоен и аз внезапно стигнах до извода, че нещата не са толкова лоши, колкото си мислех.

Изправих се, като си помогнах с болната ръка, само за да плюя на раната, която ми беше причинила агент Бен, и се отърсих. Комбинезонът ми беше изпокъсан и по него имаше следи от прясна кръв от драскотините от асфалта. Ръцете и краката ми бяха покрити с

тъмни белези — досадни малки подробности. Не им обърнах внимание.

Разклатих защитната гривна свободно около китката си, взех в дясната ръка стрелящата пръчка и се обърнах към входа откъм магистралата. Поех дълбоко въздух и усетих миризмата на дъжд върху асфалта, а зад нея и освежителния чист аромат на есента, почти напълно задушен от вонята на Чикаго. Помислих си колко много обичам есента и дори съчиних кратко стихотворение за нея, докато гледах как колата на Сюзан се отдалечава от погледа ми, увлечена от общото движение. Обърнах глава и видях, че две коли отчаяно пресичат лентите на движещите се около тях и се устремяват към отбивката. Отпред караше двутонен пикап, един от големите, с Паркър на волана, който се оглеждаше диво наоколо, докато ме откри, застанал сред високите треви край пътя.

Усмяхнах му се и със задоволство видях шокираното му изражение.

След това поех дълбоко дъх заедно с подновената си сила, вдигнах пръчката с дясната ръка и произнесох едно изречение на език, който не познавах. След това гръмнах гумите на проклетия му камион.

Всичките четири гуми се пръснаха в един миг с отчетливо бум, което се дължеше на внезапното нагряване на въздуха в тях — доста хитро заклинание, изречено в движение, което загрява въздуха в гумите на движещата се кола. Пикапът започна да криволичи наляво-надясно и виждах ясно как Паркър върти отчаяно волана, опитвайки се да възстанови контрола. В кабината имаше още двама души, които не можах да различа от мястото, на което се намирах, но те очевидно не вярваха в предпазните колани. Мятаха се вътре като играчки. Пикапът заора извън пътя, изхвърляйки чакъл, профуча през тревите край мен, удари се в някаква канавка и започна да се преобръща.

Чу се силен звук от смачкана ламарина. Автомобилните катастрофи, когато се случват в действителност, а не по телевизията, са изключително шумни. Сякаш някой блъска празни кофи с ковашки чук, но още по-силно. Камионът на Паркър се преобръна два пъти, блъсна се в едно хълмче и остана да лежи на една страна.

— Чудесно! — казах си аз, не без професионална гордост. — Това трябва да свърши работа.

Избързах. Чу се рязък, стържещ звук и челното стъкло на пикапа избухна внезапно във форма на паяжина. Звукът се повтори и закаленото стъкло се разсипа навън, последвано от един крак, обут в черна кубинка. Изхвърчаха още стъкла и няколко души изпълзяха, окъсани и окървавени. Освен Паркър там беше и хулиганът, чийто нос сплесках преди няколко дни. Сега той беше смешно подут, но заедно с него беше и кръвожадната жена, която водеше групата, когато изпаднаха в ярост. И двамата бяха облечени в джинси и кожа, а драскотините и порязванията от тяхното премятане много ясно си личаха.

Паркър ги изведе навън, погледна пикапа слисано, след което се обърна към мен. Видях, че в очите му се прокрадна страх, и това предизвика вълна на задоволство в собственото ми разтупкано сърце. Добре наредих тази шушумига. Завъртях пръчката на пръстите си, започнах да си подсвирквам увертюрата на „Кармен“ и се насочих към тях през тревата, притеснен, че накуцвах и че бях облечен в смешния син комбинезон, от чиито къси ръкави и крачоли стърчаха голите ми ръце и крака.

Сплескания нос ме видя и издаде някакъв неандерталски звук на изненада. Извади пистолет от джоба си, който изглеждаше съвсем малък в ръката му, и без никакво встъпление започна да стреля по мен.

Вдигнах лявата си ръка, съсредоточих безкрайната си енергия в защитната гривна и изрекох нещо, което се предполагаше да е на италиански, за да потвърдя с думи заклинанието. Продължих да напредвам към тях, докато куршумите отскачаха от щита пред ръката ми в каскада от искри, и даже имах достатъчно въздух, за да продължа да си подсвирквам „Кармен“.

Паркър изръмжа и цапна китката на Сплескания нос с някакво движение от джудото. Чух ясно звука от трошенето на кост, но Сплескания нос само издърпа ръката си до тялото и хвърли сърдит поглед на Паркър.

— Не забравяй за какво сме дошли — каза niskият мъж. — Той е мой.

— Здравей, господин Паркър — подвикнах бодро.

Предполагам, че видът ми, докато се приближавах към тях, е бил комичен — освен всичката кръв и широката усмивка, която се беше разляла по цялото ми лице. Имаше обаче застрашително въздействие

върху „Уличните вълци“. Жената изръмжа и във въздуха край мен за миг усетих дивата необузdana енергия, същата, която беше обхванала обезумелите ликантропи в автосервиз „Пълнолуние“.

Хвърлих на кучката един отегчен поглед, размахвах ръка във въздуха и извиках проточено Disperdorus^[1]. Изхвърлих едно усилие на волята, което би ми се струвало застрашително друга нощ, когато не бих се чувствал толкова всемогъщ, и жената отскочи назад, като че ли я бях плеснал през устата. Енергията, която тя събираше, се разсипа и разпиля, сякаш никога не е съществувала. Тя ме изгледа напрегнато и нервно и посегна с ръка към ножа, който висеше в канията на бедрото ѝ.

— Стига вече глупости. Както вече казах — продължих аз, — здравей, господин Паркър. Знаем защо си тук. Чул си за караницата от някоя полицейска радиостанция и пристигаш при Управлението, за да ме потърсиш, нали? Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но няма да ти позволя да ме убиеш.

Сплескания нос се намръщи и каза:

— Как разбра, че...

Паркър го цапна с ръба на ръката си по устата и той млъкна.

— Господин Дрезден! — изръмжа Паркър и ме огледа от главата до петите. — Какво те кара да мислиш, че можеш да ми попречиш да те убия?

Усмихнах му се. Нали човек трябва да се усмихва на децата и идиотите.

— Не знам — изкисках се аз. — Може би защото, ако пристъпиш отвъд линията, аз ще стоваря върху вас нещо много по-лошо от това, което се случи с този пикап. И защото само след няколко минути полицията ще пристигне и ще се разправи с вас.

Внезапно пробягна някакво замъгляване, уличните лампи помръкнаха, дъждът стана още по-студен, но това премина за миг. Изтрих няколко капки кръв от клепачите си и се усмигнах отново. Не трябва да показваме слабостите си пред децата.

Паркър изкриви тънките си устни в усмивка. Зъбите му бяха развалени.

— Полицаяте преследват и теб, Дрезден. Не ти вярвам.

— Щом пристигнат, смятам да изчезна мистериозно — казах аз. — Ей така, гледай, с магия. А вие...

За момент забравих какво исках да кажа. Нещо човъркаше мозъка ми, някаква подробност, която бях забравил.

— Усещам миризмата на кръвта ти, магьоснико — каза Паркър много спокойно. — Нямах представа как мирише.

Паркър остана неподвижен, но жената издаде някакъв мяукащ звук и се притисна до Сплескания нос. Очите ѝ бяха фокусирани настойчиво върху мен.

— Поеми я хубаво — успях да кажа аз. — Това ще ти е за последно.

Но усмивката ми изчезна. Някаква несигурност започна да се катери по стената от самоувереност, от която бях толкова доволен. Дъждът стана по-студен, светлината отслабна. Протегнатата ми лява ръка ме заболя, като болката тръгна от рамото, и тя започна да трепери. Болката отново извираше от всяка част на пребитото ми тяло.

Здравият ми разсъдък се върна внезапно. Отварата. Отварата ме изоставяше. Обзет от първоначалната еуфория, аз се бях насилил прекалено много. Разпръсването на аурата от ярост и лъст, която жената беше започнала да съсредоточава, беше цял подвиг, с който не бих се заел в нормално състояние. Имаше прекалено много неизвестни. Сърцето ми отново биеше ускорено и започнах да се задъхвам. Не можех да си поема достатъчно дъх, за да успокоя сърцебиенето.

Паркър и двамата му партньори се напрегнаха едновременно, без да си разменят видимо никакви сигнали. Отново виждах дивата енергия да се спуска надолу от дъждовните облаци към ликантропите. Кълна се, виждах как раните по телата им, получени от катастрофата, нарастват пред очите ми. Сплескания нос завъртя току-що счупената си китка, сви пръсти и ме погледна с мръснишка усмивка.

„Добре, Хари — казах си аз, — запази спокойствие. Не изпадай в паника. Трябва да ги задържиш, докато пристигнат полицаите, след което можеш да паднеш и да кървиш до смърт или да отидеш на доктор — което от двете боли по-малко.“

— Знаеш ли, Паркър — казах аз и в гласа ми се чувстваше някакво развълнувано треперене, което издаваше отчаяние, — нямах въобще намерение да идвам във вашия автосервиз. По дяволите, нямаше да бъда там, ако оня глупак на Дентън не беше ме насочил.

— Това вече няма никакво значение — каза Паркър. В гласа му се чувстваше спокойна увереност и той видимо беше отпуснат. Усмихна се и ми показа още от своите зъби. — Това е минало.

След това направи крачка напред и аз изпаднах в паника.

Вдигнах пръчката към него и изревах:

— Fuego!

Насочих цялата си воля в нея и нека Съветът върви по дяволите с неговата забрана да се убива чрез магия.

Нищо не се случи.

Погледнах с недоумение първо към Паркър, после към стрелящата пръчка. Докато ги гледах, пръстите ми се отпуснаха и гравиранията с рунически знаци ясенова пръчка падна на земята, въпреки че се опитах несръчно да я хвана. Вместо това теглото ми натеза върху ранения крак, мускулите се стегнаха в нов спазъм, който обхвана с агонизираща болка крака ми. Огънах се и паднах напред в калта и тревите. Последните нишки на щита изчезнаха едновременно с това. Магията напълно ме изостави.

Паркър се изсмя гадно и дълбоко.

— Хубав номер. Знаеш ли друг?

— Само още един — изръмжах аз и претърсих джобовете за инструменти на комбинезона.

Паркър се приближаваше бавно и уверено и се движеше, сякаш беше трийсетина години по-млад. Пръстите ме боляха от студа, одраскани от асфалта, безсилни от всичките болки, драскотини и белези. Но дръжката на моя пистолет не беше трудна за намиране.

Извадих го, дръпнах назад ударника и го насочих към Паркър. Очите му се разшириха и той отпусна тежестта си на задния крак — не че тръгна назад, но престана да се приближава. Дори и прострян в калта, от един метър разстояние нямаше начин да не го уцеля, и той съзнаваше това.

— Не мислех, че си от тези, дето носят пистолет — каза той.

Дъждът беше прилепил косата му над очите.

— Само в особени случаи — отговорих аз. Трябваше да го забавя само за няколко минути, докато се появят полицаите. Вярвах, че ще дойдат — иначе бях мъртъв. Буквално. — Спри там.

Той не спря и направи още една крачка към мен.

Затова стрелях.

Пистолетът изрева и куршумът се заби в капачката на дясното му коляно. То експлодира с парчета от кости и кръв, кракът му се подви под него и той се строполи на калната земя. Примигна изненадано, но очевидно не усещаше никаква болка. Отдръпна се няколко метра назад и ме огледа изпитателно за миг.

Паркър подви крака и без да обръща внимание на съсипаното си коляно, се отпусна върху петите си, като опря лакти на бедрата, сякаш бяхме отколешни приятели, като държеше ръцете си така, че ясно да ги виждам.

— Ти си по-корав, отколкото изглеждаш. Да знаеш, че се опитахме да те пипнем до апартамента ти — каза той, сякаш току-що не бях се опитал да го застрелям, — но беше пълно с полицаи. По радиостанцията казаха, че си арестуван, но допускам, че си успял да избягаш. Подкупихме пазача на затвора да ни каже, когато те приберат. — Ухили се със щръкналите си зъби и имаше почти приятелски вид. — По дяволите, момче. Висяхме два дни в един бар на две пресечки от Управлението, надявайки се да те засечем, когато те поведат по стълбите. Като по поръчка.

Той ме посочи с пръст, сякаш стреляше, но после го обърна надолу.

— Съжалявам, че съм ви разочаровал — измърморих аз.

Опитвах се с всички сили да не се поддам на треперенето, студа и мрака. Знаех, че иска нещо, но имаше толкова нещо, с които да се съобразявам — прекалено много рани, изтощение, прекалено много кръв по ръцете ми. Хвърлих един поглед край него и видях, че Сплескания нос и жената все още са на същото място и ме наблюдават с напрегнатото изражение на гладни животни.

Паркър се изкиска.

— Вместо това всичко живо в Управлението полудя. Стрелба, експлозии, като че вътре избухна война. Беше забавно да се гледа. И изведнъж ти залиташ по средата на цялата бъркотия, точно пред Полицейското, и две готини мацки ти помагат да слезеш по стълбите. Ние просто подкарахме след теб.

— Надявам се, че сте застраховани.

Пъркър вдигна рамене.

— Пикапът не е мой. — Той откъсна един дълъг стрък трева и го прекара по разбитото си коляно, докато се оцвети в червено от кръвта,

след което го смачка между пръстите си. — Моите хора са край езерото тази вечер. Малко да изпуснат пара заради пълнолунието. Искам да те изправя пред всички тях. Имаш наистина лоша репутация, момко.

— Не можеш да имаш всичко, което пожелаеш — казах аз и отърсих влагата от очите си — дъждовни капки или кръв, не разбрах точно какво.

Усмивката на Паркър стана още по-широка.

— Има нещо, което не знаеш.

В далечината се чу вой на сирени, които бързаха по магистралата към нас. Най-сетне да направя нещо правилно.

— Така ли? — попитах аз, осмелявайки се да предвкуся радостта от победата.

Паркър кимна и погледна настрана.

— Зад теб имаше две коли.

И в този миг нещо удари дясната ми ръка, която изтръпна толкова силно, че пистолетът падна на земята. Погледнах нагоре и успях да видя, че друг един ликантроп от сервиза вдига водопроводна тръба, увита с лепенки, и я стоварва с всички сили върху мен. Жената изпищя и се втурна насам. Тя имаше обковани с желязо ботуши. Сплескания нос се затътри след нея и трябваше да се задоволи да използва дулото на пистолета си като тояга.

Паркър си остана на мястото, полюляваше се на петите си и наблюдаваше какво става. Можех да видя очите му. Кръвта ми опръска неговата буза.

Не искам и да мисля за това, което те направиха. Не искаха да ме убиват. Искаха само да ме заболи. И бяха много добри. Не можех да се бия. Не можех дори да се свия на топка. Толкова малко дух бе останал в мен. Чувах, че издавам задавени звуци, давя се в собствената си кръв, хълцам и повръщам в трогателна агония. Бих крещял, ако можех. Чувал съм за мъже, които не проронват и дума, когато ги изтезават, но аз не съм толкова силен. Тези успяха да ме пречупят.

В един момент разумът казва „стига толкова“ и бяга като луд от цялата тази болка. Аз също се отправих натам и въобще не съжалявах, че стана така.

Смътно чух как Паркър им заповяда да ме оставят, когато спрях да мърдам. Той им потроши още няколко кости и те се отдръпнаха с

яростно ръмжене. Отново стъпваше на крака си, въпреки че моят изстрел беше раздробил ставата му. По негово нареждане ме вдигнаха като чувал с картофи и ме отнесоха до една друга кола. Усукаха китките, глезените, лактите и устата ми със скоч-лента. След това ме хвърлиха в багажника.

Паркър се протегна и затвори капака. Едва имах сили да си движа очите. Просто гледах и ги оставях да се фокусират сами.

Видях лицето на човека зад волана на една кола, която премина бързо по пътя — най-обикновена кола, неразличима от останалите в града. Лицето беше младо, напрегнато, луничаво, с червена коса и големи уши.

Роджър Харис от ФБР. Червенокосият лакей на Дентън.

Колата премина, без дори да забави ход, а Харис не погледна към мен и не прекъсна зоркото си наблюдение. Не бях единственият, когото следят тази нощ.

Паркър затвори капака на багажника и ме остави в непрогледна тъмнина. Тръгнаха точно в момента, когато сирените достигнаха до изхода на магистралата. Колата на моите похитители се залюля и потегли рязко, а аз бях в такава абсолютна, болезнена и жестока агония, каквато никога не бях изпитвал досега.

И въпреки запушената ми уста, започнах да се смея. Не можех да спра. Смеех се и това звучеше, сякаш съм се задавил с помия.

Всички части на пъзела се наместиха.

[1] Disperdorus — заклинание на Хари Дрезден — магически шамар по бузата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

От един момент нататък човек губи способността да извършва сложни неща, като например да мисли или да си държи очите отворени. Спуска се мрак и всичко спира, докато тялото или умът са готови да действат отново. Мракът дойде за мен и аз го посрещнах с благодарност.

Когато започнах да идвам на себе си, усетих мирис на моторно масло.

Това вече предвещаваше нещо лошо. Седях изправен, а гърбът ми се опираше на права метална греда. Китките и глезените ми бяха вързани с нещо. Вероятно скоч-лента. Подът под мен беше бетонен. Беше ми студено и се чувствах схванат. Но бях покрит с нещо меко, може би одеяло. Можеше да е и по-студено.

Най-напред се развълнувах от изненада, че съм жив.

След това ме полази студена, неприятна тръпка. Бях пленник. И докато бях такъв, оцеляването не беше сигурно. Всяко нещо по реда си. Първо да го направя сигурно. Да откроя къде съм, да съставя план и да измъкна мършавия си магьоснически задник оттук.

В крайна сметка ще бъде много жалко да умра сега, когато разбрах кой ме е натопил в тази каша — а също и кой носи отговорност за неотдашните убийства, които не могат да се припишат на Макфин, защото и него са го натопили.

Затова отворих очи и се огледах наоколо.

Бях в бърлогата на врага — автосервиза „Пълнолуние“. Беше мрачно и от това, което чувах, отвън продължаваше да вали. Бях заметнат с мръсно, но топло одеяло, което малко ме изненада. Имаше също една стойка с почти изпразнена пластмасова торбичка с нещо, което изглеждаше като кръв, която се стичаше на капки по една тръбичка зад мен, извън полезрението ми и вероятно свършваше в ръката ми.

Извадих краката си изпод одеялото. Бяха ги вързали със скоч-лента под и над коленете и около глезените. Някой беше превързал

нахапания ми крак с чист бинт и беше обул отгоре окървавения ми чорап. Видях бинтове с най-различна форма и размер и макар че ми трябваше известно време, докато носят ми привикне, различих острата медицинска миризма на някакъв дезинфектант. Не усещах вече прерязаните халки на белезниците на Мърфи около китките си и те някак ми липсваха. Поне бяха нещо познато, макар и не много удобно.

И тъй, не само че бях жив, но се намирах в чувствително по-добра форма, след няколко часа сън и медицинската помощ, която бях получил.

Но това не обясняваше кой е направил това за мен. Нито защо.

Огледах мрачното помещение. Очите ми бяха вече свикнали, но въпреки това имаше места, твърде сенчести, за да проникне погледът ми в тях. Под вратата на офиса на шефа се процеждаше ивица жълтеникава светлина, а звукът на дъжда върху ламаринения покрив приличаше на нисък успокоителен рев. Затворих очи и се опитах да се ориентирам и да определя колко е часът по атмосферата и по звука на дъжда. Късен следобед? Ранна привечер? Не можех да кажа със сигурност.

Изкашлях се и установих, че гърлото ми е пресъхнало, но действа. Ръцете ми бяха вързани и нямаше начин да очертая окръжност. А без окръжност не можех да използвам никаква деликатна магия, за да се освободя — достъпна ми беше само шумната проява на сила, която действа отлично срещу върколаци и разни чудовища, но не е много подходяща, за да се освободя от няколко слоя скоч-лента, залепени на милиметри от нежната ми кожа. Магията беше изключена.

Разказвал ли съм ви за баща ми? Той беше илюзионист — не магьосник, а илюзионист, от тези, които се виждат по старомодните представления. Имаше черен цилиндър, бял заек, цял кош мечове и всичко останало. Обикаляше страната и изнасяше представления за деца и възрастни, като едва успяваше да изкара нещо. След като мама починала при моето раждане, татко трябваше сам да ме отгледа и направи всичко, което можа. Най-доброто.

Аз бях съвсем млад, когато той се помина (не вярвам на твърденията на Чонзагорот, докато не ги проверя по-отблизо) от мозъчна аневризма. Преди това успях да науча от него няколко неща. Той ме кръсти на имената на трима илюзионисти, първият от които в крайна сметка беше самият Худини. А едно от основните правила на

Худини беше, че освобождаването винаги е по силите ви. Позитивно мислене. Вярно е, че едно човешко същество винаги може да се освободи, стига да има достатъчно време.

Единственият въпрос беше с колко време разполагах?

Скоч-лентата беше здрава и стегната — но тя беше и евтина, лесна за пренасяне и удобна за употреба. Макар и увита в многобройни пластове, не беше най-доброто средство за задържане на хора, защото иначе полицаите биха използвали скоч-лента вместо белезници и окови. Можеше да бъде преодоляна.

Започнах да търся начини да го направя.

Опитах с леко завъртане на ръцете и разбрах, че не са стегнати, колкото би трябвало. Усетих остра болка в предмишницата си и се досетих, че това трябва да е от иглата във вената. Бяха отпуснали лентата, за да вкарат иглата. Извих рамене, но това ми причини силна болка в раната. Лентата притискаше здраво китките ми и изскубваше косми от ръката ми с отчетлив звук, та се наложи да стисна зъби, за да издържа това мъчение.

Заради болката ми трябваха цели десет минути, докато успея да освободя китките и ръцете си. Извадих иглата от ръката си, защото си помислих, че през нея вливат във вените ми някаква смъртоносна течност. Сгънах няколко пъти ръце и накрая те бяха свободни.

Пръстите ми бяха изтръпнали и не ме слушаха много, но се заех с лентата около краката ми, опитвайки се да скъсам ръба от едната страна, така че просто да си сгъна краката и да се освободя с едно движение. Това ми струваше по-голямо усилие, отколкото си мислех, но накрая успях да сгъна крака, доволен, че комбинезонът попречи за отскубването на косми от коленете и бедрата (но не и от глезените). Краката ми са доста по-силни от ръцете и успях по-лесно и по-бързо да разкъсам пластове скоч-лента.

Но не достатъчно бързо все пак.

Преди да се освободя от последната бримка, нещо щракна, вратата на офиса се отвори и се чуха тихи гласове и лекото звънтене на старомодна поп музика.

Паникьосах се. Не можех да избягам — глезените ми все още бяха вързани. Докато се освободя и се изправя, те щяха да скочат върху мен. Направих точно обратното. Завих се с одеялото, пяхнах ръцете си

зад гредата и със същото движение грабнах венозната игла и я скрих в ръката си. След това наведох глава напред, сякаш все още спя.

— Не мога да разбера защо не му пуснем един куршум и не го изхвърлим — каза някакъв груб глас без никакви носовки — Сплескания нос.

— Глупак — изръмжа Паркър и гласът му стържеше като шкурка. — Първо, не бива да го правим, преди останалите да го видят, и второ, не и преди Марконе да има шанс да го срещне.

— Марконе — каза Сплескания нос с подсмъркване. — Какво общо има той с него?

Хубав въпрос, си помислих аз с наведена глава и отпуснато тяло, опитвайки се сънливо да помисля. Марконе ще дойде тук?

— На кого му пука? — отговори Паркър. — Трябва да го осигурия жив през този ден. Както и да е, аз го искам тук довечера. Не е проблем за мен.

Сплескания нос изсумтя.

— В Чикаго има много гангстери. Марконе е само един от тях. Но само едно обаждане от него и магьосникът получава отсрочка. Кой е този тип? Да не е губернатор?

— Винаги мислиш с гъза си. — Паркър отговори съвсем спокойно. — Марконе не е обикновен гангстер. За него управлението на Чикаго не е най-важното. Той върти бизнес из цялата страна и притежава хора от тук чак до седалището на губернатора във Вашингтон и обратно, а разполага с повече пари от Господ. Може да ни накисне, да ни разкара, да пусне полицията след нас, когато си пожелае. Не можеш да ядосваш такъв човек току-така.

Настъпи пауза, след което Сплескания нос каза:

— Може и да е така. Но може и Лана да е права. Ти май омекваш. Марконе не е от нашите. Той не може да ни заповядва. Онзи Паркър, когото знаехме преди десет години, нямаше много да се замисли да му каже „чупка“.

Гласът на Паркър прозвуча смирено.

— Не говори така, човече. Никога не си бил особено добър, дори когато беше млад. Онзи Паркър, когото познаваше преди десет години, щеше да ни доведе до гибел всичките. Винаги имахте пари, дрога, жени, каквото си поискате. Така че, стой кротко.

— Не — възрази Сплескания нос. — Мисля, че Лана е права. И искам да очистим този кльоцав тип веднага.

Стегнах се и се приготвих да хукна, колкото и да е безнадеждно. Предпочитах да ме убият, докато се опитвам да избягам, отколкото да се правя на заспал.

— Долу — каза Паркър, след което чух влачене на ботуши по стария бетон.

Разнесоха се няколко ръмжения и рязко скимтене и се усети миризма на кисела пот и застояла бира, когато Сплескания нос бе принуден да застане на колене на трийсетина сантиметра от мен. Продължи да охка и се чувстваше явното му напрежение, сякаш Паркър го беше хванал в примка. Насилих се да се отпусна и да не скоча и да хукна, но усетих, че по лицето ми се стичат капки пот.

Паркър изръмжа и заглуши хленченето на Сплескания нос.

— Казах ти вече. Никога не си бил особено добър. Предизвикай ме още веднъж, пред всички или насаме, няма значение — и ще ти изтръгна сърцето. — Начинът, по който говореше, правеше заплахата още по-зловеща — нямаше съскане и злобни ударения, както можеше да се очаква, но тонът му беше спокоен, отмерен, дори леко отегчен, сякаш говореше за ремонт на карбуратор или за смяна на електрическа крушка. Чу се някакъв особен вълнист звук и Сплескания нос издаде болезнен вой, който премина в затихващо кучешко виене. Крачките на Паркър се отдалечиха малко встрани. — Ставай! — каза той. — Повикай Тили и доведете тук останалите преди пълнолуние. Тази нощ ще се лее кръв. А ако Марконе не се държи възпитано, ще има още повече.

Чух Сплескания нос да става на крака и да се тътри бавно, залитайки. Изчезна в офиса и затвори вратата след себе си. Почаках малко, надявайки се, че Паркър също ще се разкара и аз ще мога да избягам, но той остана. По дяволите!

Времето ми изтичаше. Ако чакам, докато ликантропите се върнат в сервиза, никога няма да успея да се измъкна. Залогът щеше да бъде твърде висок. Ако исках да успея, сега беше моментът.

Разбира се, все още бях завързан. Докато успея да освободя краката си, Паркър ще се нахвърли върху мен. И току-що го бях чул как се справи с два пъти по-едър от него мъж и го заплаши, че ще му изтръгне сърцето. Убеден съм, че щеше да го направи. Когато бях

надникнал в него, бях открил едно мрачно и гневно място, извор на цялата му мощ и сила на волята. Той можеше буквално да ме разкъса с голи ръце — и което беше по-лошо, наистина щеше да го направи. Трябваше да разполагам с някакъв аванс, ако реша да бягам.

Бих могъл да го подлудя например. Да се заяждам с него и да го накарам да отиде да търси бейзболна бухалка или ролка скоч-лента, за да ми запуши устата. Тогава бих могъл да избягам. Единственият проблем с този план беше, че той може веднага да изтръгне сърцето ми, преди да съм опитал нещо да спечеля. Но нямах никакво време да бъда придирчив.

И така, повдигнах достатъчно глава, за да го видя в полумрака, и казах:

— Имаш подход към хората. Сигурно си го научил от някоя книга.

Гласът ми го изненада и той се обърна с рефлекс на нервна котка. Изгледа ме продължително, преди да се успокои.

— Охо. Ти си жив. Много добре.

— Бях доста уморен. Благодаря за почивката.

Той ми се озъби.

— Няма проблеми. Напускането на хотела е след няколко часа.

Това беше достатъчно страшно, за да накара един човек да се напикае, но аз само повдигнах рамене.

— Няма проблеми. Хубавото е, че твоите хора не умеят да бият. Щяха да ме накарат да се чувствам некомфортно.

Паркър се изсмя грубо.

— Имаш дупе, момко. Това ти го признавам. Поне докато Лана си забие зъбите в теб след малко.

Нещата не вървяха на добре. Трябваше да намеря начин да го накарам да се разсърди, а не да се смее.

— Как е коляното?

Паркър присви очи.

— По-добре. Не заздравя напълно до изгрев-слънце, но ще мине само след час, когато луната се покаже.

— Трябваше да се прицеля по-високо — казах аз.

Паркър стисна челюсти.

— Късно е вече, момко. Играта приключи.

— Радвай се, докато можеш. Чух, че на твоите хора малко им е писнало от теб. Лана ще си забие зъбите и в теб, когато те свалят.

Ботушът му изникна неочаквано и ме удари по главата. Той ме отблъсна надясно и ако не бях стегнал ръцете си в последния момент, щеше да ме претърколи на пода и да разбере, че не съм вързан.

— Не можеш ли да кротуваш, а, магьоснико?

— Какво имам да губя? — отговорих му аз. — Да не би всички хора, които зависеха от мен, да са се обърнали срещу мен? Да не би да съм прекалено остарял, за да...

— Млъквай! — изръмжа Паркър и очите му добиха зловец зеленикав оттенък в мрака. Той ме ритна отново, този път в стомаха. Изкара ми въздуха и трябваше да се стегна, за да продължа да говоря.

— Да се събуждаш по-скован всяка сутрин. Да ядеш по-малко. И да не си вече толкова силен, колкото едно време, а? Можеш да пребиеш старо куче като Сплескания нос, но ако се опиташ с някой от помладите, те ще те смъкнат.

Планът работеше чудесно. Единственото, което ми трябваше, беше той да излезе от стаята, за да се успокои или да вземе нещо, с което да ме осакати, или още скоч-лента, каквото и да е. Вместо това Паркър се завъртя на пети, грабна една щанга за гуми и я вдигна високо, докато се обръщаше към мен.

— Мамка му на Марконе! — изрева той. — Мамка ти и на тебе, магьоснико.

Когато вдигна щангата над главата си, мускулите му се издуха под старата тениска. Очите му блестяха със същата животинска ярост, която бях видял предишната нощ у останалите ликантропи. Устните му се разтегнаха в дива усмивка и жилите на врата му се опънаха, докато се готвеше да ми нанесе смъртоносен удар.

Много ме е яд, когато планът ми се провали.

ГЛАВА 23

Стиснах зъби и ритнах с крака. Лентата около глезените ми поддаде, но беше твърде късно да направя нещо повече. Нямах време да се извъртя и да хукна, но поне направих едно движение. Едно от нещата, които правите, преди да умрете, предполагам.

— Господин Хендрикс — разнесе се нечий много твърд и спокоен глас, — ако господин Паркър не остави щангата след една-две секунди, моля, застреляйте го.

— Да, господин Марконе — отговори боботещият бас на Хендрикс.

Погледнах надясно и видях Джони Марконе — Джентълмена, застанал до вратата, облечен със своя сив италиански костюм. Хендрикс стоеше пред него и малко встрани, облечен в много по-евтин костюм, и държеше в месестите си лапи пушка „помпа“ с къса цев и преработена пистолетна дръжка. Зейналата черна паст на цевта сочеше точно към главата на Паркър.

Паркър обърна глава към Марконе едновременно с мен. Стисна челюсти и очите му се свиха до гневни цепки. Премести тежестта на тялото си от единия на другия крак, като че се готвеше да захвърли щангата за гуми.

— Господин Паркър, това е пушка дванайсети калибър, предназначена за улични размирици — каза Марконе. — Запознат съм много добре с вашата особена устойчивост по това време на месеца. Оръжието на господин Хендрикс е заредено с тежки куршуми и след като няколко изстрела откъснат буквално килограми плът от вашето тяло и разкъсат повечето ви вътрешни органи, съвсем сигурен съм, че ще загинете. — Марконе се усмихна много любезно, докато Хендрикс щракна предпазителя на пушката и застана с разтворени крака, сякаш се готвеше да стреля и да го повали. — Моля — каза Марконе, — оставете щангата за гуми.

Паркър погледна обратно към мен и ясно видях звяра да беснее в очите му, сякаш искаше да извие и да се окъпе в кръв. Това ме ужаси и

вътрешностите ми бяха сковани от леден хлад, който проникна чак до слабините. В него имаше повече ярост и бяс, отколкото в останалите членове на „Уличните вълци“. Тяхното собствено безумно излизане извън контрол изглеждаше като детско избухване в сравнение с това, което видях в очите на Паркър.

Но той се контролираше. Смъкна бавно ръка и се отдалечи на две стъпки от мен, а аз въздъхнах облекчено. Не бях мъртъв. Все още. Ритникът ми не беше отхвърлил напълно одеялото от мен и аз продължавах да седя, опрян на гредата. Те не знаеха, че съм се освободил под грубата вълнена завивка. Не беше кой знае какво предимство, но беше единственото, с което разполагах. Трябваше да намеря начин да го оползотворя, и то бързо.

— Хората ми пристигат — изръмжа Паркър. — Ако опитате още с тези тежки заплахи, ще накарам да ви разкъсат.

— Те пристигат — съгласи се Марконе кротко. — Но все още ги няма. Странно как, но всичките им мотоциклети спускаха гуми. Имаме време да си свършим работата.

Чух стъпките му по бетонния под да се приближават към мен и го погледнах. Марконе срещна погледа ми без никакъв страх, мъж в разцвета на силите си, косата му леко посивяла на слепоочията, а безупречно ушитият костюм подчертаваше добре поддържаното му тяло въпреки напредването на годините. Очите му бях с цвета на избледнели доларови банкноти и непрозрачни като огледала.

— Здравейте, Джон — каза аз. — Пристигнахте навреме.

Марконе се усмихна.

— А пък вие имате особено поведение с хората, Дрезден — каза той, поглеждайки към смълчания Паркър с видимо удоволствие. — Трябва да прочетете една книга. Вече с голяма сигурност мога да предвиждам реакциите ви, но мисля, че това ще ви даде нов шанс.

— Шанс за какво?

— Днес получих едно телефонно обаждане — каза Марконе. — Някой си Харли Макфин успял да научи личния ми номер. Беше доста гневен. Каза, че знаел, че аз съм разрушил неговата окръжност и съм го накарал, и щял да се разправи с мен тази нощ.

— Бих казал, че ще трябва да внимавате. Харли може да бъде много разрушителен.

— Знам. Гледах новините от Управлението тази нощ. Върколак ли е?

Примигнах.

— Как сте...

Марконе махна с ръка.

— Докладът, който сте изготвили за лейтенант Мърфи. За такива неща трябва да се плаща и те да се копират отново и отново. Не беше трудно да се сдобия с едно копие и аз.

Поклатих глава.

— Парите няма да ви откупят от Харли Макфин.

— Така е — каза Марконе. — А моите родители, мир на праха им, не бяха в състояние да ми оставят нищо, още по-малко вещи от сребро, иначе бих опитал да се справя сам. Нямам представа кой му е казал, че аз съм му навредил, но е абсолютно ясно, че той е убеден в това. Кое то ме води отново при вас, господин Дрезден. — Той бръкна в джоба на скъпото си италианско сако и извади сгънат лист хартия — договорът, който бях видял преди. — Искам да сключа сделка с вас.

Погледнах го мълчаливо.

— Същите условия като преди — продължи Марконе. — В добавка ви обещавам, давам ви думата си, че ще се погрижа да се преустанови натискът върху лейтенант Мърфи. Имам приятели в кметството и съм сигурен, че ще може да се направи нещо.

Бях готов да го пратя по дяволите, но си прехапах езика. В момента бях в клопка. Ако хукна да бягам, Паркър вероятно ще ме настигне и разкъса на парчета. А ако той не успее, Марконе само ще ме посочи с пръст и мечокът Хендрикс ще ме повали с куршумите дванайсети калибър.

А Мърфи, въпреки неотдавнашните ни недоразумения, беше приятелка. Или е по-точно да се каже, че въпреки случилото се напоследък аз все още бях приятел на Мърфи. Да ѝ помогна да запази поста си, да намалва натиска от страна на политиците — не беше ли точно това, което ме накара да се забъркам в тази работа? Няма ли да ми е благодарна за това?

Не, помислих си аз. Не така. Тя не би искала подобна помощ. Магията би могла да приеме. Но помощ с пари, натрупани от човешки страдания, подкупи и измами е нещо съвсем друго. Макар и да

изглеждаше така в своя сив костюм, пригладена прическа и грижливо поддържани ръце, Маркони не беше добър човек.

Моите ръце също не бяха чисти — но поне бяха свободни. Положението беше отчаяно и ставаше още по-лошо, докато чаках. Може би ще успея да извадя достатъчно магически сили, за да се измъкна от това.

Поех си въздух и се съсредоточих върху купчината разпилени инструменти и метални части върху един работен плот на шест метра встрани. Събрах нишките на волята си и усетих, че напрежението се покачва и се изкривява по някакъв неуловим начин, което никога не беше ми се случвало. Съсредоточих се върху целта си, върху устрема, който трябва да захвърли тези инструменти и части върху Марконе, Паркър и Хендрикс като безброй куршуми, и се молах да не бъда закачен от тях случайно и да бъда убит и аз. Нарушавах Първия закон на магията, ако някой от тях загине, и ще трябва да се разправям с Белия съвет по-късно, но кълна се в небесата, не исках да умра на този бетонен под.

Главата ми туптеше, но аз пренебрегнах болката, фокусирах се и извиках:

— *Vento servitas.*

Енергията, която бях събрал, се изплъзна от мен. Инструментите подскочиха и издрънкаха на мястото си — и всичко застина отново.

Пламъци избухнаха зад очите ми. Болката беше заслепяваща, аз поех дъх и наведох глава, борейки се да не падна на една страна и да покажа, че съм се освободил от скоч-лентата. О, небеса, болеше ме ужасно и стиснах зъби, за да не заплача. Гърдите ми се повдигаха и спускаха в опит да поема достатъчно въздух.

Примигнах през сълзи и се изправих отново срещу Марконе. Не можех да му позволя да види моята слабост. Не исках да разбере, че магията ми се е провалила.

— Интересно — каза Марконе, поглеждайки към тезгяха, а след това отново към мен. — Вероятно сте работили прекалено много — подхвърли той. — Въпреки това предложението ми остава, господин Дрезден. Иначе, вярвам ще ме разберете, вашето благополучие не ме интересува и ще бъда принуден да ви оставя тук с господин Паркър и неговите съдружници. Ако не дойдете да работите за мен, вие ще загинете.

Погледнах към Марконе и поех дъх да изплюя едно проклятие срещу него. Да вървят по дяволите той и цялата миризлива банда паразити! Любезни и ухилени копелета, които не ги е грижа за хората, чийто живот са съсипали и разбили, стига само бизнесът им да върви нормално. Ако трябва да загина тук, ще прокълна Марконе така, че най-страшните истории, които сте чували, ще изглеждат приятни сънища.

След това погледнах към Паркър, който наблюдаваше Марконе с подозрение, и премълчах проклятието си. Наведох глава да скрия лицето си. Беше ми хрумнала една идея.

— Той ще умре при всяко положение — изръмжа Паркър. — Той е мой. Въобще не е ставало дума да си тръгне с вас.

Марконе стоеше с ледена усмивка на устните.

— Не се захващайте с мен, Паркър — каза Марконе. — Ще взема каквото искам. Последен шанс, господин Дрезден.

— Това не влизаше в сделката — каза Паркър. — Той ми трябва. Ще го убия, преди да го вземете.

Паркър изви едната си ръка зад гърба, сякаш се почесваше. Погледнах край него към вратата на офиса и видях, че Сплескания нос се е свил под прикритието на вратата, напълно незабележим. Прекрасно.

— Няма нужда да се притеснявате, Паркър — каза Марконе със задоволство. — Той няма да приеме предложението ми. Предпочита да умре.

Вдигнах глава и доколкото можех, запазих неутрално изражение.

— Дайте ми писалка! — казах аз.

Марконе зяпна, а аз изпитах огромно удоволствие да видя изненадата на лицето му.

— Какво? — изненада се той.

Произнесох ясно всяка дума.

— Дайте ми писалка, за да подпиша договора. — Погледнах настрани към Паркър и продължих по-високо. — Готов съм на всичко, само да се махна от тези животни.

Марконе ме погледна за миг, след което посегна към джоба си. Виждах очите му и как оглежда внимателно изражението ми. В главата му скоростите се въртяха на високи обороти, докато се опитваше да проумее какво правя.

Паркър нададе внезапен яростен вик и захвърли щангата към Хендрикс, който се отклони на една страна, много бързо за човек с неговите размери, и вдигна оръжието си. Вратата на офиса рязко се отвори и Сплескания нос се хвърли върху едрия мъж. Двамата паднаха на бетонния под, борейки се да докопат пушката.

— Магьосникът е мой — изви Паркър и скочи срещу Марконе, който се изви като змия в скъпия си костюм и извади в ръката си един крив нож.

Той го размаха в дъга, която бе последвана от струя кръв от китката на Паркър и ликантропът започна да вие.

Аз скочих и хукнах като луд към вратата. Краката ми се клатеха и равновесието ми не беше добро, но все пак се движех отново и си помислих, че имам шанс да се измъкна навън. Зад мен отляво се разнесе ревът на пушката и червени, мокри капки покриха едната стена чак до тавана. Не спрях да видя кой е убит и дръпнах вратата.

Агент Филип Дентън стоеше на метър и половина от мен под студения есенен дъжд. Вените на главата му пулсираха и късата му коса беше мокра от влагата. До него стоеше шишкавият агент Уилсън в своя измачкан костюм и лъскава гола глава, а там беше и стройната, свирепа на вид жена — Бен — и под светлината на уличните лампи чувствените ѝ устни се оголиха в някакво изненадано ръмжене.

Дентън примигна и присви сивите си очи.

— Магьосникът не бива да избяга — каза той спокойно и кратко. — Убийте го!

Очите на Бен блеснаха и тя изсъска нещо, пъхайки ръка под сакото си. Уилсън направи същото движение. Спрях полета си напред, паднах и хукнах обратно към зданието.

Но вместо да извадят пистолети под саката си, те внезапно се промениха. Стана много бързо, не както го показват на кино. В един миг имаше две човешки фигури, само след миг се появиха два огромни вълка, единият със сивата козина на Бен, а другият с кафява грива в цвета на оредялата коса на Уилсън.

Те бяха огромни, поне метър и двайсет дълги и достигаха на височина до кръста ми, без да се брои опашката. Напълно човешките им очи блестяха, както и оголените им зъби. Дентън застана между тях и очите му светнаха от някаква дива радост, след което изсъска и

посочи с ръка към мен. Сякаш тласнати от това движение, вълците се хвърлиха напред.

Аз се метнах назад и треснах вратата след себе си. Чу се тежко тропане, когато те се блъснаха в нея. Забелязах някакво движение отлясно и легнах долу, миг преди Хендрикс да натисне спусъка. Пушката изригна пламъци, придружени със силен рев, и проби във вратата зад мен дупка с размерите на главата ми. Чувах също Паркър да ръмжи някъде отзад в мрака, промъкнах се напред, зад каросерията на някаква кола и хукнах наведен към задния край на сервиза.

Отвън се разнесе гърмежът на десетина двигателя и острите звуци на изстрели. Явно, „Уличните вълци“ се бяха върнали.

Запрепъвах се в мрака, като се опитвах да не вдигам шум, за да не дам шанс на някой да стреля по мен. Вратата рязко се отвори и нахлу поток от слаба светлина, която не ми помогна много. Чува се виковете на много хора.

Стигнах до задния ъгъл и се свих там. След това грабнах нещо, което се оказа кутия с инструменти. Извадих от нея тежък гаечен ключ и го стиснах здраво в ръка. Бях сам. Болеше ме много, че бях използвал твърде много от магическите си сили, докато бях под влиянието на отварата, и нищо не беше ми останало за хвърляне сега. Освен ключа в ръката ми, бях напълно обезоръжен. Навсякъде в сервиза около мен кънтяха изстрели, виковете и удари на месо, докато животните се бореха за контрол върху джунглата. Беше само въпрос на време някой от тях да се спъне в отслабения и изтощен магьосник, наречен Хари Дрезден.

Нека някой ми каже сега: „От трън, та на глог“.

ГЛАВА 24

Не можеше да бъде по-лошо, помислих си аз. Свит в ъгъла, стиснал в ръка ключа като детско мече, без изход навън и със съзнанието, че магиите ми са изчерпани.

Странно, но това ме смущаваше много повече от предстоящата ми смърт. Много повече. Смъртта е нещо, което се случва на всеки — само дете настъпва по различно време. Знаех, че в крайна сметка ще умра. По дяволите, знаех дори, че ще умра по отвратителен начин. Но никога не съм си мислил, че магията ми ще се провали. По-точно никога не съм допускал, че аз ще я проваля. Бях се изчерпал и тялото ми не искаше да приведе в действие силите, които бях свикнал да командвам. Вероятно е трябвало да започна с нещо по-дребно, отколкото голямата и тежка телекинеза, но имаше достатъчно данни, че съм изгорил някаква вътрешна мрежа. И тя може дори да не се възстанови никога.

Това беше загуба на идентичност. Аз съм магьосник. Това е повече от професия и от титла. Магьосничеството е в корена на моето съществуване. Отношението ми към моята магия, начинът, по който я използвам, и нещата, които правя, ме определят, оформят и мотивират.

Докато смъртта танцуваше над бетонния под, си мислех такива неща и се вкопчвах в тях като моряк в потъващ кораб, който се опитва да не обръща внимание на бурята, която го е разрушила. От моето жалко скривалище отбелязвах странични детайли. Марконе се втурна към една от вратите на сервиза, но бе прикован долу от стрелбата на част от „Уличните вълци“. Хендрикс се присъедини към него и миг по-късно моторът на един камион изрева, блъсна вратата на автосервиза и излезе на чакълестия паркинг. Хендрикс стреля няколко пъти към сервиза от каросерията на камиона, а „Уличните вълци“ го обсипаха с куршуми, докато се отдалечаваше.

Истинската битка обаче се водеше между тях и агентите на ФБР.

Битката беше главно стрелба. Дентън беше въоръжен служебно с автомат, който приличаше на узи^[1]. С един откос той преряза трима от

ликантропите, когато се показаха на вратата, и придружен от двата едри вълка, се втурна в тъмната му вътрешност. От сенките се разнесоха крясъци и диво ръмжене и чух, че още ликантропи загиват, разкъсани на парчета от огромните вълци, които преди това бяха агентите Бен и Уилсън. Паркър изкрещя някакви неразбираеми от ярост заповеди. Дентън извади от сакото си нов пълнител за автомата „узи“ и забелязах нещо на корема му, което запомних за в бъдеще, ако въобще имаше бъдеще.

Гледах убийствата и се криех, молейки се да се появи възможност да се измъкна през вратата, преди Дентън или Паркър да са ме открили. Това продължи цяла вечност. С някаква разумна част от мозъка си осъзнавах, че са само секунди, но ми се виждаха като дни. Бях ужасен, главата и тялото ми ме боляха и не можех да използвам магия, за да се предпазя.

Чух някакъв шум до глезена си и сърцето ми се качи в гърлото. Отдръпнах се рязко от мястото. Шумът продължи като непрекъснато драскане. Забелязах, че в този ъгъл подът е от груба пръст и натрошен бетон, а основата е дефектна. Драскащият звук идваше от долната част на стената, където пръстта се местеше и движеше.

Нещо се опитваше да си изкопае път под стената към сервиза, практически точно под мен. Почувствах вледеняващ страх, след което яд към това създание, което добавяше още към вече обилното ниво на адреналина. Стиснах импровизираното си оръжие и се наведох над източника, готов да го стоваря върху каквото и да се появи.

Забелязах го в полумрака и нямаше съмнения каква е формата му. Лапа, огромна кучешка лапа ровеше пръстта и копаеше тясна дупка под стената, възпрепятствана само от парчетата бетон на това място. Чувах животинските звуци отвън, задъхано, яростно скимтене. Каквото и да беше, искаше да си прокопае път навътре, и го искаше много силно.

— Изкопай това — измърморих аз и с всички сили стоварих ключа върху лапата.

Чу се вик на болка и лапата се отдръпна изпод ламаринената стена. Последва ръмжене и лапата се появи отново, но аз я цапнах с ключа и резултатът беше същият. Чух яростно ръмжене от другата страна на стената и изпитах прилив на задоволство, когато се наведох достатъчно близо до дупката и казах:

— Аха. Дай още и ще получиш същото отново.

Отвън се разнесоха някакви звуци, скърцане на чакъл и неповторимият равен глас на Тера:

— Магьоснико — изсъска тя, — спри!

Примигнах изненадано и се наведох близо до дупката.

— Тера, ти ли си? Как разбра, че съм тук?

— Ти си единственият човек — изръмжа Тера, — който ще удари лапата, която се опитва да го измъкне от сигурна смърт. — Сепнах се от нова серия изстрели в отдалечената част на сервиза. — Ще им кажа да копаят отново. Не ги удряй по лапите.

— Те? — попитах аз. — Кой са те?

Тя не ми отговори. Вместо това ровещите звуци се подновиха. Погледнах през рамо към сервиза. Видях, че „Уличните вълци“ излизат бързо през вратата и дупката в нея, която Марконе беше оставил при бягството си. На светлината на изстрелите от автоматично оръжие видях, че Дентън се е изправил над тялото на някаква мършава жена и стреля в нея, очевидно за да бъде абсолютно сигурен, че тя никога повече няма да се изправи. Имах достатъчно време да разпозная лицето на Лана, сега обзето от болка, а не от кръвожадна страст. Тялото ѝ подскачаше и се гърчеше, докато Дентън изпразни остатъка от пълнителя си в нея. След това отново настъпи мрак.

Ровещите звуци продължаваха при краката ми — и внезапно се прекъснаха с лай. През полуизкопаната дупка чух серия от разярени изръмжавания.

— Тера — прошепнах толкова високо, колкото ми стискаше, — какво става?

В отговор се чу само едно ръмжене, последвано от силен лай, който стигна до далечния край на сервиза.

Хвърлих се зад кутията с инструменти и купчината боклук навреме, преди тъгълът, в който се криех, да бъде претърсен от сноп светлина.

— Това е оная кучка — изръмжа Дентън. — Роджър, иди отвън.

Разнесоха се шепнещи звуци и усетих изтръпване по гръбнака си. След това един гърлен, чувствен женски глас измърка:

— Паркър е все още тук. И оная магьосник. Подушвам ги.

— По дяволите! — изръмжа Дентън. — Магьосникът знае прекалено много. Уилсън, иди да помогнеш на Роджър.

— А аз, скъпи? — каза женският глас и премина в дрезгав смях.

Агент Бен звучеше, сякаш бе имала прекалено много секс, дрога и рокендрол и беше жадна за още.

— Ти и аз оставаме тук. Ще покривам вратата. Подгони ги към мен.

Жената измяука доволно.

— Ела с мен — подкани го тя. — Промени се. Знаеш, че го обичам много. И колко е хубаво.

Можех да си представя как се издуват вените на Дентън.

— По-разумно е един от нас да покрива вратата.

Но в тона му звучеше силно нежелание.

— Майната му на разумното — измърка Бен. — Ела с мен. Промени се.

— Не за това сме тук. Не беше това уговорката.

Бен издаде още един подчертано сексуален звук.

— Вече няма значение. Опитай я — подкани го тя. — Опитай кръвта.

Светлината се залюля и се отклони от ъгъла, в който се криех.

Поех риска да погледна. Агент Бен, опръскана с кръв, стоеше пред Дентън, осветена от падналото му на пода фенерче. Беше свила три пръста и ги пъкна между устните му. Дентън трепереше и очите му бяха свити и затворени. Той смучеше пръстите ѝ, и в движението му имаше нещо застрашително еротично. Един от огромните зверове, предполагам Уилсън, стоеше наблизо и ги наблюдаваше с блеснал поглед.

Дентън издаде някакво ръмжене, хвана посивялата грива на Бен и наведе главата ѝ назад така, че да може да изпие и оближе кръвта по нейното гърло. Тя се смееше и извиваше към него, огъвайки бедра с нетърпеливи движения.

— Променяй се — стенеше тя. — Хайде, променяй се.

Чу се някакъв радостен рев и с внезапно движение Паркър изникна от мрака. Едната му ръка висеше безполезна, а в другата стискаше голям нож. Блесналите му очи светеха с неистов гняв. Дентън и Бен го погледнаха, след това бръкнаха в пазвите си, трепнаха и се превърнаха в двойка кошмарни по размер вълци. Очите им светеха в заобикалящия ги мрак, челюстите им бяха разтворени и разкриваха

увисналите им езици и ужасни зъби. Паркър се хвърли напред, развял мазната си коса, а трите вълка скочиха върху него.

Сцената, която се разигра, ме привлече по някакъв перверзен начин. Вълците погребяха Паркър под цяла планина от зъби, козина, кръв и абсолютен бяс. Той изпищя, ножът му изхвъркна настрани от ръката и падна с въртене недалече от мен. Паркър се опитваше да се бие, бореше се и риташе, но това беше безнадеждно. Имаше пръски от кръв, той изкрещя отново, след което млъкна.

И тогава започнаха да го ядат. Отхапваха големи парчета мускули и ги поглъщаха, късаха дрехите му, за да разкрият още месо. Ръмжаха и се блъскаха, а един от мъжките се качи върху женската, докато тя продължаваше да разкъсва тялото, заровила муцуна в коремните мускули, за да стигне до жизнените органи. Ако имах нещо в стомаха си, сигурно щях да го изпразня на бетонния под.

Вместо това се обърнах обратно към полузавършената дупка в пода и започнах панически да я разширявам с моя ключ. Не исках да съм следващото ястие в менюто.

Отвън долиташе лай и ръмжене и аз успях да разширя дупката достатъчно, за да мога да се промъкна през нея. Прилепих се към пода и изпълзах като червей през пръстта, а вълнистата ламарина драскаше гърба ми и нараненото рамо ме заболя отново.

Измъкнах се на открито и се оказах на една алея зад сервиза, слабо осветена от далечна улична лампа.

Навсякъде имаше вълци.

Три, по-дребни от тези, които видях преди, бяха заобиколили един голям червеникавокафяв звяр с големи уши като на прилеп. Козината на големия вълк беше опръскана с кръв, а два от по-дребните лежах наблизо и виеха болезнено, едва мърдайки, и козината им беше потъмняла от кръв. Тера беше част от пръстена около големия звяр, стройна и гола, хванала по една желязна тръба във всяка ръка. Когато едрият вълк се насочваше към един от тях, останалите го доближаваха, а той се въртеше с разтворени челюсти, опитвайки да повали някой от заобикалящите го.

— Не бързай, магьоснико — изръмжа Тера, без да ме погледне.

Исправих се на крака с ключа в ръката и поклатих глава, за да се отърся от студената пот.

— Тера! — казах аз. — Трябва да се махаме оттук. Дентън и останалите всеки момент ще дойдат.

— Тръгвай! — отговори тя. — Иди да помогнеш на Макфин. Ние ще ги задържим.

Големият червеникав вълк се хвърли към нея, но тя отстъпи назад и хладнокръвно остана на косъм разстояние от зъбите му. Нанесе му силен удар по носа с такава скорост, каквата аз не можех да си представя, и изръмжа презрително. Трите дребни вълка се спуснаха към големия звяр и той се обърна към тях, за да ги прогони. Един от тях не беше достатъчно бърз, не можа да избегне напълно челюстите му и изръмжа.

— Не можете да ги спрете всичките — казах аз. — Има още три като този.

— Има цяла глутница наоколо — каза тя и посочи с глава към ранените вълци, — ние не изоставяме нашите.

Изругах вкиснато. Имах нужда от Тера. Тя можеше да потвърди всичко, да ми помогне да се оправя с фактите, за да съм сигурен, че ще разбера какво се случва. Тя ми предлагаше да жертва живота си за мен, да остане и да се заеме с Дентън и останалите толкова дълго, колкото тя и подобните на нея успеят. Аз обаче бях видял прекалено много смърт тази вечер.

И внезапно се вбесих много повече, отколкото бях уплашен. Прекалено дълго ме подхвърляха наоколо и ме третираха като багаж или като част от менюто. Твърде дълго бях бродил в мрака, безпомощен и неефикасен. Прекалено много хора бяха наранени и пострадаха заради магическите създания на нощта, все неща, с които би трябвало да мога да се справя. В момента за мен нямаше значение, че не мога да използвам заклинанията си срещу тях. Може да не разполагах с никаква магическа способност, но това не ме правеше по-малко магьосник и по-малко мъдър. Там е истинската сила на магьосника.

Аз знаех някои неща.

А знанието е сила.

И заедно с нея идва отговорността.

Всичко това направи нещата твърде прости. Стиснах ключа в ръка, поех дълбоко въздух и се хвърлих върху гърба на големия вълк. Той ме усети, завъртя се с невероятна бързина и ме пресрещна във

въздуха. Повали ме на земята и насочи челюстите си към гърлото ми. Чух, че Тера изпищя и заедно с останалите вълци се приближиха, но беше невъзможно да стигнат до него, преди да ме убие. Не беше в това работата.

Пъхнах ключа между челюстите на вълка и усетих как един от зъбите му одраска пръста ми. Изръмжа и изскубна ключа от ръката ми. Той отлетя надалече и големият звяр се обърна към мен с блеснали очи.

Имах време подробно да наблюдавам всичко това. Силата и бързината му бяха направо шокиращи. Беше огромен, пъргав и не успях да си кажа молитвата. Далечните светлини хвърляха отблясъци върху зъбите му, когато той се приготви да ги забие в гърлото ми.

[1] Марка автомати, израелско производство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Козината на вълка беше опръскана с капки кръв, които бяха покапали върху него като дъжд. Чакълът на алеята лъщеше под слабата светлина на далечните улични лампи. Муцуната му, малко по-къса и по-широка от тази, която съм виждал по телевизията в „Царството на дивите животни“^[1], беше изтеглена назад с черните устни, разпънати от кучешки зъби, напръскани с червено — като ментови бонбони. Очите му бяха сини, а не с типичните вълчи отсенки, и светеха налудничаво.

Имах време да видя всичките тези подробности, защото не се нуждаех от очите си за това, което исках да направя. Пъхнах ръка в козината на звяра, докато той се надвеси над гърлото ми, и я плъзнах надолу между предните му крака, ровейки с пръсти, докато накрая напипах това, което търсех — острите метални ръбове на токата на колана, стегната почти върху повърхността на неговата кожа. Докато челюстите му се приближаваха до гърлото ми, аз яростно разкопчах катарамата и усетих, че кожата му се разпаря на корема, след което силно дръпнах колана на една страна.

Внезапно козината на вълка се обели и под нея се показа сивото сако на Роджър Харис, съдебният експерт на местното бюро на ФБР, младежът с червена коса и големи уши. За миг се сви върху мен, мигайки от изненада над окървавените си устни.

— Махай се, върколак! — изревах аз и забих коляното си в слабините му. Ударих го здраво.

Харис изпъшка и се претърколи от мен, бъркайки в самото си, но аз не го оставих да извади пистолета. Останах съвсем близо до него, за да не може да движи свободно ръцете си, хванах големите му уши и започнах да блъскам главата му в чакъла. Той се съпротивляваше няколко секунди, но аз го бях изненадал. Главата му се удряше в камъните отново и отново, и след десетина удара той се отпусна.

Пуснах ушите му и погледнах към Тера и вълците. Те го заобиколиха като стадо акули около ранен делфин и в очите им, в

оголените зъби и побелелите от стискане на тръбите пръсти на Тера виждах жаждата за кръв. Обзе ме някакво безсилие. Достатъчно зле беше, че глутница кръвожадни животни вършеят из града — не ги исках в моя отбор.

— Назад! — изревах аз.

— Той е наш! — отговори Тера в същия тон. — Нарани членове на глутницата.

— Тогава защо не се погрижите за тях, вместо да си губите времето с този тип? — казах аз.

— Кръвта му ни принадлежи! — каза Тера и останалите потвърдиха това в хор с яден вой.

— Той вече нищо не може да ви направи. И да го убие, на вашите приятели няма да им стане по-добре. Губенето на време може да ги довърши.

— Ти не разбираш, магьоснико — изръмжа Тера и останалите я подкрепиха в хор, оголили белите си зъби. — Ние така правим.

Изправих се бавно в цял ръст.

— Разбирам — казах бавно и много тихо, — че искате да ме ядосате още повече. — Срецнах погледа на Тера и силно изръмжах. Челюстите ме заболяха от стискането. — Стига толкова убийства. Ако го унищожите сега, по нищо няма да се различавате от тях.

— Не е вярно — каза Тера. — Аз ще бъда жива, а той — мъртъв.

— Не и ако ме разсърдиш. Няма да си жива.

Напрежението между нас се задържа още един миг, докато се гледахме втренчено.

По лицето ѝ премина вълна от несигурност. Тя не знаеше, че съм изчерпал силите си в магически смисъл, а пък ме беше виждала да извършвам доста впечатляващи неща, за да се осмели да ме предизвика с лека ръка. Примигна и отклони погледа си, издавайки дълбок, мрачен звук.

— Както искаш, магьоснико — каза тя. — Не бива да си губим времето да враждуваме помежду си. Останалите от глутницата пристигат. А ние имаме ранени, за които трябва да се погрижим.

Кимнах и погледнах останалите три вълка, които ме бяха заобиколили.

— Някой друг? — предизвиках ги аз. Те се отдръпнаха и не посмяха да ме погледнат в очите. — Добре тогава — казах и се наведох

да прибера пистолета на Харис и колана на вълчата козина. — Разполагате ли с транспорт?

— Да — каза Тера. — Джорджия.

Един от вълците — дългокрак, източен, светлокафяв звяр, потрепери и започна да обикаля в кръг, издавайки леки, скимтящи звуци. В следващия миг се усети полъх на енергия. Вълчицата потръпна и спря за миг с наведена глава. След това се отърси и светлокафявата ѝ козина се смъкна от бледата ѝ кожа и пред мен застана слабото тъмно русо момиче, което бях видял преди няколко дни в универсалния магазин, но този път без черните кожени дрехи. Джорджия се изправи на крака и каза:

— Ще докарам колата на съседната улица. Ще можете ли да стигнете до там?

Беше напрегната и с широко разтворени очи.

— Да — каза Тера. — Хайде, всички се върнете в себе си.

Другите два вълка започнаха да се въртят бавно в кръг, събраха сили и преобразяването им започна, докато пред мен застанаха две голи момчета — едно от тях бе ниското и набито момче, което спореше с Джорджия — Били, а другото също ми беше познато, но не бях запомнил името му.

Тера пое ръководството, докато аз наблюдавах алеята с пистолета на Харис в ръка. Тя и двамата млади мъже направиха носилка за един от вълците от сакото на Харис, а Тера просто грабна другия с едно движение на яките си мускули и го понесе, въпреки че той вероятно тежеше поне седемдесет килограма. Ранените вълци виеха жално и двамата младежи хвърлиха по един мрачен поглед към проснатия на земята Харис, докато се запътиха по алеята, водеща към брега, и ме оставиха сам с него.

Приклекнах и му плеснах няколко шамара, докато той отвори очи. Примигна веднъж и се дръпна, сякаш се опитваше да седне. Аз опрях дулото на пистолета до гърлото му и му наредих със покоен глас:

— Стой мирно.

Той замръзна, гледайки ме с широко отворени очи.

— Ще ти задам няколко въпроса, момче. Мисля, че вече знам отговорите, но ти ще ми отговориш спокойно и честно. Или ще се

наложи да ти покажа какво може да направи един куршум от упор. Разбра ли?

Харис изкриви устни няколко пъти, преди да успее да отговори.

— Ако ме убиеш — каза той, — Дентън няма да се успокои, докато не умреш.

— Хайде, стига, Роджър — казах аз разсъдително. — Дентън иска да умра, така или иначе. Мога да те убия сега и това няма да окаже никакво влияние върху това, което иска да постигне.

Роджър облиза устните си и обърна очи, без да мърда главата си, сякаш търсеше помощ.

— Как разбра за колана?

— Видях Дентън вътре. И видях също, че преди да се преобразите, всички вие бъркахте под саката си за нещо. Разбрах го още първата нощ, когато агент Бен бръкна под сакото си, за да докосне колана и да откъсне главата на Мърфи, преди да откачи съвсем. Но се усети, че не трябва да го прави, и вместо това извади пистолета. Прав ли съм?

Харис кимна леко.

— Сделката? — казах аз. — Вие сте върколаци, следователно сте направили сделка с някого, за да получите способност да се преобразувате с помощта на коланите. Кой е този някой?

— Не знам — каза Харис и очите му се разшириха. — За бога, не знам. Дентън се оправя с тези неща.

Присвих очи срещу него и дръпнах ударника на пистолета.

— Моля ви — изхленчи той. — Не знам. Кълна се, не знам. Дентън прави това. Той дойде при нас, попита дали ще го подкрепим, за да сгаци негодниците, които не се съобразяват със закона, и аз му казах „Да“. Исусе, не знаех, че ще се стигне до това.

— До какво се стигна, Роджър? — попитах аз ледено. — Започни отначало и давай бързо.

— Марконе — каза той, без да откъсва поглед от пистолета. — Всичко е заради Марконе. Дентън искаше да го повали.

— Имаш предвид да го убие.

Той примигна.

— Каза ни, че няма друг начин. Че ще отрови града повече от всеки друг. И беше прав. Марконе е закупил достатъчно влияние в този град, за да бъде завинаги недосегаем от полицията, а освен това има

тежест и на национално равнище. От ФБР са го разследвали няколко пъти и всеки път следствието е било прекратявано. Той е недосегаем.

— И затова решихте да използвате коланите, за да го убиеете.

Той кимна.

— Но щеше да има следи. Никой не би повярвал, че е изяден от диви кучета. Щеше да има пълно разследване, експертизи, всичко останало.

Разбрах и кимнах.

— Трябвало ви е някой да направи нещата приемливи. Нека да позная — „Уличните вълци“.

Харис се озъби.

— Банда престъпници и нарушители на реда с вълчи характер. Убийство на криминален престъпник от вълци. Никой няма да тръгне да проверява подробно. Очевидно е. Освен това отстраняваме една опасна група от улиците.

— Да, Роджър, само че те са невинни за конкретното престъпление. Помислихте ли за това? Също толкова невинни, колкото останалите хора, които загинаха през нощите около пълнолуние миналия месец. Вие ли ги убихте? Вие и останалите от групата на Дентън.

Той затвори очи, лицето му преbledня и се разтрепери.

— Промяната. Когато... когато се промениш и станеш звяр, то е невероятно. Такава бързина и сила. Тялото ти пее. Веднъж опитах кокаин, още в колежа, но то е нищо в сравнение с това. Кръвта...

Езикът му облиза окървавените му устни, но това беше от жажда, а не от нерви.

— Започвам да разбирам. Дентън не ви е казал нищо за това, как ще се промени мисленето ви. Вероятно и той самият не е знаел. И след като сте го преживели веднъж...

Харис кимна убедително.

— Просто не можеш да спреш. Обхваща те дори когато се разхождаш в стаята си през нощта. И е по-добре от сън, когато приключиш с лова, се чувстваш толкова жив. — Отвори очи и ме погледна умотелно. — Нямах намерение да убивам тези хора. Започнахме с престъпниците. Дилъри на дрога. Искахме само да ги уплашим, но стана прекалено. Те крещяха и бягаха, а ние се впуснахме след тях и... И ги убивахме. За бога, Дрезден, толкова е хубаво.

— Това се повтори отново — казах аз. — Няколко пъти. Невинни хора. Бездомници, попаднали не където трябва в неподходящ час.

Харис се обърна настрани от мен и кимна.

— Дентън каза, че можем да се оправим. И да припишем тези убийства на „Уличните вълци“. Да накараме всички да повярват. И продължихме с него.

Поклатих глава.

— Това не обяснява защо забъркахте Макфин.

— Дентън — каза момчето, — той е в дъното на всичко. Каза, че има още един, върху когото можем да прехвърлим вината, за да сме сигурни, че ще бъдем чисти. И познава човека. Влязохме в къщата на Макфин и там намерихме този окултен пръстен. Повредихме го и си отидохме. И... следващата нощ загинаха още хора. Тогава подгонихме бизнес партньора на този подлизурко Марконе и се разправихме с копелето и слугата му.

— След което се спотайвахте цял месец.

Харис преглътна и кимна.

— Дентън взе коланите и ги скри от нас. Той се контролираше по-добре от всички. Горката Бен, беше толкова увлечена, не приличаше повече на човешко същество. И Уилсън не беше много добре. Но издържахме цял месец.

— След което убихте бодигарда на Марконе във „Варсити“.

Очите на Харис блеснаха.

— Да. Трябваше да му видиш досието. Знаехме какво е правил, но не можехме да го докажем в съда. За бога, Дрезден, той си го заслужаваше.

— Може би да. А може би не. Кой сте вие да съдите?

— Защо кои сме ние? — попита Харис. — Силата беше в ръцете ни. Длъжни бяхме да я използваме за добро. Това ни е работата. По дяволите, Дрезден, ако си такъв защитник на доброто, би трябвало да ни помогнеш, а не да ни пречиш. Тези хора са недосегаеми и ти го знаеш.

Пристъпих от крак на крак с неудобство.

— Не съм съгласен с вашите методи. Да накисвате хора с вината за вашите убийства.

Харис се усмихна подигравателно.

— Да не би Макфин никога да не е убивал? Той си е един убиец. След това, което се случи в Управлението, всички са убедени.

— Освен мен — казах аз. — Макфин никога нямаше да стигне дотам, ако вие не бяхте повредили задържащия го кръг.

— Да — каза Харис злобно. — Освен теб. Ти си пъхаш носа в нашите работи. За бога, в този шантав доклад до Мърфи дори се споменават коланите. Тогава Дентън започна да те взема на сериозно. Ако имаш капка мозък, ще дръпнеш спусъка и ще се изпариш оттук, преди Дентън и останалите да излязат от мъглата и да тръгнат след теб. Защото знаеш прекалено много.

— Защо „Уличните вълци“? — казах аз, вместо да го застрелям. — Защо ме прати да ги проверя?

— Дентън смяташе, че те ще те убият — изплю Харис. — И ще ни се махнеш от главата.

Кимнах. Излизаше, че някой е искал да ме убие през цялото време, и аз дори не бях забелязал.

— Той е знаел, че те ще ме гонят, след като се измъкнах от тях първия път.

— Да. Накара ме да ги проследя, за да сме сигурни, че си мъртъв. И когато те видях в багажника на тази кола, бях сигурен, че са го направили. Ние планирахме да ударим „Уличните вълци“ тази нощ, преди Макфин да тръгне след Марконе.

— Откъде знаете за това? — попитах аз.

Харис се подсмихна.

— Марконе ни каза. Змията се обади да иска защита от полицията.

Аз почти се засмях.

— И получи ли я?

— По дяволите, не — отговори Харис. Повдигна брада, сви пръстите си в юмруци и аз го усетих как се напруга под мен. — Стига дрънкане — каза той. — Ако не искаш да се присъединиш към нас, върви по дяволите. Или дръпни спусъка. Но стига си ми губил времето.

— Не дрънкам — казах аз и стоварих пистолета напреки на гърлото му и почти го задуших. — Ще предадеш на Дентън нещо от мен. Писна ми да танцувам около вас. Кажи му, че му определям среща при Марконе, когато изгрее луната.

Харис се сгърчи под мен, издавайки прегракнали, заглушени звуци. Очите му се разшириха.

— Не е нужно да си гений, за да се сетиш, че той ще бъде там, където очаква да се появи Макфин — казах аз. — За да е сигурен, че всички ще загинат и той ще бъде единственият, който ще докладва за това. Кажи му, че ще съм там. И че няма да може да се измъкне. Разбираш ли, хлапако?

Намалих натиска си и Харис изграка нещо утвърдително. Изправих се с пистолета в едната ръка и колана в другата. Видях, че погледът му се стрелна към колана, проследявайки го напрегнато и с някаква жажда.

— Защо ми казваш? — попита момчето. — Защо ни предупреждаваш?

Погледнах го няколко дълги секунди, преди да му отговоря със съвсем спокоен тон:

— Защото не харесвам това, което правите. И това, което сте. Не използвате властта, която ви е дадена. Тя използва вас. Превръщате се в животни. Служите си с диващина и страх, за да наложите ред и спокойствие. Сега е ваш ред да разберете какво е да те е страх.

Харис се изправи на крака и направи няколко стъпки назад. Червената му коса беше съвсем рошава, а по устата му имаше следи от засъхнала кръв. Очите му шареха наоколо.

— Коланът — каза той. — Дай ми колана.

— Забрави за него, момко — казах му аз. — Най-разумно е да се затвориш в стаята си и да почакаш, докато всичко приключи. Така или иначе, никога няма да използваш този колан.

Лицето му побеля и той направи крачка към мен. Насочих пистолета и той замръзна със свити юмруци.

— Няма да стигнеш далече с него — каза той с напрегнат глас.

— Щом изгрее луната — му казах аз, обърнах се бързо и се отдалечих от алеята, въпреки че обувият в чорап крак и накуцването вероятно разваляха малко образа ми.

На десет метра по-надолу Тера излезе от сенките и тръгна заедно с мен, достатъчно близко, за да ме подкрепи, ако падна.

— Не беше прав, магьоснико — каза тя.

Обърнах се към нея и тя посрещна погледа ми с бездушните си кехлибарени очи.

— Защо?

— Те не са се превърнали в животни. — Погледна назад през рамо и очите ѝ се присвиха. — Животните не правят като тях. Те убиват, за да ядат, да защитят себе си или близките си и да опазят територията си. Не заради удоволствието. И за насладата от това. — Погледна ме отново. — Само хората правят така, магьоснико.

Намръщих се, но нямаше какво да ѝ отговоря.

— Мисля, че си права.

— Естествено — каза Тера. Повървахме мълчаливо още малко. — Ще се опиташ ли да помогнеш на годеника ми?

— Ще опитам — казах аз. — Не мога да оставя проклятието да отнеме още нечий живот.

Тя кимна с мрачен поглед.

— Той би искал това. Мисли за другите, а не за себе си.

— Струва ми се добър човек.

Тя повдигна рамене, но в жеста ѝ внезапно пролича някакво безпокойство.

— Тези другите. ФБР. Те ще се опитат да те спрат.

— Да.

— И когато го направят?

— Не мога да им позволя да действат по този начин. Те са извън контрол. Не мисля, че могат да се въздържат да не убиват.

Не гледах към Тера, бях се съсредоточил в краката си.

— Когато започнат... — казах аз. — Когато започнат... струва ми се, че ще имам нужда от много човещина.

[1] „Царството на дивите животни“ (Wild Kingdom) — телевизионно предаване за дивата природа, излъчвано в САЩ между 1963 и 1971 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Двамата с Тера се отправихме към брега на езерото Мичиган. Там, на Четирийсет и девета улица, стоеше някакъв стар миниван със запален, леко потракващ двигател. Когато се приближихме, фаровете му присветнаха и шофьорът излезе, за да отвори страничната врата за нас.

— Хари? — каза жената. — За бога. Какво са направили с теб?

Тя се завтече насреща ми и когато се притисна към мен и пхна рамото си под ръката ми, почувствах отново топлината на Сюзан. Беше с джинси, които подчертаваха дългите ѝ крака, и червено сако, което отиваше на тъмната ѝ кожа. Косата ѝ беше вързана на конска опашка и това правеше шията ѝ още по-стройна и нежна. Сюзан беше невероятно мека и топла, миришеше на чисто и на вълшебна женственост и аз се притиснах силно към нея. Всички болки и мъки, които бяха избледнели, се върнаха обратно, напълно осезаеми на фона на нейната топла и мека подкрепа. Бях доволен, че тя се чувства много по-добре от мен.

— Те са го били — обясни Тера, — но както ти казах, оставили са го жив.

— Лицето ти има вид на торба смачкани червени домати — каза Сюзан, докато ме разглеждаше внимателно, и чертите на лицето ѝ се изопнаха.

— Това е най-сладкото нещо, което можеш да ми кажеш — измърморих аз.

Качиха ме в минивана, където вече се бяха скупчили Джорджия, Били и останалите членове на групата „Алфа“. Двама от младежите — едно момче с мигащи воднисти очи и едно момиче с тъмна коса, лежаха по гръб и дишаха равномерно. Раните им бяха превързани с чисти, бели бинтове. Джорджия видимо беше грижовна лечителка. Всички членове на групата бяха облечени с тъмни прости халати, вместо в традиционните си костюми и аз изпитвах леко чувство на

благодарност за това. Нещата бяха достатъчно странни, за да не трябва да пътувам в миниван, пълен с голи, леко откачени гимназисти.

Закопчах предпазния колан и огледах драскотините по ръцете и лактите си — грозни, тъмни моравокафеникави петна, които покриваха кожата ми така плътно, че не можех да разбера къде свършва едното и започва другото. Седнах и се облегнах на прозореца, като подпрях глава с дясната си ръка.

— Какво правиш тук с тези хора? — попитах Сюзан, когато тя седна на шофьорското място.

— Аз съм техният шофьор — каза тя. — Бях единствената достатъчно възрастна, за да наеме минивана.

Трепнах.

— Аха.

— Каж ми какво стана — каза тя и потегли. — След като скочи от колата и аз преодолях сърдечната си криза, и повикахме полицията, както ти поиска. Тера отиде да те търси и ми каза, че полицаите се забавили и че „Уличните вълци“ са те отвели. Защо се разби оня камион?

— Лош късмет. Някой е накарал всичките му гуми да се спукат едновременно.

Сюзан ми отправи един лукав поглед и подкара минивана.

— Копелета. Отпусни се, Хари. Изглеждаш като катастрофирал влак. Ще те заведем на едно спокойно място.

— Трябва ми храна — казах аз. — Умирам от глад. Тера, ще следиш ли кога ще изгрее луната?

— Да — каза тя. — Облаците се изчистват. Вече виждам няколко звезди.

— Чудесно — измърморих аз. И след това заспах, без да обръщам внимание на ритмичното клатушкане на минивана. Събудих се от миризмата на препържена мазнина и печено месо и погледнах към гишетото на едно заведение за бързо хранене. Сюзан плати в брой и даде на всеки по един хартиен плик. Извадих златистата хартиена корона отвътре, завих я в кръг и я сложих на главата си. Сюзан ме погледна и се изсмя.

— Аз съм — пропях аз, присвивайки властно очи, — царят на бургерите.

Сюзан се засмя отново и поклати глава, а Тера ми отправи сериозен, безучастен поглед. Погледнах към младежите в дъното на минивана и видях, че те поглъщат храната като гладни вълци (не е игра на думи).

Тера проследи погледа ми и се наведе към мен.

— Кутрета — каза тя, макар че тази дума криеше по-дълбок смисъл. — Не са толкова тежко ранени, колкото си мислят. Едва ли имат много белези за показване.

— Това е добре — казах аз, изпих си колата и преглътнах наведнъж няколко топли пържени картофчета. — Но това, което наистина ме интересува — казах аз, — е защо имаше твоя кръв в ресторанта на Марконе през нощта преди пълнолуние.

Тера извади хамбургера от хлебчето и започна да го гризе, държейки го с пръстите си.

— Питай друг път.

— Съжалявам — казах аз, — не съм сигурен, че ще има друг път. Кажи ми сега.

Тера отхапа още един път и вдигна рамене.

— Знаех какви са намеренията на глутницата, която е дразнела моя годеник и друг път. Реших, че могат да се опитат да нанесат удар, и отидох при тях, за да се помъча да ги спра.

— Сама?

Тера подсмръкна.

— Повечето от тези, които се преобразяват във вълци, не знаят какво е да си вълк, магьоснико. Но те бяха поели твърде много от характера на зверовете. Минах през прозореца и започнах да се бия, обаче ме превъзхождаха по численост. Избягах, преди да ме убият.

— А какво знаеш за тези хлапета? — казах аз и посочих с глава към задната част на минивана.

Тя погледна към тях и за момент зърнах в очите ѝ топлина и гордост, които надделяха над равнодушните, нечовешки черти на лицето ѝ.

— Деца. Но със силни сърца. Те искаха да се научат. Помоли ги сами да ти разкажат историята си.

— Може би по-късно — казах аз и доядох пържените картофки. — Къде отиваме?

— На сигурно място, да се превъоръжим и подготвим.

— Само аз — опънах ѝ се. — Само аз ще се подготвя. Не ви искам с мен.

— Грещиш — каза Тера. — Идвам с теб.

— Не.

Тя вторачи кехлибарените си очи върху мен.

— Ти си силен, магьоснико. Но все още не си видял какво мога. Мъжете, срещу които ще се изправим, искат да ми отнемат годеника. Няма да им позволя. Аз ще бъда с теб и ти трябва да ме убиеш, за да ме спреш.

Този път аз бях принуден да извърна поглед. Навъсен, изпих напитката си, докато Тера дояждаше спокойно своя хамбургер.

— Коя си ти? — попитах я накрая.

— Загубила съм твърде много членове от моето семейство — каза тя.

След това се отпусна на седалката и прекрати разговора.

— Загубила си твърде много... — измърморих разочаровано, имитирайки я тихо. Обърнах се напред и се наведох над моя хамбургер. — И сложи някакви дрехи, фатална, жълтоока, танцуваща, учителка на върколаци, тайнствена, гледаща-ме-право-в-очите-без-да-мигаш, безсрамнице.

От задната седалка се чу някакво съскане и аз хвърлих поглед през рамо натам. Тера дъвчеше своето парче месо. Очите ѝ блестяха, устните бяха извити в ъглите, а дъхът ѝ излизаше от ноздрите в нещо като почти безшумен смях.

Сигурното място се оказа една голяма къща край „Голд коуст“, недалече от минидвореца на Марконе. Постройката не беше голяма според стандарта на съседните къщи, но беше все едно да кажеш, че бала сено не е много ядене според стандартите на слона. Сюзан вкара минивана през пролука във високия плет и пое по дългата бетонна алея, водеща до голям гараж за шест коли, чиито врати се отвориха величествено пред нас.

Скочих от минивана в гаража и погледнах към паркираните вътре мерцедес и шевролет събърбан^[1].

— Къде сме? — попитах.

Тера отвори страничната врата на минивана и Джорджия, Били и другият младеж излязоха, помагайки на ранените върколаци.

Джорджия се протегна, което раздвижи по интересен начин хавлията ѝ, и отметна с ръка гривата от светлокафява коса от лицето си.

— Къщата на моите родители. Те са в Италия още една седмица.

Потрих с ръка лицето си.

— Няма ли да възразят, ако си направим купона тук?

Тя ми хвърли още един отегчен поглед и каза:

— Не и ако почистим кръвта. Хайде, Били, да вкараме тези двамата вътре и да ги сложим на леглата.

— Вие влезте — каза той и спря погледа си върху мен. — Аз ще се забавя за минута.

Джорджия изглеждаше, сякаш искаше да му се опъне, но поклати глава и с помощта на другия младеж въведе двамата пострадали вътре. Тера, все още гола и абсолютно непритеснена от това, ги последва, хвърляйки един поглед през рамо към мен, преди да изчезне. Сюзан бързо се изпречи пред мен, донякъде запречвайки гледката, и каза:

— Имаш пет минути, Дрезден. След това идваш при мен.

— Аха — отговорих аз, след което Сюзан също влезе в къщата.

Останах в мрака заедно с Били, набитото, ниско момче с дебели очила. Той беше пъхнал ръце в джобовете на халата и се пулеше в мен.

— Всички магьосници ли — каза той — носят детски картонени корони? Или само при пълнолуние?

— А всички върколаци ли имат очила — отвърнах аз, сваляйки короната от главата си, — и ухаят силно на „Олд спайс“? Или само при пълнолуние?

Той се ухили, вместо да се обиди.

— Бързо стопляш — каза той. — Винаги съм мечтал да мога и аз така. — След това протегна ръка към мен. — Били Бордън.

Разменихме си ръкостискането и той се опита да смачка дланта ми в своята.

— Хари Дрезден — представих се аз.

— Изглеждаш доста претрепан, господин Дрезден — каза той. — Сигурен ли си, че ще се справиш съвсем сам тази нощ?

— Не — отвърнах, обзет от внезапен прилив на откровеност.

Били кимна и повдигна нагоре очилата си.

— Значи, имаш нужда от нашата помощ.

И таз добра. Клубът „Мики Маус“ иска да се хвърли на моя страна. Върколаци за проверка — Били, Джорджия, Томи, Синди...

— Няма начин — казах аз. — Категорично не!

— Защо не? — попита той.

— Виж какво, момче. Вие нямате представа какви са тези върколаци. Не знаете на какво прилича Марконе и никога не сте виждали нещо, подобно на Макфин, освен на кино. Но дори и да можете да се справите, какво ви дава право да се заемете с това?

Били взе въпроса ми на сериозно.

— Същото, което и теб, господин Дрезден — каза той.

Отворих уста. И отново я затворих.

— Знам, че ми липсват много знания в сравнение с теб — каза Били. — Но не съм глупав. Имам очи. Виждам неща, за които хората се преструват, че не съществуват. Цялата страна е полудяла по вампирите. Защо, по дяволите, да няма и истински вампири? Знаеш ли, че бруталните престъпления са нараснали с почти четирийсет процента през последните три години? Само убийствата са се удвоили, особено в гъстонаселените градски части и в изолираните селски райони. Отвлеченията и изчезванията са скочили с почти триста процента.

Примигнах срещу момчето. Не знаех истинските числа. Бях чувал Мърфи и други полицаи да казват, че положението по улиците е станало по-лошо. И дълбоко в себе си съзнавах, че светът става все по-мрачен. По дяволите, това беше една от причините да правя разни идиотски неща, като тези, които исках да предприема тази вечер. Собственото ми усилие да поддържам огъня на факлата.

— В известен смисъл съм песимист, господин Дрезден. Мисля, че хората не са способни да се нараняват толкова лошо. Имам предвид, че дори криминалните престъпници да се опитат, не биха могли да увеличат продукцията си с триста процента. Чувам разни истории, чета понякога жълтата преса. Ами ако свръхестественният свят се връща отново? Защо това да не е причината за нещата, които се случват напоследък?

— А ако наистина е така? — попитах го аз.

Били ме погледна, без да срещне погледа ми.

— Някой трябва да направи нещо. Аз мога. И трябва. Затова ние от „Алфа“ сме тук. Тера ни даде шанс да направим нещо, когато дойде при нас заради Северозападния проход, и ние се навихме.

Погледнах момчето. Бих могъл да споря с него, но нямаше смисъл. Познавах аргументите му. Самият аз ги споделях. Ако бях

десет години по-млад, трийсетина сантиметра по-нисък и няколко килограма по-тежък, и аз бих могъл да говоря такива неща. И трябваше да призная, че момчето притежаваше сили. Да се превръщаш във вълк, не е евтин трик. Но си имах моята гледна точка и тя беше, че не искам неговата кръв по ръцете си.

— Не мисля, че си готов за висшата лига, Били.

— Може би — каза той. — Но няма никой друг в кошарата.

Трябваше да му призная, че притежаваше решителност.

— Може би трябва да пропуснеш този случай, за да доживееш до друга битка в бъдеще. Всичко може да завърши много зле и ако стане така, върколаците, с които се разправяхме край брега, ще дойдат тук за вас. Някой трябва да остане с ранените и да ги пази.

— По-вероятно е, че ако се справят с теб, ще могат след това да се справят и с нас. Разумно е да обединим всичко, с което разполагаме на едно място. Заедно с теб.

Изсмях се.

— Всички яйца в една кошница?

Той поклати глава.

— Да заложим всичко на най-вероятния победител!

Вгледах се в него дълго и мълчаливо. Вярвах в неговата искреност. Тя просто извираше от него, както може да направи само някой напълно неопитен идеалист. Беше успокояващо и едновременно много страшно. Не, не невежеството му. Неговата невинност. Той нямаше представа срещу какво ще се изправи. Ако го оставя, щях да го повлека надолу с мен. Независимо от всичко, което беше видял тази вечер, щях да го изложа на един изцяло нов, брутален, кървав и опасен свят. По един или друг начин, ако оставех Били Бордън и неговите приятелчета, те нямаше да доживеят изгрева на слънцето.

Но опазил ме бог, той беше прав в едно — имах нужда от помощ.

— Всички, които ще дойдат, ще бъдат под моя заповед — казах аз и той пое дълбоко въздух и очите му светнаха. — Не и Тера. Вие ще правите каквото ви кажа и когато ви кажа. А ако ви наредя да бягате, тръгвате веднага. Никакви въпроси. Разбра ли?

— Разбрах — каза Били и ми хвърли един предизвикателен поглед, който никак не отиваше на едно лудо и невзрачно гимназистче, облечено в черен хавлиен халат. — Ти си умен мъж, господин Дрезден.

Изсумтях срещу него и тъкмо в този момент автоматичното осветление на гаража изгасна и ни остави в пълен мрак. Чу се някакво недоволно възклицание откъм вратата и лампите светнаха отново. Там стоеше Джорджия в цялото си грациозно великолепие.

— Били Бордън — каза тя, — нямаш ли какво друго да правиш, освен да стоиш тук в тъмното?

След което се приближи намръщено към него.

Той я изгледа спокойно и каза:

— Кажи на всички, че тръгваме. Под командата на Дрезден. Ако смятат, че ще се справят, да идват, ако не, да останат да пазят Синди и Алекс.

Очите на Джорджия се разшириха и тя извика възбудено. Обърна се към мен и ме прегърна с ръцете си, което събуди отново болката в рамото, а след това се завъртя към Били и направи същото. Той трепна, докато тя го прегръщаше, след което тя се изправи и отхвърли назад хавлията му, оголвайки едната страна на бледата му гърд. Трябва да се признае на момчето, че неговата твърдост се дължеше на здрави мускули, а на гърдите му се видя рана, хванала плътна кора, от която все още се процеждаха капки кръв.

— Какво е това? — каза Джорджия. — Идиот такъв. Защо не ми каза, че си ранен?

Били вдигна рамене и се загърна с хавлията си.

— Раната е затворена. Ще можеш да ме превържеш, когато се преобличам.

Джорджия изтрака със зъби притеснено.

— Не трябваше да се хвърляш в ноктите на този вълк. Прекалено бърз е.

Били ѝ се ухили.

— Почти успях.

— Почти щеше да загинеш — каза тя, но тонът на гласа ѝ омекна.

Забелязах, че ръката ѝ продължаваше да почива на гърдите на Били, а той я гледаше с някакво очакване. Тя замълча и те продължиха да се гледат още малко. Видях как тя преглътна.

Помощ! Влюбени млади върколаци. Обърнах им гръб и се запътих внимателно към къщата.

Никога не съм бил вярващ. Това не бе съвсем точно. Вярвах, че има Бог или нещо съвсем близо до него, за да заслужава такова име — след като съществуват демони, трябва да има и ангели, нали? Ако има Дявол, някъде трябва да има и Бог. Но Той и аз никога не виждахме нещата по същия начин.

Въпреки това повдигнах поглед нагоре. Не казах и не си помислих нищо, но ако Бог слушаше, надявах се желанието ми да стигне до него. Не исках някой от тези деца да загине.

[1] „Шевролет Събърбан“ — високопроходим модел на „Дженеръл Мотърс“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Парфюмът на Сюзан ме заведе до нея. Тя ме чакаше в спалнята на първия етаж. Стоеше в просто обзаведената стая в джинси и бяла тениска, на която пишеше: „ИСКАШ ДА ГИ ИЗЯДЕШ? НЯМАМ НИЩО ПРОТИВ“. Беше една от моите. Когато ме видя, повдигна високо брадичка, сякаш се опитваше да попречи на сълзите да потекат от очите ѝ.

Погледите ни се срещнаха и се задържаха. Бяхме се гледали така преди една година. Тя припадна, когато видя какво има в моята душа. Аз самият не се поглеждам дълго в огледалата.

В нея обаче мисля, че видях страст, която рядко откривам у други хора, освен у себе си. Мотивацията да тръгнеш, да правиш неща, да действаш. Точно това я тласкаше напред да изравя свръхестествени истории за полукомичния вестник „Аркейн“. Имаше дарба за това, можеше да дълбае боклука, който хората се опитваха да загърбят, и да измъква факти, невинаги лесни за обяснение. Караше хората да се замислят. Това беше нещо лично за нея — знаех това, но не разбирах защо Сюзан беше решена да накара хората да видят истината.

Затворих вратата след себе си и закуцуках към нея.

— Те ще те убият — каза тя. — Не отивай.

Когато стигнах до нея, тя докосна с ръце гърдите ми, след това бузите си.

— Трябва да отида. Дентън няма да ме остави жив. Трябва да приключа с тази работа, преди да излезе извън контрол. И преди да загинат още хора. Ако не отида довечера, Дентън ще убие Марконе и Макфин и ще хвърли вината върху Макфин. Ще се измъкне чист и след това ще започне да преследва мен. А може би и теб.

— Ние можем да отидем някъде — каза тя тихо — и да се скрием.

Затворих очи. Беше казала „ние“. Рядко го правеше преди. Аз също не бях мислил по този начин. В продължение на много години. И започнах едва напоследък.

Трябваше да кажа нещо. И да приема последиците. Тя знаеше това и разбираше, че съм го забелязал. Застина в очакване.

Вместо това казах:

— Не ме бива много да се крия. И теб също.

Тя въздъхна и аз усетих, че се притиска към мен. Щеше да има сълзи по ризата ми, но не погледнах към нея.

— Ти си прав — каза тя след малко. Гласът ѝ трепереше. — Знам, че е така. Но ме е страх, Хари, наистина. Съзнавам, че не сме особено близки. Приятели, любовници, но...

— Работа — казах и затворих очи.

Тя кимна.

— Да, работа. — Вкопчи се в ризата ми и ме погледна. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, които се стичаха по бузите ѝ. — Не искам да те загубя сега. Не искам работата да е единственото, което ще остане.

Опитах се да измисля нещо разумно. Нещо, което да я успокои, да ѝ даде увереност, да ѝ помогне да се почувства по-добре и да разбере какво изпитвам към нея. Но и в това не бях съвсем сигурен.

Започнах да я целувам и грубата четина около устата и брадата ми драскаше нежната ѝ кожа. Тя се стегна в началото, но след това се разтопи и се притисна към мен с някаква женствена готовност и мекота, изоставяйки всякакво разстояние, останало между нейното красиво тяло и мен. Целувката ни се задълбочи и се превърна в напрегнато и еротично самоотдаване. Движението на устните ни, топлината на нашите притиснати едно към друго тела. Лекото докосване на пръстите ми по кожата на лицето ѝ. Подраскването на нейните нокти, докато пръстите ѝ мачкаха ризата ми. Сърцето ми туптеше и усещах, че нейното също бие ускорено.

Тя се откъсна от целувката ми първа и аз се олюлях, останал без дъх. Без да каже нито дума, ме отведе до края на леглото и ме накара да седна. След това изчезна в банята и се появи след миг с леген топла вода, сапун и кърпа.

Разсъблече ме. Бавно. Деликатно. Смени превръзките, шепнейки нежно, когато усещах болка, целуваше очите и челото ми, за да ме успокои. Изкъпа ме с водата, чиято топлина отми засъхналата пот, кръвта и част от болката. Търпеливо, по-нежна от дъжда, тя ме направи чист, докато аз се унесох със затворени очи. Чувах как от време на време издавам леки звуци в отговор на нейните докосвания.

Усетих прегръдката ѝ. Почувствах голата ѝ кожа, гладка и топла върху моята. Отворих очи и видях сребристото сияние на луната над далечния хоризонт на езерото. То очертаваше контурите на Сюзан с всичките ѝ сладостни женствени форми, като красива сянка. Тя ме целуна отново, аз ѝ отвърнах и целувката ни беше мека и влажна, едновременно овладяна и отчаяна, като почти застиналата повърхност на бърза река. Устните ѝ се откъснаха от моите и обходиха кожата, която току-що беше почистила, а когато се опитах да я докосна, тя леко натисна ръцете ми, нареждайки ми без думи да стоя мирно.

Продължихме така, кожа до кожа, с леки докосвания, меки въздишки, разтуптени сърца, докато накрая тя се намести върху мен и се подпря на ръцете и краката си, за да поемат тежестта ѝ, защото се страхуваше да не ми причини болка. Движехме се едновременно, подвластни на желанието си един за друг, в смесица от страст, топлина, обич и невероятна близост, която ни пронизваше до дъно. Всичко свърши в мълчание, заради което усещането беше още по-остро, уста в уста и дъх в дъх.

Тя остана да лежи до мен, докато сърцата ни се успокоиха. След това се изправи и каза:

— Не знам дали искам да се влюбя в теб, Хари. Не знам дали ще го понеса.

Отворих очи и казах кротко:

— Никога не съм искал да те нараня. Не знам дали е правилно.

— Аз знам какво чувствам — каза тя и ме целуна отново, след това ме докосна по челото и повдигна главата ми, за да ме погледа с нежните си съчувстващи очи. — Виждаш толкова много болка. Искан само да ти напомня, че на този свят има и нещо друго.

Аз съм доста корав човек. Само ме погледнете. Справям се с много груби неща. Но има други, спрямо които не притежавам твърдост. Заплаках, а Сюзан ме прегърна и започна да ме люлее, докато сълзите ми не пресъхнаха.

Исках да си остана тук, където беше топло, където беше чисто и никой не умираше. Нямаше кръв и ръмжащи животни и никой не се опитваше да ме убие. Харесваше ми да съм тук, със Сюзан, в нейните прегръдки, много повече отколкото да изляза под сребърната светлина на пълната луна, която нарастваше все повече на хоризонта, заобиколена от смътен ореол.

Въпреки това се отдръпнах от нея и седнах.

Това беше луната на безумците.

Тя стана от леглото и се върна с голяма чанта, от която извади черните ми джинси, черните ми гуменки, плътна, дебела тъмносива риза и комплект тъмно бяло, за да пасва по цвят, и накрая, да бъде благословена, и ибупрофен. Изправих се, за да се облека, но тя сложи ръка на рамото ми и ме накара да седна отново — след това сама ме облече, бавно, внимателно, напълно съсредоточена в тази задача. И двамата мълчахме.

Случвало ли ви се е да ви облича красива гола жена? Да препаше кръста ви преди битка? В това имаше нещо изключително успокояващо и едновременно възбуждащо. Чувствах, че тялото ми става по-отпуснато и възприемчиво, а сетивата ми влизат в тон със заобикалящата ме обстановка.

Чух стъпки в хола, последвани от почукване на вратата.

— Магьоснико, време е — прозвуча гласът на Тера.

Станах, но Сюзан хвана ръката ми.

— Хари — каза тя, — почакай минутка. — Коленичи до чантата и извади тежка, плоска и широка кутия. — Смятах да ти го дам на рождения ден, но мисля, че ще ти бъде от полза сега.

Наведох глава и взех кутията в ръка. Беше тежка.

— Какво е това? — попитах.

— Отвори я, глупчо — отвърна тя и ми се усмихна.

Отворих я и отвътре ме лъхна миризмата на мека, обработена кожа, чувствена и плътна, увита в прозрачна хартия. Оставих капака настрана, отвих хартията и напипах нещо от тъмна кожа, съвсем нова и толкова матова, че даже не отразяваше светлината. Извадих нещото от кутията и разгънах едно тежко и дълго палто, подобно по кройка на моя шлиффер чак до мантията около яката и ръкавите, изработено от най-фина материя.

Примигнах срещу палтото и възкликнах:

— Сигурно си платила цяло състояние за него.

Тя се изсмя дяволито.

— Да. Но затова пък успях да го облека на голо само за да го усетя върху кожата си. — Лицето ѝ стана сериозно. — Искам да имаш нещо от мен, Хари. За късмет.

След това пристъпи до мен и ми помогна да го облека.

Палтото ме обви с удобната си тежест и някаква особена фамилиарност. Седеше ми чудесно. Издърпах верижката на пентаграма от майка ми изпод ризата и го оставих да виси отвън. След това извадих конфискувания пистолет на Харис от джоба за инструменти на комбинезона и го прибрах в джоба на палтото. Нямах никакви магически сечива. Дори може би не притежавах вече магически способности. Пистолетът беше доста несигурно оръжие.

Но бях готов, доколкото беше възможно.

Обърнах се да кажа довиждане на Сюзан и видях, че тя трескаво се облича.

— Какво правиш? — попитах я аз.

— Обличам се — каза тя.

— Защо?

— Някой трябва да кара минивана, Дрезден. — Тя издърпа тениската си, метна сакото си през рамо и мина покрай мен, хвърляйки ми един кос поглед. — Освен това вероятно ще бъде най-значителното паранормално събитие, което ще мога да опиша. Да не би да очакваш да стоя настрани?

Бутна вратата и ме погледна изпитателно.

Проклятие, помислих си аз, дважд проклятие. Още някой, за когото да се тревожа. Още някой, когото трябва да браня. Сюзан не беше върколак. Не беше магьосник. Дори нямаше пистолет. Беше пълна лудост дори да си помисли да тръгне. Но се оказа, че искам да съм сигурен, че тя е някъде наблизо.

— Добре — казах аз. — Но правилото по отношение на децата си остава в сила. Правиш само каквото ти кажа, иначе оставаш тук.

Сюзан сбърчи устни и присви очи.

— Харесва ми това, което казваш — каза тя заядливо. — Харесва ми и как изглеждаш. Мислил ли си някога да си пуснеш брада?

След това се усмихна и изчезна в коридора.

Погледнах навъсено след нея. Тя ще стои настрана от най-опасните неща. За да съм сигурен, дори бих я завързал в минивана. Измърморих нещо кисело и наведох глава на една страна, вдъхвайки аромата на нова кожа, нови дрехи и сапун и на о-де-Сюзан, все още прилепнал по кожата ми. Харесваше ми. Когато тръгнах, палтото изскърца и видях отражението си в огледалото на гардероба.

Оттам ме гледаше моят двойник, онзи от съня. Единствено небръснатата от три дни четина и бележите ме различаваха от пригладеното ми подсъзнателно аз. Всичко друго беше напълно еднакво.

Отвърнах бързо лице, излязох от стаята и се запътих към минивана, където останалите вече ме чакаха.

Време за шоу!

ГЛАВА 28

Луната излъчваше сребристото си великолепие високо в октомврийското небе, изпъстрено с бледи облаци и ярки звезди. Облаците бяха разбити като бяла морска пяна, а месецът приличаше на голям грациозен ветроход, издул платна, оцветени във всички цветове на спектъра, понесен от напора на силните есенни ветрове. Слабата светлина избелваше неодяланите камъни на високата триметрова стена, заобикаляща имота на Джони Марконе — Джентълмена, и правеше ръбовете по-остри, сенките по-тъмни, докато накрая заприличваше на бариера от светли черепи. От другата страна на оградата имаше гъста растителност, която препречваше гледката към вътрешността, но не стърчаха никакви клони, по които можеше някой да се покатери над оградата.

— Трябва да прескочим тази ограда — прошепнах на огромния тъмен вълк до мен, докато всички се бяхме свили в храстите от другата страна на улицата, която вървеше покрай имението на Марконе. — Сигурно има устройства за сигурност по нея. Може би камери, инфрачервени лъчи или нещо друго. Трябва да намерим начин да се прехвърлим.

Вълкът ме стрелна с кехлибарените си очи и издаде тихо ръмжене на съгласие. След това просто се обърна и изчезна в мрака, оставяйки останалите пет космати фигури приведени край мен.

Групата „Алфа“ не ми вдъхваше много доверие, но те бяха успели да овладеят елементарните магически техники, за да се преобразят поне така, че доста да приличат на вълци. И това беше нещо.

Сюзан бе паркирала минивана в подножието на един хълм, водещ към имението на Марконе, и остана в него, в случай че се наложи бързо да изчезнем. Щом спряхме, голата Тера Уест и още петима младежи, три момичета и две момчета, изскочиха от автомобила и започнаха да свалят халатите си.

— Боже мой — оплаках се аз, — намираме се на обществено място. Хора, не можете ли да направите нещо да не сте голи?

Тера се ухили и с едно плавно потреперване се превърна в мършав тъмен вълк, поне толкова едър, колкото бяха Дентън и неговите приятели, но с по-остра муцуна и по-правилни пропорции. Както Дентън и екипът му от върколаци, тя запази точно същия цвят на очите си, въпреки вълчата им форма.

— Хайде — подканих другите. — Побързайте.

Джорджия освободи стройното си тяло от халата и за няколко секунди се претопи във вълча форма, след което се плъзна край мен и тръгна след Тера. Били изръмжа нещо тихо, докато се бореше с халата си, но единият му ръкав се беше закачил на ръката, когато той започна да се преобразува.

Вълкът Били се спъна в халата, който все още висеше на предната му лапа и падна на улицата с леко скимтене.

Повдигнах очи нагоре. Вълкът Били с ръмжене се освободи от халата, взе го внимателно със зъби, сякаш беше някакво голямо нацупено куче, и го остави обратно в минивана.

— Ох — каза едно от момичетата, онази червенокосата, която изпълваше доста пицно халата си. — Още не сме свикнали.

Тя се прикри несръчно с ръце, докато остави халата да се смъкне от раменете ѝ, пеейки шепнешком, и се превърна в доста закръглена и мускулеста вълчица с тъмнокестенява козина. Придвижи се грациозно до вратата на минивана и грациозно скочи на улицата. Другите двама младежи, едно дългокрако тъмнокосо момче и мършаво момиче с миша коса, вече се бяха трансформирали и затичаха по хълма след Тера. Накрая всички вкупом се приближихме, доколкото можем, тихо до задната част на имението на Марконе.

Заобиколено от висока каменна ограда, то заемаше пространство, ограничено от четирите страни с отделни улици. Никой от нас не познаваше разположението на имението, затова предпочетохме да го приближим отзад, заради общите правила за скритост. Не мислех, че е разумно да минем през главния вход, затова изпратих Тера да открие как да влезем, докато аз останах отзад заедно с групата „Алфа“.

Усетих, докато седя свит, че потропвам нервно с пръсти по бедрата си. Стана ми ясно, че ако аз съм напрегнат, то начинаещите върколаци бяха два пъти повече. Този с най-тъмната козина, Били, се

изправи на лапите си и се запъти в обратната посока, в която бе тръгнала Тера. Джорджия му изръмжа, а той също изръмжа в отговор и другият мъжкар се надигна да го последва.

— Хей — казах тихо. — Не бива да тичате подир нея сега. Ако има начин да се проникне вътре, Тера ще го открие.

Всички вълци се обърнаха към мен и ме погледнаха със съвсем човешките си очи.

Били заби упорито лапи и изръмжа.

— Стига с тези номера — отсякох аз и им хвърлих един поглед, без да срещна техните очи. — Обеща, че ще играеш по моята свирка, Били. Не е време да се мотае наоколо.

Позата на Били стана малко по-несигурна и аз поканих останалите да се върнат. Ако успея да ги накарам да слушат, докато Тера се върне, можех поне да бъда сигурен, че ще са ми подръка, когато ми потрябват.

Настъпи кратко мълчание, което беше нарушено от яростно ръмжене, движение на тежки тела и подсмърчане на мокри носове. Десет уши се изправиха и се обърнаха към мен и десет ясни човешки очи се съсредоточиха в мен от вълчите лица. Потиснах внезапното желание да кажа: „Добър вечер, ученици. Аз съм вашият учител, господин Дрезден“, но вместо това си придадох най-сериозното изражение.

— Всички сте наясно какъв е залогът тази вечер — казах аз. — И че всички може да бъдем убити. Ще се изправим срещу група пазители на реда, които са се сдобили с някаква от черна по-черна магия и я използват, да се превръщат във вълци. Те са загубили контрол върху силите, с които са се сдобили. Убиват хора и ние трябва да ги спрем, преди да са убили още някого. Особено мен, защото знам прекалено много. Аз съм заплаха за тях. Но аз не искам това. Не искам никой да бъде убит. Нито от нас, нито от тях. Може би го заслужават. Може би не. Силата, с която са се сдобили, се е превърнала в дрога за тях и те вече не могат да я контролират. Не мисля, че ще се различаваме много от тях, ако решим да ги изтребим. Не е достатъчно да се борите с мрака. Трябва да се разграничите от него. Трябва да бъдете други. — Прочистих си гърлото. — По дяволите. Не ме бива много по тая част. Просто се хвърлете към коланите им, както аз направих на алеята. Щом ги разкопчаете, те няма да са толкова безумни и може би ще

успеем да разговаряме с тях. — Погледнах към стената и след това надолу. — Само гледайте да не ви убият, деца. Направете каквото трябва, за да останете живи. Това е най-важното. Но ако се наложи да ги убивате, направете го.

Около мен се чу хор от ръмжене, поведено от вълка Били, но това беше хубавото — че съм единственият човек сред тях и единственият, който може да говори. Нямаше да има никакви спорове, дори да не бяха съгласни. Ентусиазмът им беше малко заплашителен.

— Ако говориш малко по-силно, магьоснико — се чу мекият глас на Тера зад мен, — можем направо да влезем през главния вход.

Подскочих и видях Тера, гола и напълно човешка, приведена на метър от мен.

— Не бих искал ти да направиш това — изсъсках аз. — Намерили вход?

— Да — каза тя. — Има едно място, където стената е срутена. Но е много далече, за да стигнем с ходене покрай източната стена по посока на главния вход. Ще трябва да тичаме, за да стигнем вътре навреме.

Намръщих се.

— Не съм във форма за тичане.

— Нямаш друг избор. Видях светлини да се процеждат през входната врата. А на всеки седемдесет или осемдесет крачки има черни кутии със стъклени очи. Те обаче не гледат към срутеното място. Това е истински късмет.

— Камери — прошепнах аз. — По дяволите.

— Хайде, магьоснико — каза Тера, клекнала на четири крака, — няма време за губене, ако искаш да си с нас. Глутницата ще измине разстоянието за нула време, но ти трябва да бързаш.

— Тера. Имах тежки дни. Ще рухна след две минути, ако се опитам да тичам.

Жената ме погледна с лишениите си от страст кехлибарени очи.

— Какво ще направиш?

— Ще прескоча стената точно тук — казах аз.

Тера погледна към стената и поклати глава.

— Не мога да прекарам глутницата над стената. Те не са достатъчно силни да се преобразуват непрекъснато, а не притежават ръце, когато са във форма на вълци.

— Тогава само аз. Предполагам, че ще можете да ме намерите?
Тера изсумтя.

— Разбира се. Но е много глупаво да се опиташ да прескочиш сам стената. Ами ако те видят с камерите?

— Остави на мен да се тревожа за камерите — казах аз. — Помогни ми да стигна до върха. След това ти и групата ще заобиколите и ще се срещнем тук.

Тера се намръщи с мрачно изражение.

— Това е глупаво, магьоснико. Ако си прекалено наранен да тичаш, тогава не си способен и да тръгнеш сам.

— Нямаме време — казах и погледнах към луната, — за да спорим сега. Имаш ли нужда от моята помощ, или не?

Тера издаде нещо средно между сумтене и ръмжене и за миг мускулите ѝ се издуха под кожата. Един от групата издаде кратко скимтене и се отдалечи от нас.

— Добре тогава, магьоснико — каза Тера. — Ще ти покажа най-близката камера и ще ти помогна за стената. Щом скочиш от другата страна, остани на същото място. Не знаем дали има някой оттатък, или къде е точно.

— Не се безпокой за мен — казах аз. — Мисли за себе си. Ако съществува лесен път през стената, Дентън може да се появи на същото място, за да влезе. Или Макфин.

— Макфин — каза Тера с гордост в гласа и страх в поледа — няма дори да забележи, че стената се изпречва на пътя му.

Намръщих се.

— Покажи ми камерата.

Тера ме поведе гола и мълчалива през мрака, сякаш въобще не ѝ правеше впечатление вечерният хлад. Тревата беше влажна, мека и дълбока. Тера посочи към малкото, мълчаливо квадратче на видеокамерата, поставено върху стената срещу улицата, почти скрито в сянката на клоните.

Облизах устни и се наведох към камерата, оставайки скрит в храстите. Присвих очи и съсредоточих цялата си воля, опитвайки да я фокусирам. Сърцето ми започна да бие и усетих потта, която се стичаше под мишниците и челото ми. Да се омагьоса нещо механично, обикновено е доста просто. Магическото поле, което заобикаля практикуващите това Изкуство, всява хаос в технологичните

приспособления. В подходящ ден само преминаването наблизко е достатъчно да взриви мобилен телефон или да извади от строя копирна машина.

Но днес не ми беше ден. Енергийното поле край мен беше сериозно отслабено в сравнение с обичайното му ниво и метафизичните „мускули“, които нормално бих използвал, за да насоча тази енергия, преживявах агония, която се проявяваше с болки по цялото ми тяло.

Трябваше да вляза вътре и мислех, че не съм в състояние да измина целия път около имението. Карах вече на празен резервоар и едно ново усилие щеше да ме накара да дишам като риба на сухо и да искам да съм си вкъщи в леглото.

Успокоих мислите си и напрегнах цялата енергия, която притежавах, и това ми причини болки в главата, които се разпространиха и към уморените ми колене и рамене. Но енергията се натрупваше и натрупваше, а заедно с нея и болката, докато накрая не можех повече да търпя.

— Malivaso^[1] — прошепнах и насочих ръка към квадратната форма, подобно на ученик, който хвърля бейзболна топка с неподходящата ръка. Силата, която бях натрупал, макар да изглеждаше, че ще ме разпори по шевовете, се изстреля с немощно хълцане и се насочи, залитайки, към охранителната камера.

Дълго време нищо не се случи. След това блесна светлина и от задната част на камерата изскочиха малък сноп искри. После от нея излезе пушек като треперещо облаче и аз усетих малък прилив на триумф. Все още беше останало нещо у мен, макар че се изискваше много тежко усилие да осъществя най-простите задачи.

— Всичко е наред — казах секунда след това с леко писклив глас. — Да вървим.

Огледахме се да сме сигурни, че няма никакви коли, след което Тера, вълчетата „Алфа“ и аз прекосихме пътя и минахме през някакви декоративни разлистени храсти към каменната стена. Тера сплете пръсти, за да направи стреме. Сложих в него здравия си крак и натиснах силно. Тя ме повдигна и почти ме хвърли над стената. Задържах се за миг на върха, видях светлините на приближаваща се кола и се претърколих бързо от другата страна, падайки тежко върху влажната кална земя.

Беше тъмно. Наистина тъмно. Свих се в основата на стената сред голите клони и упоритите листа на платаните. Лунната светлина проникваше тук-там, но само за да направи тъмните места още по-мрачни. Моето черно кожено палто беше почти невидимо и си спомних, че бях чел някъде, че блясъкът на очите и зъбите беше единственото, което можеше да ме издаде — не ми харесваше да седя в мрака със затворени очи и не направих така. Вместо това, сложих конфискувания пистолет в единия джоб и извадих асовете си от другия. След това зачаках в тъмното моите съюзници. И чаках. И чаках. Времето минаваше и аз знаех, че всяка минута изглежда като цял час, затова започнах да броя в ритъма на всяко поемане на дъх.

Острият студен вятър подухваше през клоните на дърветата. Листата шумоляха и върху мен падаха с леко потупване върху новото ми палто капки дъжд от дърветата. Те залепваха по кожата като малки перли и блестяха от лунната светлина на черния фон. Миризмата на богатата почва и мокрите камъни, се поемаше от вятъра и за момент имах чувството, че се намирам в гора, а не в частното имение на престъпен бос в северната част на Чикаго. Поех дълбоко дъх, малко успокоен от тази илюзия, и продължих да броя.

И да чакам.

Нищо не се случи. Нито вълци, нито никакви звуци.

Нищо.

Едва когато стигнах до сто, се изнервих, стомахът ми започна бавно да се свива и почувствах как по краката и ръцете ми се забиват ледени иглички. Къде беше Тера? Къде бяха вълчетата „Алфа“? Не може да им е отнело толкова време да се прехвърлят през оградата и да изминат разстоянието обратно до мен. Въпреки че имението беше огромно, това сигурно не беше нищо за светкавичната бързина на един вълк.

Тази вечер всичко се уреждаше прекалено гладко, помислих си аз.

Нещо беше се объркало. Аз бях сам.

[1] Malivaso — заклинание на Хари Дрезден за обезвреждане на охранителна камера. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

„Сам.“

Това е една от онези малки думи, които означават много. Като „страх“. Или „вяра“. Аз съм свикнал да работя сам. То си върви с професията. Магьосниците с моята сръчност и сила (поне на нейното обичайно ниво) са много малко и са разпръснати на голямо разстояние един от друг — може би не повече от двайсетина на територията на САЩ и малко по-нагъсто в Европа, Африка и Азия. Има обаче съществена разлика между това, да работиш сам, и да се изправиш срещу група врагове през една студена нощ, при това ранен и практически безпомощен. Трябваша ми десетина секунди, за да осъзная ясно тази разлика.

Страхът се настани трайно в мен. Страхът беше нещо, с което бях свикнал. Можех да мисля въпреки него и да се концентрирам върху опасностите. Ура за мен. Тялото ми реагираше по стария начин, раздвоено между желанието да бягам или да се бия, но все пак успях да укротя дишането си.

Разумното нещо беше да побягна, да се върна обратно при минивана и да накарам Сюзан да ме отведе много далече. При условие че успея да се изкатеря сам по стената, но поне бих могъл да опитам.

Но аз вече се бях обвързал. Бях тук, за да се преборя със силите на злото, каквито и да са те. Аз ги бях предизвикал, а не те мен. Освен това, ако Тера и децата бяха загазили, аз бях единственият, който можеше да им помогне.

Изправих се на крака, извадих пистолета и се запътих напред в посока, перпендикулярна на каменната стена зад мен. Гората беше гъста, платаните и магнолиите отстъпиха пред вечнозелени дървета с ниски остри клони. Промъкнах се между тях, доколкото мога, като се движех максимално тихо. Не мисля, че вдигах повече шум от вятъра, който караше клоните да се блъскат, събаряше листа и дъждовни капки. След малко, може би три или четири минути, стигнах до края на

гората и се изправих пред владението на Джони Марконе — Джентълмена.

То беше великолепно, като излязло от някое списание за къщи и градини. В задния двор на Марконе имаше място за малко игрище за голф. Дълбоко навътре, в предната част на имението се издигаше огромната бяла къща на Марконе, ведра и безупречна, артистично осветена от десетина прожектора, а под задната фасада бе проектирана веранда, толкова обширна, че можеше да се използва за подиум за танци. Зад къщата една до друга се простираха осветени красиви градини, терасирани надолу по наклонения склон, който се спускаше срещу мен. В подножието му имаше долчинка, в която лежеше огромен бетониран плувен басейн, осветен под водата отдолу. Басейнът беше с неправилна форма и водата в единия край се вълнуваше от потока, който се вливаше в него.

Долчинката беше заобиколена от високи вечнозелени дървета, изправени като часовои, които криеха всичко в центъра. Две закръглени хълмчета украсяваха лявата страна на долчинката, едното от тях беше увенчано с нещо като старо светилище или храм с напукани и паднали на земята колони.

Цялата местност беше добре осветена както от сребрилата луна, така и от лампи, разположени на стратегически места. Тревата беше безупречно поддържана и тук-там се издигаха дървета с небрежно великолепие, което може да се постигне само от армия скъпо платени градинари.

А казват, че престъпленията не носят пари.

Заех позиция зад една завеса от дървета и храсти и започнах да оглеждам внимателно и скрито околностите. Не се наложи дълго да чакам.

Забелязах някакво бързо движение под едно от дърветата на далечната страна на имението и някаква форма, вълк с тъмна козина, предполагам Били, изхвърча зад едно дърво към някаква тъмна форма на тревата, едва на десетина метра от мен. Напрегнах се и се наках да се изправа от скривалището и да повикам вълка, докато тичаше.

В този миг на козината на вълка се появи една ярка точка червена светлина. След това се чу кух звук, нещо съвсем тихо, подобно на възпитано сдържана кашлица. Видях, че вълкът се метна в момента, когато една синя светкавица се заби в козината му и животното се

претърколи на земята. Опита се за миг да се изправи отново на крака и посегна с челюсти към стреличката, която висеше на хълбока му. Загуби равновесие, наклони се на една страна и падна. Видях как гърдите му се повдигат и един от задните му крака се сгърчи в спазми. Стори ми се, че надникнах в очите на звяра, очите на Били, те се фокусираха върху мен за миг, след това потъмняха и погледът му стана празен.

— Добър изстрел — произнесе нечий дълбок напрегнат глас.

Сред пръстена от вечнозелени дървета нещо се раздвижи и там се появи Дентън, който се запъти през тревата към поваленото животно. Късата му тъмна коса беше все така старателно пригладена. Не можах да видя вените по челото му въпреки лунната светлина. В него имаше някаква едва доловима промяна. Вратовръзката беше разпусната, самото — разкопчано. Движеше се не толкова със стоманена гъвкавост, а сякаш с някакъв огън в него. Имаше нещо животинско в сигурността и дивата му устремност, които не бяха толкова изразени преди, и това беше много по-показателно от другите външни промени в него.

Всички задръжки бяха изчезнали. Каквито и останки от съжаление или съмнения, които му бяха позволявали да държи под контрол себе си и до известна степен останалите върколаци, да бяха останали, се бяха изпарили след кървавата оргия в автосервиз „Пълнолуние“. Това се виждаше във всяка негова черта, във всяка стъпка и във всяко проблясване на очите му.

Този човек се беше превърнал в хищник.

Изад вечнозелените дървета се появиха и останалите върколаци: Бен, облечена само с бяла риза и сива официална пола, тъмните ѝ крака бяха изпънати от мускули, релефно осветени от луната; Харис, чиито уши продължаваха да стърчат, бледата му кожа бе осеяна с лунички, а маниерите му издаваха безпокойство и жажда; Уилсън, все още в своя измачкан костюм, но с разкопчана риза, която показваше кожения му колан, впит в шкембето му. Той го поглаждаше с тлъстите си пръсти. Устата му бе разкривена в странна заплашителна усмивка.

Дентън се приближи по тревата до падналия вълк и го подритна с крак.

— Шест — каза той. — Преборихте ли шест?

— Шест — потвърди Бен гърлено. — Можем ли да ги изтребим вече?

Тя се залепи до Дентън, притисна се към него и оголи бедрото си.

— Още не — каза Дентън.

Той се огледа внимателно наоколо и аз проследих погледа му. Разпръснати в кръг с диаметър около петдесет метра имаше няколко тъмни купчини, които аз бях взел за буци пръст върху почвата, сенки, образувани от луната и осветлението. Погледнах отново и осъзнах със страх, че това не са никакви купчини. Това бяха моите съюзници, вълците. Тъмната купчина, към която Били се беше втурнал, издаде леко скимтене и ми се стори, че луната осветява светлокафявата козина на Джорджия. Огледах се и преброих падналите.

Шест. Не можех добре да различа коя от тях беше Тера, но преброих шест повалени вълка на терена. Всички до един, помислих си аз панически. Всички са хванати.

— Хайде — каза Харис напрегнато. — Майната му на Макфин, той няма да се яви. Да ги очистим всичките и да тръгнем за Дрезден.

— Ще си получиш колана скоро, момче — изръмжа Уилсън, докато пръстите му опипваха собствения му колан на шкембето. — Ако не беше толкова глупав да го загубиш...

Харис изръмжа и Дентън побутна Бен да застане между двамата мъже.

— Млъквайте. Веднага. Нямаме време за това, Харис. Трябва да подгоним магьосника, щом се появи. Уилсън, затваряй си тлъстата уста, ако искаш езикът ти да остане цял. Дръпнете се назад и двамата.

Мъжете издадоха недоволно ръмжене, но се отдалечиха на няколко стъпки един от друг.

Облизах си устните. Целият треперех. Пистолетът тежеше в ръката ми. Те бяха само четирима, помислих си аз. И едва на десет метра от мен. Можех да почна да стрелям веднага. Ако имах късмет, щях да ги поваля и четиримата. Те бяха върколаци, но не бяха непобедими.

Освободих предпазителя на пистолета и поех дълбоко дъх. Това беше голяма глупост и ясно го осъзнавах. В живота не става като във филмите. Едва ли щях да успея да ги застрелям и четиримата, преди те

да извадят пистолетите си и да отвърнат на огъня. Но нямах голям избор.

Дентън се обърна към първото хълмче с неговите изкуствени храмови руини.

— Чудесно — извика той. — Ето ги всичките.

В светлината, която огряваше храма, се появиха две сенки, които се спуснаха надолу по хълма към Дентън и върколаците. Марконе беше облечен във фланелена риза, джинси и ловно яке и в едната си ръка държеше лъскава пушка с огромен оптически мерник. Хендрикс, щръкнал до него в цялото си мускулесто мълчание, носеше нещо подобно на черна маскировъчна униформа и пушката, която вече бях виждал, заедно с нож и многобройни други оръжия. Огледа внимателно Дентън и неговата група.

Погледнах шокирано Марконе. Трябваше ми време, за да вдигна ченето си от земята и да сглобя всичко, което ставаше тук. Марконе не знаеше. Не знаеше, че Дентън и групата му са дошли, за да го очистят. Вероятно те бяха обвинили Макфин и вълчетата „Алфа“ за всички убийства.

А сега Дентън беше довел тук Марконе и вълците „Алфа“. И щом Макфин се появеше, щеше да може да убие всеки, когото пожелае, всеки, който знаеше какво става, а след това щеше да съчини каквато история си поиска. Всеки друг, освен мен все пак. Все още, поне засега, не беше успял да ме пипне.

— Това са всичките, които видяхме на мониторите — поправи го Марконе. — Имаше някаква повреда в шеста камера, зад имота, а господин Дрезден и подобни повреди вървят ръка за ръка.

Проклятие.

— Сигурен ли сте, че магьосникът не е един от тях? — попита Дентън. — Един от тези вълци?

— Мисля, че не е — отговори Маркони. — Но допускам, че всичко е възможно.

Дентън се намръщи.

— Значи, не е тук.

— Ако истински ви е предизвикал, трябва да е тук — каза Марконе напълно уверено. — Сигурен съм в това.

— И само е наблюдавал как върколаците му са били застреляни? — попита Дентън.

— Вълците тичат по-бързо от хората — отбеляза Марконе. — Възможно е да не ги е настигнал все още. Може дори точно в този момент да ни наблюдава.

— Гласувате му твърде голямо доверие — каза Дентън.

Видях как очите му инстинктивно се извърнаха към мрачните очертания на гората. Ако се изправех, щеше да ме види. Замръзнах, задържайки дъха си.

— Така ли? — усмихна се Марконе и се наведе, за да извади от козината на Били стреличката с перо. — Упойката няма да държи тези зверове дълго. Трябва да решаваме, господа. И ако държите на уговорките ни, трябва да се заловите за работа.

Не знам дали Марконе забеляза внезапното напрежение на Бен и начина, по който тя плъзна ръцете си към стомаха, но аз го видях.

— Убий тези песове още сега — прошепна тя ниско и разгорещено. — Това ще ни спести усложненията по-късно.

Марконе цъкна с език.

— Недалновидно. Нека Макфин ги разкъса на парчета, когато пристигне, и съдебните лекари няма и да помислят да търсят упойващи вещества. Ако го направи някой от вас, то ще подбуди неприятни въпроси от страна на криминалистите, когато огледат труповете. Струва ми се, че това беше основното, когато дойдохте с вашето предложение. Да няма излишни въпроси.

Бен оголи зъбите си и видях, че зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под ризата.

— Мразя такива лигави отрепки, като вас, Марконе — измърка тя и плъзна ръката си от бедрото нагоре под копчетата на ризата си.

Очите на Марконе се присвиха, като че ли между тях имаше телепатична връзка. Хендрикс направи едно-единствено просто движение, като протегна ръка и вкара патрон в цевта с тихо щракане.

Дентън хвърли остър поглед към Марконе и стисна китката на Бен в ръката си. Тя се опъна, съпротивлявайки се за миг, но след това позволи на Дентън да отдръпне ръката ѝ по-далече от колана, който със сигурност се криеше под ризата. Дентън я остави и тя отпусна ръце надолу, видимо успокоена. Марконе и Хендрикс дори не мигнаха и от тях не се процеди и една капка пот. Подобни напрегнати ситуации са вероятно част от втората им природа.

Изпуснах един дъх, който бях задържал дълго време. Един срещу шестима, и то готови за бой. Ако ги атакувам сега, няма да имам време и за молитва. Ако се помръдна и се опитам да изчезна към улицата, те сигурно щяха да ме забележат. Проклятие.

Дентън отново погледна към дърветата и аз пак задържах дъха си.

— Не се притеснявайте, Марконе — каза той. — Ще подгоним към вас магьосника веднага щом го открием. Някакви въпроси?

— Така ви искам — каза Марконе. — Предлагам да започнете претърсването, докато аз се приготвя за господин Макфин. Не забравяйте, че искам Дрезден жив. Ако е възможно.

Гърлото ми се сви и ако не бях си задържал дъха, щях да изпищя. Какво, по дяволите, иска Джон Марконе от мен сега, след случката в автосервиза? Сигурно нищо добро. Нищо, за което бих си помислил. Проклятие. Нощта ставаше все по-призрачна.

— Разбира се, господин Марконе — отговори Дентън, може би малко прекалено любезно. — Имате ли предположения къде бихме могли да започнем да търсим?

Марконе не обърна внимание на сарказма, включи нещо на пушката и я насочи небрежно към очертанията на гората.

— Трябва да е някъде там.

Червената точка на лазерния лъч се спря на един лист, само на десетина сантиметра наляво от главата ми и тънкият пулс на страха в гърдите ми се превърна в ледена нишка на ужас.

Проклятие, проклятие, проклятие.

ГЛАВА 30

Ако хукна, ще ме открият и преследват, и вероятно ще ме разкъсат на парчета. Ако остана на място и се скрия, те пак ще ме открият и разкъсат или ще ме упоят и предадат на Джони Марконе. Жалък избор, но нямаше много да го подобря, ако продължавам да си натискам задника. Затова се поизправих на крака, прокрадвайки се навътре в гората, стискайки конфискувания пистолет в ръка.

— Чакайте — каза Дентън. — Чухте ли това?

— Какво? — попита Бен.

Усетих внезапно появилото се жадно напрежение в нейния глас и се опитах да не правя никакъв шум, докато ускорих крачките си назад към закрилата на по-гъстите дървета.

— Тихо — изръмжа Дентън и аз замръзнах на място. За момент вятърът и дъждът бяха единствените звуци в студената есенна нощ. — Тук — каза Дентън след миг. — Стори ми се, че чух нещо от тази страна.

— Може да е миеща мечка, катеричка или котка — подхвърли Уилсън.

— Не ставайте наивни — разнесе се гласът на Марконе, примесен с присмех. — Това е той.

Незабавно се чу щракането на затвор, който постави патрон в цевта.

— Напред — каза Дентън. — Така. Разпръснете се във ветрило и ще го пипнем. Внимавайте. Не знаем какво може да направи.

Гласът му прозвуча по-близо, докато говореше, и аз едва не хукнах.

Чу се хор от одобрителни възгласи и звукът от зареждането на още няколко оръжия. Стъпките се приближаваха към мен по тревата.

Тогава наистина хукнах, поизправих се и се затичах, приведен колкото се може по-ниско. Чу се вик и един пистолет изрева. Насочих полуавтоматичния пистолет нагоре от страх да не засегна Тера или някой от моите съюзници погрешка и натиснах спусъка два пъти.

Изстрелите вероятно са ги изненадали, защото Дентън и останалите се прикриха зад близките дървета.

Навлизах все по-дълбоко в гората и се опитвах да си подредя мислите. Бях спечелил малко време, но за какво? Тичането ще ме изправи единствено пред каменната стена. Съмнявах се, че щях да мога да я изкатеря с изтръпналия си крак и ранено рамо. Единствено можех да се крия като заек из гората, докато ме хванат.

По дяволите, помислих си аз, не съм заек.

Крайно време е преследвачите да станат преследвани. Придвижих се напред и се огледах наоколо, търсейки подходящо място. Открих го почти веднага — вдлъбнатата навътре хралупа в основата на голямо дърво, и се пъгнах в нея, скрит като в гнездо в прегръдката на дървото. Наведох глава, за да скрия бледото си лице и блясъка на бялото на очите ми. И се ослушах.

Те се приближаваха спокойно и никакви светлинки не проблясваха в границите на периферното ми зрение. Може би Дентън и неговите хора бяха свикнали с тъмнината. Придвижваха се в начупена линия, на осем до десет метра един от друг и общо взето, напредваха успоредно един на друг. Доколкото можеше да се съди по шума от стъпките, за мой късмет бяха все още на два крака. Ако бяха се превърнали във вълци, щяха лесно да ме открият — на два крака обаче разполагаха със свободни ръце за оръжията си. Допускам, че всяко нещо има добри и лоши страни.

Затаих дъх, когато стъпките се приближиха. Бяха на три метра. След това на метър и половина. Храстите се раздвижиха, когато някой мина на половин метър от мен и няколко клонки ме удариха. Стъпките спряха и чух слаб звук, като смъркане. Помислих си за миризмата на новото ми кожено палто и стиснах зъби, а напрежението, което премина през мен, ме накара да се олюлея на краката си.

Изминаха още десет милиарда години. И тогава този, който беше спрял, тръгна отново и ме подмина. Бих въздъхнал облекчено, ако най-опасната част от плана ми все още не предстоеше.

Измъкнах се от скривалището ми, пристъпих напред и забих дулото на полуавтоматичния пистолет в тила на човека пред мен. Беше Дентън. Гърбът му се изви и той пое изненадано въздух.

— Спокойно — прошепнах аз. — Не мърдай.

Дентън изсъска, но застина на място.

— Дрезден. Трябваше да те убия.

— Опитай само — казах аз и дръпнах назад предпазителя на пистолета. — Но след големия трясък не забравяй да тръгнеш надолу по тунела към светлината.

Раменете на Дентън се помръднаха за миг и аз казах:

— Въобще не си мърдай ръцете. Ако посегнеш към колана, ще те убия, преди да си обрасъл наполовина с козина. Хвърли пистолета.

Дентън едва помръдна пръсти, колкото да пусне предпазителя на пистолета, и го остави да падне.

— Не е зле, Дрезден — каза той. — Но няма да спечелиш нищо от това. Остави пистолета и да поговорим.

— Гладко, възпитано и приятно изказване — казах аз. — Така ли ви учат във ФБР?

— Недей да влошаваш още повече положението си, Дрезден — каза беззвучно Дентън. — Не можеш да се измъкнеш оттук.

— Те винаги казват така — отговорих аз и със свободната си ръка, въпреки че рамото ми се сгърчи от болка, го стиснах за яката и го задържах здраво. — Ръката ми е малко отслабнала — казах аз. — Не се опитвай да ме събориш.

Усетих, че тялото му се стегна при моите думи.

— Какво правиш, Дрезден?

— Двамата с теб, ти и аз, ще се върнем обратно — казах аз и притиснах дулото на пистолета до гърлото му, за да подчертая мисълта си. — След това ти ще заповядаш на хората си да излязат от гората и да отидат на светло. Оттам всеки един ще ти се обади, за да съм сигурен, че са пред мен, и след това ще им се покажем.

— Какво смяташ да постигнеш с това, Дрезден? — каза Дентън.

Пуснах врата му, притиснах го по-силно и посегнах надолу да сваля колана, който го опасваше през кръста. Видях как челюстите му се свиват, когато махнах колана, но той остана спокоен и неподвижен с вдигнати нагоре ръце.

— Смятах да ти задам същия въпрос, Дентън — казах аз. — Хайде, изкарай приятелчетата си от гората.

Дентън може да беше хладнокръвен, може би подлец, дори убиец, но в никакъв случай не беше глупав. Извика на другите трима агенти и им нареди да излязат изпод дърветата.

— Дент? — обади се Уилсън. — Наред ли си?

— Направи, каквото ти казвам — отговори Дентън. — Всичко ще се изясни след минута.

Те се подчиниха. Чух ги да се измъкват от дърветата и да го викат, застанали на подстриганата равна трева пред къщата на Марконе.

— Хайде — казах аз. — Тръгвай. И не се спъвай, защото се кълна, че при първото недоразумение ще предпочета да ти пръсна черепа, за да не бъда въвлечен в някакъв номер и убит.

— Най-добре да пуснеш предпазителя — каза Дентън. — Защото, ако ме убиеш, никога няма да се измъкнеш жив оттук.

Мразя, когато някое лошо момче се окаже право, но реших да не допусна грешка и да гръмна Дентън, без да искам, и затова пуснах предпазителя. Преметнах вълчия колан през рамо, хванах отново Дентън за яката и му казах:

— Тръгвай!

Той тръгна. Излязохме от пълния мрак под дърветата на светло.

Останах на ръба на гората и се опрях на един дънер, като поставих Дентън между мен и лошите момчета. И тримата бяха застанали в полукръг на около десет метра от нас, и всичките бяха въоръжени. Само изключително добър стрелец би могъл да ме поразя, както се бях прикрил зад солидната широка фигура на Дентън и сянката на дърветата, но не исках да оставя нищо на случайността и се наведох зад него, оставяйки да се показват само едно ъгълче от главата ми и едно око. Така, помислих си аз, ако ме застрелят, няма да го усетя.

— Хм, здравейте момчета — казах аз малко неуверено. — Държа шефа ви. Пуснете pistolетите, свалете коланите и се отдръпнете назад бавно и кротко, иначе ще го убия.

Една част от мен, вероятно по-разумната, изпъшка от действията ми и се опита да изброи федералните и щатските закони, които правех на пух и прах, вземайки за заложник представител на Федералното бюро за разследване, заплашвайки да го убия и опитвайки се да взема за заложници още трима. Спрях да броя нарушените закони, когато стигнах до десет, и зачаках да видя какво ще отговорят върколаците.

— Върви по дяволите — изръмжа Бен. Младата жена със сребриста коса пусна pistolета и разтвори ризата си, показвайки един торс, който беше внушителен в широк смисъл, и един вълчи колан. — Лично ще ти разкъсам гърлото...

— Дебора — каза Дентън с напрегнат глас, — недей, моля те.

— Тръгвай, кучко — изръмжа Харис. Големите му уши хвърляха малки черни полулунни сенки от двете страни на главата му. — Дентън ще си го получи, а ние ще бъдем повишени. По дяволите, магьосникът вероятно ще те застреля, докато го държи.

Бен се хвърли към Харис, вдигнала ръце, сякаш искаше да го удуши, свила пръсти като нокти.

— Млъквайте — казах аз. — И двамата. Хвърлете пистолетите. Веднага.

Харис ми се усмихна подигравателно.

— Няма да стреляш, Дрезден. Не ти стиска.

— Роджър — каза съвсем спокойно Дентън, — ти си идиот. Той няма друг избор. Веднага. Свалете пистолетите.

Аз примигнах, изненадан от неочакваната подкрепа. Това ме направи подозрителен. Това, че Марконе не се виждаше никъде, не означаваше, че го няма. Къде беше той? Клекнал някъде и се прицелва в мен? Внимавах за ярки червени точки.

— Точно така — добавих към казаното от Дентън. — Ти си идиот. Хвърлай пистолета! И ти, Уилсън — добавих аз, поглеждайки към дебелия агент. — Ти и Бен, свалете и коланите и ги оставете на земята.

— Изпълнявайте — потвърди Дентън и аз станах още по-нервен.

Той беше напълно спокоен и не се съпротивляваше. Гласът му беше солиден, уверен и безучастен. Това беше лошо. Глутницата на Дентън се подчини, макар и неохотно. Бен хвърли колана на земята по същия начин, както Скрудж^[1] би захвърлил диамантена огърлица — с видима болка. Уилсън изгрухтя, когато разкопча колана и шкембето му се отпусна още малко. Пусна го на земята до пистолета. Харис ме гледаше кръвнишки, но и той смъкна пистолета си.

— Сега отстъпете назад. До един!

— Да — каза Дентън. — Харис, Уилсън, отстъпете към гората и донесете всичко, което оставихме там.

— Хей — казах аз. — За какво, по дяволите, говориш? Никой да не мърда. — Харис и Уилсън ми се ухилиха мазно и поеха към дърветата. — Връщайте се обратно!

— Стреляй по тях, господин Дрезден — каза Дентън, — и ще трябва да свалиш пистолета от мен. А ако направиш това, ще успея да

го достигна и ще се вкопчим в схватка. Ти имаш способности и си интелигентен, но си ранен. Не мисля, че ще успееш да ме надвиеш в ръкопашен бой.

Погледнах между двамата мъже и Дентън.

— По дяволите — казах аз. — Какво целиш, Дентън? Ако направиш нещо съмнително или каквото и да е, няма да оживееш, за да можеш да съжаляваш.

— Аз съм от ФБР. Не бих направил нищо, което да изглежда съмнително, господин Дрезден.

Изругах и успях все пак да забележа, че устата на Дентън се изкриви в усмивка.

— Защо? — попитах. — Защо се забърка с тези колани? Защо правиш всичко това?

Дентън се опита да вдигне рамене, но се отказа.

— Прекалено много години съм гледал как хора като Марконе се надсмиват над закона. Видял съм много хора, ранени от него и убити от мизерията, която им е докарал, той и други като него. Уморих се само да наблюдавам. Реших да го спра. Него и останалите.

— Като ги убиваш? — казах аз.

— Дадена ми беше власт и се възползвах от нея.

— Какво ти дава право да разполагаш с живота им?

— А какво им дава право на тях да убиват? — каза Дентън. — Трябва ли да седя и да ги оставя да изстребват хората, ако мога да ги спра? Имам власт и отговорността да я използвам.

Побиха ме тръпки, когато проумях думите му.

— А другите? Невинните, които загинаха?

Дентън се поколеба, но отговори спокойно.

— Това беше нещастен случай, злополука. Намеренията ми не бяха такива.

— Коланите не само ви правят космати, Дентън. Те променят начина ви на мислене и действие.

— Аз мога да контролирам хората си — започна Дентън.

— Както направи миналия месец? — прекъснах го аз.

Той преглътна, но не каза нищо.

— Ти знаеше, нали? Знаеше, че ще разбере. И затова ме прати в автосервиз „Пълнолуние“.

Вените по челото му започнаха да пулсират.

— След смъртните случаи бях предупреден, че съществува някакво управително тяло. Нещо като магическа полиция. Белият съвет. И че ти работиш за тях.

Почти се изсмях.

— Да, някой ти е казал обаче само част от историята, Дентън. Затова разруши окръжността на Макфин, нали? Трябваше ти жертва и затова освободи Макфин, знаейки, че Съветът ще го заподозре. „Уличните вълци“ за полицията, а Макфин за Съвета.

Дентън изсумтя.

— Необходими жертви. Трябва да се свърши работата, Дрезден.

— Така ли? Като една от тези необходими жертви, не мога да се съглася с теб — казах аз. — Законът да върви по дяволите, така ли? Точно това казваш — че си над закона. Също като Марконе.

Дентън отново се напрегна и леко изви глава към мен. Сякаш искаше да чуе.

Продължих да го натискам, опитвайки се отчаяно да го накарам да проумее. Ако успея, може би щях да се измъкна в края на краищата от това положение.

— Човече, тези колани ви дават сила, която е лоша. Не можеш да се справиш с нея. Влязла е в главите ви и вие не можете да мислите. Откажи се. Все още можеш да излезеш от това и да почнеш да действаш правилно. Хайде, Дентън. Не загърбвай всичко, за което си се борил години наред. Има и по-добър начин.

Дентън дълго време нищо не каза. Харис и Уилсън изчезнаха зад плътния пръстен от борови дървета. Бен ни наблюдаваше с блестящите си очи, тялото ѝ беше мускулесто и твърдо под лунната светлина, а гърдите ѝ бяха красиви и доста смуцаващи, когато поемаше дъх. Тя местеше непрекъснато погледа си от нас към колана на земята и дишането ѝ ставаше накъсано.

— Погледни я — казах аз. — Тези колани са като наркотик. Такава ли беше тя? Такава ли искаш да бъде? А Уилсън и Харис, такива ли бяха преди? Вие сте се превърнали в чудовища, човече. Трябва да се освободите от това. Преди всичко да рухне.

Дентън затвори очи. След това поклати глава веднъж.

— Ти си добър човек, господин Дрезден. Но нямаш представа накъде отива светът. Съжалявам, че се изпречи на пътя ни. — И той отвори отново очи. — Необходими жертви.

— По дяволите — казах аз. — Не виждаш ли, че от това няма да излезе нищо добро? Дори ако се измъкнете оттук тази вечер, след като изтребите всички, Мърфи ще успее да сглоби всичко, което е станало.

Дентън ме погледна и повтори като някаква мантра:

— Необходими жертви.

Преглътнах и изстинах още повече. Дентън влагаше нещо зловещо в начина, по който произнасяше думите — прозаично, спокойно, рационално. В него нямаше никакви съмнения, макар че трябваше да е уплашен. Само глупците и лудите демонстрират подобна увереност. А вече бях забелязал, че Дентън не е глупак.

Харис и Уилсън се появиха иззад дърветата, носейки нещо. Някой забулен, с вързани ръце и крака. Харис имаше нож в ръката си и го беше допрял до качулката, която приличаше на калъф за възглавница. Големите му уши и луничките не пасваха на арогантната компетентност, с която държеше ножа.

— Бъдете проклети — казах аз спокойно.

Дентън не отвърна нищо. Очите на Бен блестяха под лунната светлина и в тях имаше единствено сладост и жажда.

Двамата агенти донесоха пленника и Уилсън пушна краката му. Харис продължаваше да държи ножа, докато дебелият отиде да махне качулката, но аз вече бях видял превръзката на ръката.

Лицето на Мърфи беше бледо, а златистата ѝ коса, обезцветена до сребърна от лунната светлина, падаше край очите ѝ. Устата ѝ беше залепена с плат или скоч-лента, в основата на едната ноздра се виждаше съсирена капка кръв, а над едното ѝ око се червенеше драскотина. Тя примигна за момент, след което ритна Уилсън. Но краката ѝ бяха вързани и това не беше достатъчно ефикасно, а когато Харис изръмжа и притисна ножа до гърлото ѝ, тя спря да се съпротивлява. Сините ѝ очи метнаха разярен поглед към Харис, след това към Уилсън. След това се спряха на мен и се разшириха.

— Убий ме, господин Дрезден — каза спокойно Дентън, — и Харис ще пререже гърлото на лейтенанта. Бен ще ѝ вземе пистолета, а също и Уилсън. Най-вероятно ще те убият. След което ще убият тези вълци, които доведе, твоите съюзници. Но дори и да успееш да се справиш преди това с всички нас, Мърфи няма да е жива, а ти ще държиш оръжието, което е убило четирима агенти на ФБР.

— Мръсно копеле — казах аз. — Хладнокръвно копеле.

— Необходими жертви, господин Дрезден — каза Дентън, но това не беше вече спокойното изречение от преди. Звучеше пламенно, сякаш ръката на влюбен оформя думите. — Пусни пистолета си.

— Не — казах аз. — Няма. Той няма да посмее да убие още един полицаи. Нали?

— Тогава Мърфи ще умре — каза Дентън. — Харис!

Раменете на червенокосия се издуха, а Мърфи се опита да изкрещи, въпреки запушената си уста. Аз извиках и насочих пистолета към Харис.

Рамото на Дентън се заби в корема ми, а юмрукът му ме прасна по носа така, че ми излязоха свитки. Пистолетът гръмна нанякъде, но Дентън вече се беше изплъзнал от ръката ми и ми нанесе още един удар по гърлото, който ме простря без дъх на земята.

Дентън се наведе и прибра пистолета.

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше шанс, господин Дрезден, вместо да ми четеш морал. — Той го насочи към мен и видях, че устните му бавно се сгърчиха в гладна усмивка. — Красива луна имаме тази вечер — каза той. — Това ми напомня за една приказка. Как беше...

Опитах се да му кажа къде да си навре луната и приказката, но се чу само задушена въздишка. Не можех да се помръдна. Ужасно болеше.

Дентън дръпна предпазителя, насочи дулото към лявото ми око и каза:

— А, да. Ще думна, ще бумна и ще ти духна къщичката. Сбогом, магьоснико.

Да умреш при приспивна песен. небеса.

[1] Скрудж — Дикенсов герой, синоним на скъперник. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Дулото на пистолета ми се видя по-голямо и дълбоко от външния национален дълг, когато той го насочи в лицето ми. Сивите му очи блеснаха над мерника и аз видях в тях решимост да дръпне спусъка. Но преди да успее да направи това, се вторачих решително в тях, проникнах в него с внезапна крещяща болка в слепоочията и оголих душата му.

Както обикновено, изпитах стремглаво втурване напред, сякаш бях всмукан в някакъв водовъртеж. Прехвърлих това усещане в главата на Дентън и за миг ми мина мисълта, че може би е по-добре да бъда застрелян, отколкото да нагазя по-дълбоко в нея.

Не мога да опиша добре какво видях там. Опитайте се да си представите прекрасно подредено място, нещо като Партенона или Монтичело^[1]. Представете си, че всичко е уравновесено и пропорционално, всичко е загладено и спокойно. Разхвърляйте сини небеса над него, зелена трева наоколо, пухкави бели облаци, цветя и дечица, които тичат и си играят.

Сега добавете стотина години износване и захабяване. Изгладете линиите и ъглите, представете си мокри петна и изровени места, където ветровете са връхлитали. Направете небето мръснокафяво със смог. Унищожете тревата и я заменете с високи, грозни бурени. Изтръгнете цветята и оставете на тяхно място само изсъхнали, спаружени розови пръчки. Състарете момченцата до възрастни пияници, с измършавели, отчаяни лица, целите пропити с алкохол, а момиченцата превърнете в уморени, дръгливи проститутки, с вкоравени лица и студени, пресметливи очи. Придайте на красивото място аура на варварска изоставеност, където преминаващите хора следят сенките си като гладни котки, готови да се нахвърлят на плячка.

И тогава, след всичко това, след като всичките грижи, изпитания и трудности, с които се сблъсква един полицаи в този свят, са правилно представени, излейте отгоре дебела, лепкава, черна утайка, която носи миризма на блато и привлича сиво-кафяви мухи. Оцветете го,

направете това покритие да подчертава гниlostта, разложението и отчаянието, което довежда целия упадък до краен предел. Утайката прави всичко по-силно, по-горчиво, по-гнило и разложено.

Такъв беше Дентън вътре в себе си. Добър човек, но смазан от годините, отровен от властта, която беше поела контрол върху него, докато добрият човек е бил напълно погребан и са останали само мръсотия и разложение. Докато самото съществуване на предишния човек се превърне в горчив спомен, който прави още по-изпаднал в сравнение с него днешния.

Разбрах мъката и яростта на Дентън, че мрачната сила, която го е обзела, го беше тласнала в пропастта. Имаше един негов образ, коленичил в краката на някого, който му предоставя вълчата козина и след това изчезва. Това, че видях човека, който е бил някога, ми показва ясно звяра, в който се е превърнал с цялата му необузданост, глад и жажда.

По бузите ми се стекоха сълзи и гръбнакът ми се сгърчи в силни спазми. Можех да съжалявам Дентън и другите около него, но сега повече от всякога той ме уплаши ужасно. Бях спечелил няколко секунди поне с това вглеждане в душата му — но ще бъде ли то достатъчно, за да му попречи да ми пръсне черепа?

Дентън ме погледна, когато вникването в душите се прекъсна и ние се освободихме. Той не реагираше добре на това, което бе видял вътре в мен. Лицето му беше преbledняло, ръката му трепереше и дулото на пистолета се люлееше на една и друга страна. Посегна с другата си ръка, за да изтрие капките студена пот по лицето си.

— Не — каза Дентън, оглеждайки се наоколо със сивите си очи. — Не, магьоснико. — И отново вдигна пистолета. — Не вярвам в ада. И няма да те пусна. — След това изкрещя с цялата сила на дробовете си. — Няма да те пусна.

Напрегнах се, готов за безполезен опит да се хвърля настрани от пътя на куршума.

— Да — каза един спокоен глас. — Ще го пуснеш.

Една ярка червена точка се появи на гърдите на Дентън, приветлива като коледна светлинка. Обърнах глава и видях Марконе да се приближава по тревата, насочил пушката си право към Дентън, а до него застрашително стърчеше Хендрикс. Лакеите на Дентън фиксираха сцената с блестящите си очи. Мърфи лежеше на тревата, обърнала

глава настрани, с крака към мен. Не можех да видя в какво състояние се намира и ме обзе страх и съжаление за нея.

— Марконе — каза Дентън. Гърбът му се изправи и присви очи. — Предателска отрепка.

Марконе щракна със зъби.

— Уговорката ни беше, че ще ми го доведете жив. И няма да го екзекутирате. Освен това е добре да премислите дали е разумно да използвате собствените си оръжия. Оставете на Макфин да го убие, когато пристигне.

— Ако въобще дойде — изръмжа Дентън.

— Моите съгледвачи — каза Марконе — ми докладваха, че сред животните, които изпратих с тях, е настъпила голяма паника преди около две минути, на четири-пет километра оттук. Мисля, че няма да му отнеме много време, за да се появи, господин Дентън. — Усмивката му се разшири и очите с цвят на долари погледнаха твърдо. — Хайде. Ще спрем ли да се противопоставяме един на друг и ще си свършим ли работата?

Марконе наведе пушката и изключи лазерния мерник.

Дентън погледна от мен към Марконе и видях, че в очите му се повдига мрак, натрупва се зад тях и е готов да се втурне напред.

— Марконе — казах аз, — застреляй го веднага.

— И на двамата ни омръзнаха вашите опити да разделяте и да владеете, господин Дрезден — каза Марконе отегчено. — Вие сте победен. Приемете го с достойнство.

Наблюдавах как върху лицето на Дентън се появи усмивка, докато продължаваше да насочва пистолета си към главата ми. Гласът ми се повиши тревожно.

— Знам го, Джон. Наистина знам и не те будалкам. Нагласили са всичко, за да те убият.

— Каква вулгарна самоувереност — каза Марконе. — Агент Дентън, има няколко подробности за уточняване. Пуснете пистолета и да се захванем с тях.

— Не мисля така — каза Дентън.

Насочи пистолета към Хендрикс и започна да дърпа спусъка. Той изрева толкова много пъти и толкова бързо, че не можех да кажа колко пъти стреля Дентън.

Хендрикс се изпъна на пети и падна повален назад от ударите на куршумите, които се забиваха в него. Не му остана време да трепне, камо ли да извика, и се стовари като отсечен дънер. Усетих, че земята потрепери, когато масивното му тяло я удари.

Марконе се опита да вдигне пушката си, но Уилсън и Харис се хвърлиха на гърба му и го повлякоха на земята, удряйки го с юмруци. Марконе се изви като змиорка и се изплъзна от тях, но Дентън се изпречи пред него и насочи пистолета си към лицето му.

— Достатъчно — каза той прегракнало. — Вкарайте ги всичките в ямата. Макфин ще пристигне всеки миг.

Възползвах се от този момент, за да се претърколя на ръце и колене и да се опитам да се измъкна незабелязано, но бях спрял веднага от голи, мускулести женски крака. Погледът ми се плъзна нагоре по тях, над полата и към един великолепен гол торс, запасан с вълчи колан, и след това към лицето, огряно от очи, в които не се забелязваше никакво чувство. Бен ми се усмихна, стъпи с крак върху раненото ми рамо и с едно садистично извъртане на глезена и ритник от мускулестия ѝ крак предизвика ужасна болка в цялото ми тяло и аз се сгърчих в агония на земята.

Помня, че след това ме повлякоха по земята. Отминахме пръстена от борови дървета и си помислих, че всеки звук, предизвикан сред тях, ще бъде заглушен от клоните и игличките им, притъпен понататък от дърветата, заобикалящи имота, а също и от високата каменна стена. Изстрели например дори нямаше да се чуят извън имението. Това беше най-ясната ми мисъл, преди рамото ми отново да избухне в болки.

Следващото, което помня, беше, че бях изхвърлен грубо напред. Политнах право надолу, прегърнат от равнодушната сила на гравитацията, и след доста време, достатъчно да започна да си поемам дъх, цопнах във водата. Тя беше едва петнайсет-двайсет сантиметра дълбока и под нея имаше мека кал. Чу се лекото цопване на коженото ми палто и след това потънах във водния слой, а ръцете ми се плъзнаха и залепнаха в калта. Студената вода обгради лицето ми и за момент почувствах приятната ѝ ласка по раненото ми рамо.

Някой ме хвана за яката, измъкна ме от водата и аз се стоварих на задника си. Нечии ръце ме подкрепиха и аз се озовах седнал,

въпреки виещата ми се глава и болката в рамото, и можах да огледам кои са около мен.

Мърфи клекна на едно коляно във водата до мен и приглади мократа ми коса.

— Дрезден — каза тя. — Добре ли си?

Погледах наоколо. Намирах се на дъното на огромна яма, може би шест метра дълбока и поне два пъти по-широка. Дъното на ямата бе покрито с кална вода, вероятно от дъждовете, а луната оцветяваше в сребристо нейната повърхност. Точно над центъра на ямата, вероятно на дванайсет метра над нея, имаше квадратна дъсчена платформа с размери не повече от метър и половина на метър и половина. Тя висеше на въжета, опънати към окръжността от боровете, заобикалящи ямата. Виждах върховете им на фона на облаците и луната.

— Дрезден — попита отново Мърфи. — Добре ли си?

— Жив съм — казах аз. Примигнах към нея и добавих: — Мислех, че са те убили.

Сините ѝ очи проблеснаха. Косата ѝ беше разрошена, а джинсите и фланелената ѝ риза изпомачкани и кални. Тя трепереше от студа.

— Те имаха намерение да го направят, но се спряха, когато Дентън те хвана, и ме захвърлиха тук. Не знам защо не извършиха това, а оставиха всичко на Макфин.

Намръщих се.

— Опитват се да прикрият следите си от Белия съвет — казах аз. — Дентън иска да стовари на Макфин вината за всичките убийства. Мисля, че той го е пуснал.

— Винаги се оказвам на най-приятните места, когато се забъркам с теб.

— Ти беше вързана — казах аз. — Как успя да се освободиш?

— С малко помощ — каза един неясен, тежък глас. — Стига да е за добро. — Обърнах си главата и видях голата и мръсна Тера Уест, облегната на другата кална стена. Край нея лежаха пет мокри, неподвижни форми — вълците от „Алфа“. Тера държеше главите им в скута си над водата. Изглеждаше окаляна и неспокойна и милваше много нежно всеки един от тях. Кехлибарените ѝ очи бяха помръкнали.

— Не мога да разбера — казах аз. — Защо ни набутаха тук? Нима Марконе е имал яма за клопка в двора си!

— Той е смятал да вкара Макфин тук долу до сутринта — каза Тера. — Когато ще стане беззащитен.

— Ау, ау — каза Мърфи замислено. — Казвате, че Дентън е виновен за всички смъртни случаи? За всеки един от тях?

— По един или друг начин, да.

Разказах на Мърфи всичко за Дентън. Как се е снабдил с коланите за себе си и за своите хора, загубил контрол върху силата, която те са му дали, и насъскал „Уличните вълци“, а след това и Макфин, за да падне върху тях вината.

Мърфи избухна в кисели ругатни.

— Това беше ъгълът, който ми липсваше. Проклятие. Неслучайно Дентън толкова искаше да те държи настрана от разследването и от всичко, и затова те изкара толкова лош след случката с Макфин. Затова се появяваше на всички места толкова бързо — той вече е знаел, че някой е убит.

Отгоре се чува викове и ние видяхме, че Марконе се залюля над ръба на ямата. Той висеше отпуснато на едно въже. Очите му бяха затворени. Видях как го издърпаха с няколко резки движения, докато главата му се изравни с ловната площадка, и след това го оставиха там.

— Какво, по дяволите, става? — обади се Мърфи.

— Стръв — отговорих аз и затворих очи за миг. — Дентън го окачи като примамка за Макфин. Щом върколакът се появи и скочи, за да хване Марконе, Дентън ще пререже въжето и Макфин ще падне тук долу.

— При нас — каза Мърфи спокойно. Усетих, че треперенето ѝ се засили. — Смятат да бутнат това създание при нас. О, боже, Хари.

— Дентън или някой от неговите хора може да са приготвили сребърни куршуми — казах аз. — Ще оставят Макфин да ни унищожи и след това ще го застрелят тук. — Погледнах към ръба на ямата. — Много добър план.

— Какво можем да направим? — попита Мърфи, обгърнала силно ръце около себе си.

Поклатих глава.

— Не знам.

— Нищо — каза Тера със спокоен глас. Мърфи и аз се обърнахме към нея. Едно от вълчетата се размърда. Били, може би, се заклати, но

падна, когато се опита да седне. Поне можеше да държи главата си над водата. — Нищо — повтори тя. — Бити сме.

Затворих очи и се опитах да си подредя мислите и да преодолея болката и умората, за да успея да направя някакъв план. Мърфи се намести треперееща до мен. Гипсираната ѝ ръка притискаше ребрата ми. Разгънах палтото си, по-скоро в знак на любезност, отколкото на нещо друго, защото и то беше мокро, и завих с него раменете ѝ. Тя се стегна и ми хвърли един възмутен поглед, но само след секунда се сгуши колкото може повече под него.

След още един момент заговори. Гласът ѝ звучеше несигурно — много различен от нормалния ѝ рязък тон.

— Помислих малко, Дрезден. Реших, че съществува голяма вероятност ти да не си замесен в убийствата.

Усмихнах се леко.

— Голям напредък от твоя страна, Мърфи. Това, което Дентън ти причини, ли е доказателството, че не съм замесен?

Тя също леко се усмихна и поклати глава.

— Не, Хари. То означава само, че иска да бие и двама ни. Но не значи, че вярвам на всичко, което казваш.

— Той иска да умра, Мърф. Би трябвало това да е знак в моя полза, нали?

— Всъщност не — каза тя и хвърли един поглед към горния ръб на ямата. — От това, което виждам, Дентън желае смъртта на всички. А ти може пак да ме лъжеш.

— Не те лъжа, Мърф — казах аз меко. — Кълна се в сърцето си.

— Не мога просто така да приема думите ти, Хари — прошепна тя. — Прекалено много хора загинаха. Мои хора. Цивилни, които би трябвало да защитавам. Единственият начин да съм сигурна е да вкарам всички вас, които сте замесени, зад решетките и там да реша нещата.

— Не — казах из. — Има много повече факти извън доказателствата, които можеш да събереш и които ще издържат пред съда. Хайде. Ние двамата се познаваме от години. Би трябвало да ми вярваш, нали?

— Би трябвало — съгласи се Мърфи. — Но след всичко, което видях, тази кръв и смърт... — Тя поклати глава. — Не, Хари. Не мога

вече да вярвам на никого. — Тя почти се усмихна и каза: — Все още те харесвам, Дрезден. Но не мога да ти вярвам.

Опитах също да се усмихна, но чувствата ми бяха много объркани. Преди всичко болка. Физическа болка и дълбока сърдечна болка както заради нея, така и заради приятелството ни. Тя беше толкова самотна. Исках да я спася и по някакъв начин да облекча нейната болка.

Тя щеше да ме заплюе само ако се опитах. Мърфи не е от тези, които биха се съгласили да бъдат спасявани. От когото и да било. Това, че прие да я завия с палтото ми, беше голяма изненада за мен.

Огледах много внимателно ямата. Вълчетата от „Алфа“ постепенно се възстановяваха, достатъчно, за да седят, но не достатъчно, за да се движат. Тера просто седеше с гръб към стената, победена и изтощена. Марконе се полюляваше под платформата високо над мен и не помръдваше, макар че в един момент ми се стори, че долавям някакво стенание. Усетих някакво трепване на симпатия към него. Колкото и коравосърдечно копеле да беше той, никой не заслужава да виси на една кука като примамка.

Вълчетата от „Алфа“, Тера, Марконе, Мърфи. Всички те бяха тук заради мен. Моя беше грешката, че ги докарах тук, за да умрат. Горкият Кармайкъл също загина заради мен. Както и останалите добри полицаи. Както и Хендрикс.

Трябваше да направя нещо.

— Трябва да изляза оттук — казах на Мърфи. — Помогни ми и може да успея да направя нещо.

Мърфи се обърна към мен.

— Имаш предвид...?

Тя направи с пръстите на здравата си ръка нещо като магически жест.

Кимнах. Все още държах някакви козове.

— Нещо такова.

— Добре. А как ще излезеш оттук?

— Ще ми се довериш ли, Мърфи?

Тя стисна челюсти.

— Да не би да имам голям избор?

Усмихнах ѝ се в отговор, изправих се на крака и зацапах във водата.

— Може да изкопаем малко стената. Нещо като стъпала.

— Ще те застрелят веднага щом се покажеш — каза Мърфи.

— Не — отговорих аз. — Не вярвам да се въртят наоколо в очакване на Макфин. Те са кръвожадни, но не и глупави.

— Така — каза Мърфи. — Единственото, което трябва да направим, е да те избутаме от ямата и тогава ти ще се изправиш сам срещу четирима въоръжени агенти — върколаци на ФБР, и ще ги победиш навреме, за да посрещнеш другия върколак, когото не можа да спреш с всичките си магически джаджи в едно здание, пълно с полицаи.

— Точно така — отговорих аз.

Мърфи ме погледна и повдигна рамене с кратък предизвикателен смях. Тя също се изправи, отметна косата от очите си с едно движение на главата и каза:

— Допускам, че може да бъде и по-лошо.

Над мен и отзад се разнесе някакъв мек звук. Мърфи замръзна, погледна нагам и очите ѝ станаха неописуемо големи.

Обърнах бавно глава.

Върколакът се беше привел на ръба на ямата, огромен, ръмжащ, мускулест и смъртоносен. Запенените му челюсти зееха, разкривайки един ред убийствени зъби. Очите му блестяха с розови пламъци под лунната светлина и бяха фиксирани върху люлеещата се фигура на Джони Марконе — Джентълмена. Аз потреперих и разплисках водата край себе си. Звярът обърна глава надолу и когато ме видя, очите му се свиха в тесни цепки и той изръмжа грубо и ниско. Лапите му се забиха в земята на ръба на ямата и я разкопаха, сякаш беше пясък.

Той ме помнеше.

Сърцето ми се разтупа в ритъм на стакато в гърдите ми. Обзе ме същият суров, остър, примитивен страх, който бях преживял и преди страхът да бъде повален и изяден се върна с пълна сила в мен и за миг изтри всичките ми мисли и планове.

— Може и така да се каже — казах аз на Мърфи с изнурен и слаб глас. — Доволна ли си? Още по-лошо е.

[1] Имението на Томас Джеферсън в южната част на щата Вирджиния, образец на ранен американски класицизъм и паметник на ЮНЕСКО. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Добре — казах аз и страхът правеше гласа ми съвсем слаб, — това е лошо. Много, много лошо.

— Бих искала да имам пистолет — каза Мърфи решително. — Искане ми се да бяхме имали повече време да обмислим нещата, Хари.

Погледнах към Тера. Едно от вълчетата „Алфа“, момичето с миша коса, се облягаше на нея и скимтеше.

— Затвори си очите — каза меко Тера и покри очите на малкото вълче със собствената си ръка.

Кехлибарените ѝ очи срещнаха моите и в тях нямаше никаква надежда, нито искрица живот.

Те щяха да загинат заради мен. По дяволите, това не беше честно. Не бях извършил нищо глупаво. Не беше честно да стигнем толкова далече, да жертваме толкова много и да свършим тук в калта, като някакви ровещи буболечки. Огледах отчаяно ямата, но тя беше дяволски свършена клопка. Нямаше никакви възможности тук долу.

Очите ми погледнаха право нагоре.

— Марконе — извиках аз. — Джон Марконе. Чуваш ли ме?

Отпуснатата фигура, увиснала над мен, слабо се разлюля.

— Какво искате, господин Дрезден?

— Можеш ли да се движиш? — попитах аз.

Върколакът изръмжа басово и започна да обикаля ръба на ямата, святкайки с очи към дъното и към Марконе, опитвайки се да реши кого да разкъса най-напред.

— Само едната ръка — потвърди Марконе след секунда.

— В теб ли е онзи нож? Който носеше в сервиза?

— Боя се, че Дентън и хората му ме претърсиха и го намериха — чу се гласът на Марконе.

— По дяволите. Жалко, глупаво копеле. Защо склучи тази сделка с Дентън? Сега най-сетне разбра ли, че иска да убие и теб?

Фигурата над мен се размърда и се сгърчи, люлеейки се на въжетата, които го държаха повесен там.

— Можете да ми го повтаряте до последния си дъх, господин Дрезден. Аз вече много ясно го разбрах — каза Марконе сухо. — Но може би имам шанс да внесе някакви промени...

— Какво ще направиш? — попитах аз.

Продължавах да следя върколака, който обикаляше ямата, и се опитвах да стоя винаги далече от него, за да мога да го следя.

— Ще извадя ножа, който те не откриха — отговори Марконе.

Той изсумтя, след това над мен проблесна нещо лъскаво.

— Остави го — каза спокойно Мърфи, която бе застанала до мен и наблюдаваше Марконе. — Той ще се освободи и ще ни остави да изгнием тук.

— Няма да имаме шанс да гнием дълго — възразих аз, но ми се струваше, че е права.

Марконе започна бавно да се върти на въжето, мърдайки се така, че накрая цялото му тяло се завъртя. Заговори със спокоен глас:

— Иронично, нали? Планирах да чакам създанието на тази платформа и да го примамя в ямата. Има приготвени мрежи, които щяха да се спуснат върху него, и аз се надявах, че ще го удържа до сутринта.

— Нали знаеш, че е точно под теб сега, Джон? — попитах аз.

— Господин Дрезден — каза сърдито Марконе. — Вече ви помолих да не ме наричате така.

— Както кажеш — отвърнах аз, но не можех да не се възхитя на куража на този човек, който може да се задява така, докато виси на въжето като зряла круша.

— Използвам това място, за да върша някои шумни неща — каза Марконе. — Както виждате, дърветата заглушават шума. Не можете да чуете дори изстрел от другата страна на оградата.

Продължаваше да се върти бавно и мързеливо на въжето, като сянка, на фона на луната и звездите.

— Добре, това е чудесно — казах аз, — но отвратително.

Върколакът погледна към мен и изръмжа и аз инстинктивно се дръпнах назад и се опрях на калната стена.

— Напълно — съгласи се Марконе. — Но необходимо.

— Има ли нещо, за което да не те е срам, Марконе? — попитах аз.

— Разбира се. Но не очаквате, че ще ви кажа, нали? Сега замълчете, моля. Разсейвате ме.

След това видях ръката му да се извива и да се протяга навън. Проблесна нещо метално и се чу звук на разкъсване от едно от въжетата, на което висеше платформата — другият край бе завързан за едно от боровите дървета.

Въжето рязко поддаде и платформата, заедно с Марконе, се залюля като пияна. Марконе изръмжа, удари силно по въжетата и накара цялата конструкция да се наклони още повече — докато накрая повреденото въже се скъса и се освободи напълно. То прелетя край Марконе, залюля се и увисна надолу.

Право в ямата до мен. Другият край продължаваше да е завързан за платформата отгоре, която сега вече беше изместена от центъра на ямата и висеше на една страна.

Примигнах към него за момент, а Мърфи каза:

— Боже мой, той го направи.

— Не ви препоръчвам да чакате, господин Дрезден — каза Марконе.

Видях го, че обърна глава, за да погледне към върколака, и се напрегна, когато той изтича около ямата към онази страна, където ръбът ѝ беше най-близко до него. Звярът не даде никакъв знак, че е видял въжето да пада долу.

В гърдите ми избухна надежда като гръмотевица. Стиснах въжето с две ръце и започнах да се катеря по него като маймуна, избутвайки се с крака нагоре. Служех си главно със здравата ръка, за да се издигна нагоре за нова хватка.

Стигнах до горното ниво на ямата и започнах да люлея въжето напред и назад, за да набера инерция и да мога да скоча на земята извън ямата. Въжетата отгоре скърцаха заплашително и Марконе също се залюля напред и назад, все още въртейки се бавно.

— Дрезден — извика той. — Погледнете.

Бях съсредоточен в бягството си и не мислех за върколака. Обърнах глава и го видях да лети във въздуха към мен. Виждах ясно блесналите му очи и бях сигурен, че ще мога да преброя зъбите му, ако имах достатъчно време. Извиках и пуснах въжето, пропадайки с няколко метра надолу, преди да успея да го хвана отново. Върколакът

профуча над главата ми като огромен, неприлично грациозен прилеп и кацна безшумно на другия край на ямата.

Пръстите ми омекнаха, толкова бях шокиран и ужасен, но започнах отново да се катеря, люлеейки се отчаяно. Върколакът се обърна и фокусира отново очите си върху мен, но Марконе изсвири силно и звярът се обърна към него, наостряйки напред съвсем по кучешки ушите си, преди да изръмжи и да скочи отново. Аз се залюлях на въжето, а Марконе пропадна надолу и се издигна отново след това. Струва ми се, че върколакът го пропусна само с няколко сантиметра, но нямах време да вися и да гледам. Изкрещях и се хвърлих към ръба на ямата, когато въжето достигна края на траекторията си.

Не успях да го достигна и се ударих с корем в него, но забих ръце в пръстта, за да не падна обратно долу. Ритах с всички сили, дърпах и скимтях отчаяно, но успях да спечеля няколко сантиметра и пропълзях напред по земята и прибрах краката си под мен. От другата страна на ямата върколакът се обърна и издаде един звук, който можеше да се определи най-точно като яростен рев. Навътре от имението се разнесоха викове — Дентън и неговите лакеи вероятно наблюдаваха ямата, помислих си аз, но те не бяха най-страшните момчета на полето на битката в момента. Имах наум по-важни неща.

Създанието се хвърли към мен и аз разполагах само с няколко секунди да се втурна да бягам, опитвайки се да направя така, че ямата да бъде между мен и мястото, където то се приземи. Успях само отчасти. Върколакът се заби точно на мястото, където бях стоял преди миг и се обърна към мен, само на някакви три метра от едната страна на квадратната яма, до съседния ѝ ръб.

Въжето се залюля отново и с едно движение, изпълнено с грация и сила, Тера изскочи от ямата и се приземи на земята до мен.

— Тръгвай, магьоснико — изръмжа тя. — Дентън и останалите ще ни избият, ако някой не ги спре. Аз ще се оправя с Макфин.

— Няма начин — казах аз. — Не можеш да го надвиеш.

— Аз го познавам — отговори тя.

И тогава изведнъж на нейно място се появи една огромна вълчица, с тъмна козина, поръсена със сиво. Тя изръмжа и се хвърли към върколака, който се дръпна назад като котка, готвеща се да хване мишка, и се впусна рязко и бързо към нея.

И тогава открих разликите между Тера и вълчетата „Алфа“, Тера и върколаците на Дентън, дори между Тера и Макфин. Там, където те бяха бързи, Тера беше бърза и грациозна. Където те бяха светкавични, тя беше светкавична и елегантна. В сравнение с нея те изглеждаха като любители. В нея имаше нещо първично, много повече в тон с дивото, отколкото те въобще биха могли да постигнат когато и да е.

Когато върколакът се хвърли към нея, тя се изплъзна на една страна като вятър, подпря с хълбок предната му лапа, извади го от равновесие и той се претърколи. Когато се изправи и се завъртя отново към нея, тя беше вече далече от ямата и ръмжеше предизвикателно срещу свръхестественото създание. Той я последва непредсказуем и ръмжащ яростно.

Чух изстрел и куршумът се заби в едно дърво зад мен. Гласът на Бен подхвана някаква ниска, френетична песен и ясно чух как думите се превръщат в животински рев. Дентън и останалите пристигаха. Време беше да изиграя последната си възможност, която имах, която досега не бях искал да използвам. Не бях сигурен какво точно ще стане, но нямах кой знае какъв избор.

Пъхнах ръка под ризата и докоснах вълчия колан, който бях отнел от агент Харис на алеята край автосервиз „Пълнолуние“.

Той тръпнеше под пръстите ми, топъл на пипане, жив по свой начин и пълен с мощ и сила, които струяха през него. Затворих очи и оставих тази мрачна и дива сила да ме овладее, да се смеси със страха, болката и умората вътре в мен. Беше лесно. По-лесно от всяка магия, която бях правил. Тя се прехвърли в мен с някаква жадна готовност и ме пропи, отстранявайки болката и умората, заменяйки ги само със сила и ярост.

Сила.

— Lupus^[1] — прошепнах. — Lupus, lupara, luperoso.

Достатъчна беше само една песен, за да настъпи промяната. Не беше нещо, което забелязах. Но когато отворих очи, всичко беше както трябва да бъде, толкова дълбоко фундаментално, че се чудех защо не съм го открил досега.

Зрението ми беше остро, достатъчно ясно, за да мога да преброя космите по главата на вълчицата, която се насочваше към мен само на няколко метра. Чувах биенето на сърцето й, неуморното движение на вятъра, тежкото дишане на другите агенти сред дърветата,

придвижващи се към мен като едри тромави крави. Дори внезапно да беше изгряло слънцето, едва ли щях да виждам по-ясно, всичко обагрено във великолепни сини, зелени, морави и пурпурни краски, сякаш бог бе потопил четката си в късния летен полумрак и бе заменил целия мрак с тези цветове.

Разтворих уста в мълчалива усмивка и плъзнах езика си по острите блестящи зъби в муцуната ми. Каква прекрасна нощ. Подушвах миризмата на кръв във въздуха, стръвта за убийство на моите врагове и усетих, че от собственото ми сърце извира същият глад. Беше свършено.

Бен се появи първа зад дърветата, бърза и силна, но тромава, нетърпелива и глупава. Подушвах възбудата ѝ, която достигаше до почти сексуално желание. Тя очакваше лесна победа, внезапно нахвърляне върху един от бавните, лишени от грация двукраки, последвано от горещото бликване на кръв и лудо гърчене. Не можах да ѝ го осигуря. Щом се появи зад дърветата, аз скочих напред и се впих в гърлото ѝ, преди тя да го разбере. Светкавично разпаряне, гореща кръв и тя изкрещя уплашено и агонизиращо и се хвърли настрани.

Глупава кучка. Пропуснах сърцето ѝ, но тя беше лошо наранена. Докато се опитваше да избяга, две бързи захвапвания прекъснаха ахилесовите ѝ сухожилия и я оставиха гърчеща се на земята, безпомощна и ужасена. Внезапно усетих порочно вълнение в цялото ми тяло. Кучката беше моя сега. Щеше да живее или да умре по моя воля.

Избликът от сила и възбуда, който преминаваше през мен при осъзнаването на това, можеше да ме накара да литна от земята чак до сребристото великолепие на луната и звездите. Плячката принадлежи на победителя. Нейната кръв и нейният живот ми принадлежаха и точно така трябваше да бъде. Приблжих се към нея, за да я довърша, както беше редно.

Чу се едно вдишване и след това от гората се втурна Уилсън в своята вълча форма. Дръпнах се леко встрани и той профуча край мен. Ранената Бен изръмжа и замахна сляпо срещу него. Уилсън се обърна към нея и без да може да овладее своя бяс, заби челюстите си в гърлото ѝ. Кръвта замириса плътно, мрачно и упоително под лунната светлина и аз се олюлях, опиянен от нейния аромат. Когато помирисах кръвта на

кучката, устата ми се наля със слюнка и изпитах желание да се хвърля върху нея и сам да я разкъсам, докато тя умира сред кръсъци.

— Вълците — извика Харис. — Излезли са. Пипнаха Бен.

Той изхвърча от гората с насочен пистолет и широко ококорени и ужасени невиждащи очи. Започна да стреля по Уилсън, който изпусна гърлото на Бен. Първият куршум раздробил на каша лявата му предна лапа. Вторият и третият се забиха в гърдите му и вълкът Уилсън се търколи на една страна, скимтейки, обзет от внезапна агония. Той се сгърчи и заизвива, падайки надолу, а лапите му драскаха по собствения му стомах, докато внезапно на негово място не се появи един дебел, плешив мъж, прострян на земята до убития вълк, с разтворено сако и разкопчана риза, под която се виждаше вълчият колан. Целият бе покрит в кръв, която излизаше на мехури от устата му.

— Боже... — изхриптя Харис и се приближи с вдигнато оръжие, когато успя да види какво е направил. — Джордж? О, боже, боже, аз помислих, че си един от тях. Какво по дяволите...

Агент Уилсън въобще не отговори на червенокосия хлапак. Той просто издърпа пистолета си под самото и започна да стреля в него.

Помислих си, че в човешката си форма те едва ли виждат добре в тъмното. И двамата стреляха по светкавиците, излизачи от дулата на пистолетите им. Във въздуха се разпръсна още кръв, примесена с миризмата на барут. И двамата паднаха окървавени на земята. Моите челюсти се разчекнаха отново в усмивка, с чувство на горещо задоволство. Идиоти. Какво си мислят, че правят тук? Те ми бяха разстроили живота и живота на още други хора, а сега си получиха заслуженото. Помислих си, че щях да се зарадвам много повече, ако аз бях разкъсал гърлата им.

Но тогава се сетих, че ми предстои все още да се разправя с Дентън.

Това ме ободри. Обърнах се и навлязох в гората на лов за последния от тях. Сърцето ми биеше силно, но спокойно и равномерно от възбудата, когато се потопих в мрака на нощта в преследване на плячката си.

Дентън и аз се срещнахме, когато излязох от кръга на дърветата. Той стоеше под лунната светлина в единствената си истинска форма, която правеше козината му по-светла и очите по-блестящи. Беше мощен, както и в двукраката си форма и изглеждаше бърз и силен.

Също както и моите, очите му горяха от лунна страст, жажда за кръв и за бяс и от дива сила. Ние се изправихме един срещу друг, полудели от радост. Ако можех, щях да се изсмея.

Ревът изригна от гърдите ми като музика и аз се хвърлих върху него. Сблъскахме се в кълбо от драскащи нокти, хапещи зъби и тъмна козина. Той беше по-силен, но аз бях по-бърз. Боят беше мълчалив и без хабене на дъх. Това беше един дуел между нас — зъбите ни бяха мечовете, а плътната ни козина ни служеше за броня.

Усетих кръвта му в устата си, когато раздрах ухото му и тя ми подейства като дрога, която ме изпълни с непозната за мен ярост и сила. Хвърлих се отново върху него и в следващия миг нетърпението ми бе възнаградено от остра болка в предната лапа. Ярочервената ми кръв блестеше по зъбите на Дентън под лунната светлина.

Отдръпнахме се един от друг и започнахме да обикаляме бавно в кръг, дебнейки за някаква слабост, без да отделяме за миг очите си от другия. Аз му се смеех мълчаливо и той ми отвръщаше почти по същия начин. Разбирах го много добре и се наслаждавах заедно с него на силата, която бяхме придобили. В един момент даже го обичах, виждах в него брат и копнеех да стисна гърлото му в челюстите си, докато изтече и последната му капка кръв. Това беше най-древната схватка, най-дълбокият от конфликтите — оцеляването на по-приспособимия. Един от нас ще може да тича отново, да ловува, да убива, да вкува кръвта. А другият ще е мъртъв и ще лежи изстинал на тревата.

Това беше хубаво.

Приближихме се отново като партньори в танц, движейки се заедно по тревата. Не съвсем ясно, разбира се, но имах представа как Тера танцува с върколака. Това всъщност нямаше значение за мен. Те бяха далече, на десетина метра и въобще не ги забелязвах. Моето удоволствие беше тук.

Танцувахме под луната — и той направи първата погрешна стъпка. Хвърлих се в пролуката, която отвори, повалих го на земята с рамо, докато той се опитваше да се извие. Захапах задния му крак точно през сухожилието. Той изкрещя бясно, но в гласа му усетих и нотка на страх. Изправи се на трите си здрави крака и се обърна срещу мен. Но в очите му се четеше ужас, също както в моите. И двамата знаехме, че всичко беше приключило, освен кървенето.

Потреперих. Да, кървенето.

Той все още можеше да ми се противопостави и да ме нарани, ако бях глупав — но аз не бях. Започнах да го изтощавам, притискайки го с кратки втурвания и бързи отдръпвания, което го принуждаваше да променя баланса си, да накуцва на три крака и да се уморява. Когато реакциите му се забавиха, го изпитах с няколко бързи захапвания. Отново усетих вкуса на кръвта му.

Причиних му десетина малки рани и всяко вкушване правеше яростта ми още по-удовлетворяваща. Нощта, танцът, насилието, кръвта — всичко това беше изумително, по-силно от всичко, което бях усещал досега, от всяко лекарство, което бях опитвал, дори и от мечтите ми за дивите владения на Небивалото. Победата ми принадлежеше.

Когато започна да скимти и да търси начин да избяга, презрението ми към него нарасна. Глупак. Не трябваше да изпробва силата си срещу мен. Ако се беше подчинил веднага, щях да се задоволя да го водя, да го приема като последовател и да го вземам със себе си на лов. В известен смисъл беше тъжно. Но винаги бих могъл да намеря други. Едва ли е трудно да се направят коланите, помислих си аз. Да ги раздам на няколко души да опитат. Веднъж пробвали, те никога нямаше да ги свалят.

Обикалях около Дентън и докато той се препъваше, си помислих да избягам при Сюзан, да изпълня устата си с гореща, сладка кръв. Да я доведе до екстаза на нощта и на убийството, и това ме накара да потреперя само от предчувствието. Хвърлих се върху Дентън, повалих го и посегнах към гърлото му. Глупакът изпълзя и откопча колана си, превръщайки се в грозна двукрака форма, покрита с кръв.

— Моля те — изкрюка той. — О, боже. Моля те. Не ме убивай. Не ме убивай.

Изръмжах в отговор и стиснах зъбите си около врата му. С езика си усещах неговия пулс. Не го убивай. Само това, че се моли, беше отвратително. Трябвало е да познава законите на джунглата, преди да се опита да я овладее. С кого си мисли, че има работа? С някого, който ще покаже милост, ще го остави да оцелее, жалък и ранен, и ще го нахрани, когато отново почне да скимти? Искаше ми се да се изсмея.

Челюстите ми се впиха в гърлото му. Исках да усетя как умира. Нещо ми подсказваше, че всичко друго, което съм преживял, откакто разбрах истинската си същност, е детско бонбонче в сравнение с

отнемането на живота под мен. Това ме разтърси. Дентън продължаваше да се моли и аз се поколебах. Изръмжах досадено. Не. Никаква слабост. Никаква милост. Исках кръвта му, исках неговия живот. Той ме беше изпробвал и се беше провалил. Убий го. Убий го и заеми истинското си място.

За кого ме мисли?

— Хари? — прошепна един ужасен глас.

Погледнах нагоре, без да изпускам гърлото му. Под лунната светлина стоеше Сюзан, стройна и грациозна за едно двукрако същество. Камерата беше в ръката ѝ и се люлееше забравена настрана. Очите ѝ бяха разширени от желание и тя вдъхваше аромата на нашата борба и на страха. Нещо се заби в съзнанието ми и въпреки че исках да я пренебрегна, да разпарям и да разкъсвам, се съсредоточих върху Сюзан и нейното изражение.

Върху очите ѝ. Те не бяха разширени от страст.

Те бяха ужасени.

Тя беше ужасена от мен.

— О, боже — каза Сюзан. — Хари.

Падна на колене и се загледа в мен, в очите ми.

Усещах пулса на Дентън под езика си. Чувствах как скимтенето му вибрира в устата ми. Толкова бе лесно. Едно движение и никога няма да имам съмнения, страхове, въпроси. Никога вече.

И — нещо в мен ми каза, — никога няма да бъда Хари Дрезден отново.

Властта. Чувствах в себе си властта на колана, неговата магическа сила. Разпознавах ги ясно. Мрачната сигурност, неудържимото и безгрижно удоволствие. Разбирах защо имаше части от мен, които харесваха това толкова много.

Пуснах гърлото на Дентън и се отдръпнах от него. Пропълзях на лапите си и стомахът ми се сви, бунтувайки се срещу самата идея за това, което щях да направя. Изхлипах и изтръгнах колана от кръста си, разкъсвайки едновременно ризата си, и усетих как тялото ми отново странно натеза, стана тромаво и болките се върнаха. Раните, които бяха нищо за вълчата ми форма, сега отмъстително се върнаха в крехкия ми човешки вид. Хвърлих колана надалече, колкото може подалече от мен. По лицето ми се стичаха горещи сълзи заради загубата на тази радост, енергия и невиджана сила.

— Копеле — обърнах се към Дентън. — Бъди проклето, жалко копеле. — Той лежеше настрана и скимтеше от раните си, които кървяха, а единият му крак бе подвит безсилно под него. Довлякох се до него и издърпах колана му. Хвърлих го при другите.

Сюзан се втурна към мен, но аз я спрях, преди да ме прегърне.

— Не ме докосвай — й казах, потвърждавайки го с всяка своя клетка. — Не ме докосвай сега.

Тя се олюля, сякаш думите ми я попариха.

— Хари — прошепна тя. — О, боже, Хари. Трябва да се избавим от всичко това.

От далечния край на пръстена от дървета се разнесоха яростни резове. След това имаше някакво движение и се показа Мърфи, повела след себе си препъващите се тромави и голи вълчета „Алфа“. Те излязоха от гората и се насочиха към мен, придвижвайки се наведени. В здравата си ръка тя носеше пистолет, вероятно взет от някой от трупове.

— Добре — казах аз, когато те се приближиха. Обърнах се с рамо към Сюзан и я избутах настрана. Не можех дори да я погледна. — Мърфи, ти и Сюзан изведете тези деца оттук, веднага.

— Не — отговори Мърфи. — Аз оставам.

Тя хвърли един гневен поглед към Дентън и се отвърна бързо от него. Даже не направи опит да провери какви са раните му. Вероятно нямаше да се трогне, дори ако той кървеше смъртоносно.

— Не можеш да направиш нищо на Макфин — казах аз.

— Да не би ти да можеш? — попита тя. Наведе се към мен и ме огледа внимателно. — За бога, Дрезден. Имаш кръв по цялата уста.

Аз изръмжах.

— Вземай децата и тръгвай, Карин. Аз се грижа за нещата тук.

Вместо отговор Мърфи дръпна предпазителя на пистолета.

— А аз съм единственият полицаи тук — каза тя. — Не ти. Тук се извършват престъпления. Оставам до края. — Усмихна се напрегнато. — Поне ще разбере кои са добрите и кои лошите.

Изплюх нова ругатня.

— Нямам време да споря с теб. Сюзан, заведи децата до минивана.

— Но, Хари... — започна тя.

Напрегнатите ми емоции избухнаха в ярост.

— Има достатъчно кръв по ръцете ми вече — изкрещях аз. — Изведете тези деца отук, по дяволите.

Мургавото лице на Сюзан побеля и тя се обърна към най-близкото голо, мокро и треперещо вълче — оказа се Джорджия. Хвана ръката на младата жена, накара останалите да се подредят в редица, хванати за ръка, и след това ги поведе навън. Гледах как се отдалечават и усетих, че в мен се настаняват яд и съжаление, и страх в цялата тази бъркотия.

От далечната страна на дърветата се разнесе нов яростен вой, боровете се разлюляха, след което се чу внезапен лай на истинско страдание. Тера. Викът на вълчицата се превърна във френетично гъргорене, след което замлъкна. Мърфи и аз тръгнахме към дърветата. Стори ми се, че зърнах бегло проблясване на червени очи зад тях, след което се загубиха.

— Идва насам — каза Мърфи. — Иска да заобиколи и да стигне до нас.

— Да — казах аз.

Кръвта на върколака бе кипнала след бесния танц с Тера. Той ще се хвърли на първия, когото види. Устата ми се сви горчиво. Имах ясна представа за намеренията му сега.

— Какво да правим? — попита Мърфи.

Пръстите ѝ побеляха около дръжката на пистолета.

— Тръгваме след него и се опитваме да го задържим, за да могат Сюзан и децата да се измъкнат. Ами Марконе?

— Какво за него?

— Той ни спаси.

От изражението на Мърфи се виждаше, че не е доволна от това.

— Длъжници сме му.

— Искаш да му помогнеш да се отърве?

— Не искам никой да остане тук при това създание. А ти?

Тя затвори очи и въздъхна.

— Добре. Но за бога, мирише ми, като че ли се опитваш да ме накиснеш, Дрезден. Ако бъда убита, не остава никой, който е видял какво точно става тук, така ли е?

— Искам да се измъкнеш на сигурно място след Сюзан — казах направо. — Ще се разделим. Ако един от нас успее да му привлече вниманието, другият ще може да се измъкне.

— Чудесно — изръмжа Мърфи. — Мамка ти, Хари Дрезден.

Прекрасни думи за раздяла, си помислих, но не исках да губя време да го изричам.

Време беше да се изправя срещу върколака.

[1] Lupus (лат.) — вълк — заклинание на Хари Дрезден за превръщането му във върколак. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

Обиколих кръга от дървета и се натъкнах на трупа на Харис. Лицето на момчето беше размазано от два куршума, но в мъртвите си ръце все още стискаше автомата. Мърфи вероятно бе взела пистолета на Уилсън, който лежеше мъртъв недалече от Харис с рани по гърдите и обилен кръвоизлив. Бен беше до него, съвсем гола, ако не се брои пропитата с кръв пола. Около гърдите ѝ имаше някаква зеленикава линия, вероятно остатък от вълчия колан. Неговата магическа сила бе изчезнала със смъртта ѝ. Не поглеждах към разкъсаната плът по бедрата и към дълбоките рани около вратните ѝ вени. Опитах се да не вдъхвам и аромата на нейната кръв и да не обръщам внимание на презрителната гордост, която напираше в мен, останала от времето, когато самият аз носех вълчи колан.

Потреперих и отминах телата. Нощта беше тиха, освен лекия вятър и скърцането на въжетата, които държаха платформата по средата на кръга от борове. Виждах Марконе все още да виси там. Положението му сигурно беше особено мъчително — не се случва често да те разпънат и да те оставят за закуска на едно чудовище, а и никой не би могъл да тренира мускулите си за такова нещо. Не можех да видя изражението на Марконе, но усещах агонията му.

Махнах му с ръка, когато той леко се завъртя към мен и ми кимна с глава. Посочих очите си, а след това към сенчестите дървета, опитвайки се да го попитам с жест дали знае къде е върколакът, но той поклати глава. Или не ме разбра, или не го бе видял, но така или иначе, не искаше да ми помогне.

Намръщих се и навлязох под дърветата, заобикаляйки ръба на ямата. Погледнах към въжето, което беше използвано, за да се издигне Марконе до сегашното му положение. Вероятно бе вързано някъде долу. Надникнах в пълния мрак, проследих въжето нагоре до дървото, където беше вързано, и се упътих натам.

Може би ще успея да се измъкна оттук. Може би Мърфи и аз ще успеем да избягаме с Марконе, да се присъединим към Сюзан и

останалите и да изчезнем.

Не. Това беше чиста фантазия. Дори и да успея да измъкна всички, не бих могъл да се примиря, че съм оставил върколака да вилнее тази нощ в нов изблик на ярост. Трябваше да опитам да го спра.

И без това ми предстоеше да живея с много угризения.

Въжето, което поддържаше Марконе, беше осигурено с хлабав възел, който лесно можеше да се развърже. Заех се с него и непрекъснато въртях глава, ослушвайки се и опитвайки да установя местоположението на върколака. Той едва ли беше избягал, за да ни остави всичките живи. Едва ли?

Обиколих с въжето около дървото, за да си създам малко опора и след това много внимателно, заради ранената си ръка, започнах да спускам Марконе. Ако успея да го смъкна достатъчно, бих могъл да го залюлея към мен от центъра на ямата, да го хвана, да го издърпам и да освободя след това въжето. Щеше да е по-лесно, ако Мърфи беше тук, но не я виждах никъде наоколо.

През ума ми мина една гадна мисъл. Ами ако Мърфи е налетяла на върколака и той я беше убил тихо? Ами ако той, в този момент, се опитва да ме издебне?

Вързах въжето и се върнах обратно при ямата. Марконе не висеше бездейно и вече се опитваше да се залюлее колкото може по-силно, опитвайки се да се изхвърли към мен.

Приблжих се до ръба на ямата и се наведох внимателно, пазейки се да не се срина долу с рохкавата пръст.

Марконе изсъска изведнъж изненадано и каза:

— Дрезден. Ямата!

Погледнах в тъмната яма и видях блестящите очи на върколака само миг преди да се хвърли с яростен вой към мен. Той се катереше нагоре по стените на ямата, забивайки лапи в пръста и напредвайки към мен. Отдръпнах се назад, протегнах ръка и изкрещях:

— Fuego!

Нищо не се случи, появи се само едно облаче пара, като дъха, издишван в студена нощ, и рамото ми бе пронизано от ослепяваща болка. Върколакът налетя към мен и аз се хвърлих на земята, и се търколих по-далече от челюстите му, когато той изникна зад ръба на ямата. Замахна към мен, хвана полите на коженото ми палто и го прикова към земята.

Палтото ми харесваше, но не чак толкова. Измъкнах се от него, докато върколакът ровеше със задните си лапи да излезе от ямата. Аз вече бягах, но той се изправи, чух, че ръмжи, и се втурна след мен.

Бях мъртъв. Напълно мъртъв. Измъкнах децата и Сюзан, успях да спра Дентън и неговите хора, но дойде време да платя цената. Промъкнах се през дърветата отново към тревата, запъхтян и премръзнал, след като бях загубил палтото си. Рамото ме болеше при всяко движение, а кракът още повече. Не можех да бягам дълго — не можех физически. Стъпките ми се забавиха въпреки командите на мозъка и аз хлипах от разочарование, олюлявайки се в опитите си поне да стоя на крака.

Бях стигнал до края на въжето. Всичко свърши. Обърнах се към дърветата, за да видя как върколакът се приближава. Искях поне да го видя, че идва. Искях да се изправя на крака, с лице към него. И да бъда повален с някакво достойнство.

Видях червените му очи сред дърветата. Напредваше бавно, приведен към земята и дебнеше за някакъв трик, подобен на тези, които бях направил преди това, наистина без да успея да го нараня. Не искаше да бъде подложен на друга подобна атака, помислих си аз. Трябваше да е напълно сигурен, че ще ме убие.

Поех си дъх и се изправих. Вдигнах нагоре брадичка, опитвайки се да се подготвя. Ако трябваше да бъда повален, нека да стане както е достойно за един магьосник — горд и готов да се изправи с лице пред отвъдното. Бих могъл да изхвърля смъртоносното си проклятие, мощна магия, стига да имах време да го изкажа. Може би щях да успея да неутрализирам проклятието върху Макфин и да обезсиля ужасното превъплъщение, което свети Патрик бе наложил върху него. И може би бих успял едновременно с това да съборя престъпната империя на Марконе.

Такива неща си мислех, докато издърпах сребърния пентаграм, амулетът, който бях наследил от майка ми, така че да лежи открито на гърдите ми.

Амулетът на майка ми.

Сребро.

Амулет.

Наследен от майка ми.

Наследствено сребро.

Очите ми се разшириха и ръката ми започна да трепери. Давещият се би се хванал за всичко, което плува. Идеята плуваше — стига само да успея да я изтегля. Ако моята собствена безмозъчност не ми беше попречила да я разбера, преди да е станало твърде късно.

Свалих сребърния пентаграм от врата си, скъсвайки верижката му в бързината. Стиснах скъсаните краища в юмрука си, вторачих се във върколака и започнах да въртя амулета в кръг над главата си със здравата ръка. Той описваше окръжности в нощния въздух и аз вложих в тях малки искрици от моята воля и сила. Главата ми бумтеше. Усетих как кръгът се затваря около мен, изпълва се с магически енергии и ги фокусира.

Болеше ме. Бях изтощен. Чувствах, че бях извършил предателство спрямо себе си, като се бях оставил на мрака, срещу който толкова се съпротивлявах. Бях запасал злия омагьосан вълчи колан, защото нямаше никакво съмнение, че той е самото зло. Всяко нещо с толкова голяма сила и толкова слаб контрол върху нея, което не се интересува от нищо, освен от себе си, е зло в най-точния смисъл на тази дума. Бях напълно опустошен от това.

Но се налагаше да се съвзема. Трябваше да намеря достатъчно магия, за да спра това кръвопролитие веднъж завинаги.

Търсех в себе си, но всичко вътре в мен беше сковано, празно и уморено. Магията извира от сърцето, от вашите усещания, от най-дълбоките ви желания. Затова е толкова лесна — тя идва от страстта, от страха, от яда — неща, които са лесни за подхранване и могат да нарастват. Нещата, които аз правя, са по-трудни. Те идват от подълбок, по-верен и чист извор — по труден за улавяне и за укротяване, но много по-елегантен и мощен.

Моята магия. Тя беше в сърцето ми. Тя беше проява на това, в което вярвах и заради което живеех. Тя произлизаше от желанието ми да се погрижа някой да застане между мрака и хората, които той иска да погълне. Тя идва от любовта ми към хубавата пържола, от това, че понякога проливам сълза при хубав филм или вълнуваща симфония. От моя живот. От надеждата, че мога да направя добро за някой друг, не само за себе си.

Някъде навътре се докоснах до нещо, което не беше уловено досега, въпреки ужасните няколко дни, нещо, което не беше изстинало и вдървено в мен. Сграбчих го, задържах го в ръката си като светулка и

извадих енергията му навън в кръга, който бях създал от въртящия се амулет на края на верижката ми.

Той започна да свети като пламъка на свещ в синьо. Светлината се разпространи надолу по верижката и достигна амулета и тогава се нажежи до бяло, и яркият пентаграм започна да описва светеца окръжност около мен, разпръсвайки звезден пращец по тревата.

— Vento — прошепнах аз, след това извиках по-силно: — Vento servitas. Ventas, vento servitas.

В храстите върколакът изръмжа и очите му светнаха с пурпурна ярост. След това започна да се приближава към мен.

Без никакво предупреждение, Мърфи пристъпи между мен и върколака, хванала с две ръце пистолета си в поза за стрелба, която в тази обстановка изглеждаше странна. Тя насочи пистолета право към мен.

— Хари — каза тя много спокойно. — Легни на земята. Веднага.

Очите ми се разшириха. Виждах много добре над нея как върколакът се приближава бързо през дърветата. Виждах, че се съсредоточава върху нея, и усещах неговите злоба и глад да се устремяват и да я обгръщат.

Не можех да говоря. Не можех да прекъсна песента или да спра да въртя амулета. Ако направех това, щях да изпусна енергията, която бях събрал, последната сила все още останала в мен. В главата ми туптеше такава болка, която всяка друга нощ би ме накарала да крещя. Продължих да въртя амулета и от яркия бял пентаграм на края на верижката изхвърчаха светещи пращинки.

— Казвам ти, Хари — повтори Мърфи. — Не знам какво правиш, но лягай долу.

Очите ѝ бяха напрегнати и тя вдигна пистолета и освободи предпазителя.

Вяра. Каквато и вяра тя да е имала в мен, беше изчезнала. Тя беше видяла или помислила за нещо, и вярваше, че се опитвам да я предам. Върколакът се приближи още повече и аз усетих как стомахът ме присвива, защото Сюзан и децата не бяха имали време дори да излязат от имението, още по-малко да стигнат до минивана. Ако върколакът ме преодолее, ще ги убие един по един, следвайки техните следи като куче, и ще ги разкъса на парчета.

— Хари — каза Мърфи с умоляващ тон. Ръката ѝ трепереше. — Моля те, Хари, легни долу.

Върколакът излезе от гората с внезапна стремителност, а Мърфи пое дъх, готова да стреля. Продължих да въртя амулета и усещах как силата нараства, а главата ми се цепеше от агония. Направих своя избор. Просто се надявах, че ще успея да свърша работата си, преди Мърфи да ме застреля. Всичко, което се случи през последните дни, се съсредоточи в този миг.

И сякаш се забави, за да мога да имам време да видя всичко с агонизиращи подробности.

Върколакът се изправи зад Мърфи и скочи във въздуха към нея. Беше огромен, мощен и по-ужасен от всякога. Челюстите му бяха широко разтворени, насочени към русата ѝ глава, която можеше да схрускат с едно движение.

Мърфи присви очи, гледайки над дулото на нейния пистолет. От него изригнаха пламъци, насочени към мен. Тя беше на по-малко от шест метра и не мисля, че имаше начин да ме пропусне. С известна тъга си казах, че бих искал да ѝ се извиня преди края. За всичко.

— *Vento servitas!* — извиках аз и освободих заклинанието, кръга и амулета в мига, в който звукът на изстрела ме удари в лицето. Силата изхвърча, всичко, което бе останало в мен, се беше фокусирало и набъбнало в кръга поради времето, което бях употребил, за да го пречистя. И сега полетях срещу върколака. Нещо горещо и болезнено ме удари в гърдите — сякаш бях ударен отзад. Паднах напред, прекалено слаб и уморен, за да ме е грижа повече. Но наблюдавах какво става с амулета.

Пентаграмът полетях към върколака като нагорещена до бяло комета и удари гърдите на създанието, подобно на светкавица, която се забива в стар дънер. Избухна светлина и огромната сила, освободена като някаква мистична субстанция, разби неуязвимостта на върколака, заби се в него със заслепяващ очите изблик на искри. От гърдите му избухнаха сини пламъци, черната кръв в сърцето му се възпламени и той изкрещя, падайки назад в агония. Чу се гръм, избухнаха още светлини и някой извика. Може би аз.

Върколакът падна на земята. И се промени. Муцуната се стопи в човешко лице. Зъбите и челюстите избледняха. Възлестите мускули се хлъзнаха като капки свръхестествена тиня и изчезнаха бързо.

Ъглестите крайници се изправиха и се превърнаха в стройни ръце и крака, докато накрая пред мен се появи Макфин, лежащ на една страна и притиснал с ръка сърцето си.

Сребърната верижка на моя амулет се хлъзна между пръстите му и увисна на неговите гърди. Той обърна за миг очи към раната си, след което забелязах, че се отпусна. Макфин погледна нагоре и на лицето му бе изписана цялата мъка, агония и безсилен гняв, всичко, което бе чувствал през тези години, когато не е могъл да се контролира, прокълнат да причинява смърт и разрушение, когато единственото му желание е било да създаде парк за дивите животни. И всичко това изтече от него. Очите му се избистриха и той топло погледна към мен и ми отправи лека усмивка. Тя беше знак за опрощение. За да ми покаже, че разбира.

След това главата му се отпусна и той си отиде.

Аз също потънах след миг в мрака.

ГЛАВА 34

Събудих се.

Това много ме изненада.

Събудих се и видях луната все още високо над главата ми и усетих ръката на Мърфи върху челото ми.

— Хайде, Хари — шепнеше тя. — Не ми причинявай това.

Примигах няколко пъти и прошепнах.

— Ти ме застреля, Мърф. Не мога да повярвам, че го направи.

Тя също примигна няколко пъти срещу мен, за да сдържи сълзите си.

— Глупава мижитурка — каза тя нежно. — Трябваше да залегнеш, като ти казах.

— Бях зает.

Тя погледна през рамо към неподвижната форма на Макфин.

— Видях.

Обърна се отново към мен и съсредоточи погледа си леко встрани, някъде назад.

— Всичко е наред — рекох. — Прощавам ти.

Мислех си, че е много щедро от моя страна, съвсем подходящо за последните мигове от живота на един човек.

Мърфи ме погледна и след това се напрегна.

— Какво?

— Прощавам ти, Мърф. За това, че ме застреля. Разбирам, това е твоята работа и всичко останало.

Очите на Мърфи се присвиха заплашително.

— Ти мислиш... — каза тя.

Лицето ѝ се сгърчи от отвращение, тя изви глава настрана и се изплю. След това започна отново. — Ти си въобразяваш, че аз съм те взела за един от лошите и съм те застреляла, защото отказваш да се предадеш?

Чувствах се твърде слаб и замаян, за да споря.

— Е, разбираемо е. Не се притеснявай. — Потреперих. — Толкова ми е студено.

— На всички им е студено, глупако — отрязва Мърфи. — Когато ни хвърлиха в тази странна яма, нахлу студен фронт. Температурата трябва да приближава нулата, а освен това сме мокри. Сядай, храбрецо.

Примигнах срещу нея.

— Аз... Какво?

— Сядай, чучело — каза Мърфи. — Погледни зад себе си.

Успях да седна и не ме заболя повече, отколкото преди, което отново ме изненада. Погледнах назад.

Там беше Дентън. В едната си ръка държеше тояга от паднал клон. Очите му бяха ококорени и диви, а лицето бледо от загубата на кръв. Точно по средата на челото му зееше дупка. Погледнах за миг към тялото.

— Но... Как загина той?

— Аз го застрелях. Той пристигна, тичайки след теб, точно когато и аз се върнах, след като оказах помощ на онази гола жена, Тера Уест. Цялата треперех и не можех да произведа сигурен изстрел, докато ти стоеше пред мен, а не знаех, че върколакът идва зад мен. — Мърфи се изправи. — Не мога да повярвам — каза тя и тръгна да се отдалечава. — Ти си помислил, че стрелям по теб.

— Мърф — протестирах аз. — Мърф, чакай малко. Аз помислих...

Тя изсумтя към мен през рамо. Прави го много добре за човек с нос като копче.

— Ти не си мислил, Дрезден — каза тя, отмятайки косата си назад. — Драматична сцена на смърт. Благородна саможертва, нали? Трагично недоразумение? Ха. Разбирам те много добре, приятел. Ти си толкова надут, арогантен, претенциозен, сексистки настроен, безнадеждно демодиран, глупава свиня...

Мърфи продължи да изрежда подробно и дълго какво мисли за мен, докато се отдалечаваше, за да повика полицията и линейките, и това беше музика за ушите ми.

Легнах обратно на тревата, между нас всичко беше отново наред.

На полицаите им беше нужно доста време, за да оправят бъркотията в имението на Марконе. Аз се погрижих да събера всички вълчи колани. Мърфи ми помагаше. Изгорихме ги още там на един

вонящ огън от клони. Беше ми доста трудно да ги хвърля вътре и Мърфи го направи вместо мен. Понякога тя разбира неща, които дори не съм ѝ обяснявал. По-късно, заедно с нея присъствахме на погребението на Кармайкъл. А тя ме придружи, когато изпратихме Ким Дилейни. Приятелите правят един за друг подобни неща.

Оказа се, че господин Хендрикс е бил с кевларова бронезилетка под дрехите си. Сложиха го до мен в линейката онази нощ, когато окончателно напуснахме сцената на местопрестъпленията. Оголиха гърдите му и по тях имаше множество синини и драскотини, така че двамата много си пасвахме. Той ме изглежда заплашително, но дишаше равномерно под кислородната маска. Бях странно окуражен, когато го видях жив. Като се вземе всичко предвид, няма за какво да ме упреквате.

Марконе бе арестуван по общи съображения, но не можаха да му лепнат нищо. Въпреки че всичко се беше случило в неговото имение, раните по агентите на ФБР показваха, че те са си ги причинили един на друг, или са били убити от животното — с изключение на Дентън, разбира се. Нито един от полицаите не разполагаше със заповед за обиск или нещо подобно и адвокатите измъкнаха Марконе за по-малко от три часа.

След няколко дни ми се обади и каза:

— Дължите ми живота си, господин Дрезден. Сигурен ли сте, че не искате да разговаряме по работа?

— Аз не виждам така нещата, Джон — отговорих му аз. — Вие ми дължите вашия живот. В края на краищата, ако се бяхте освободили, щяхте да паднете в ямата и да бъдете изяден заедно с всички останали. Вие преценихте, че най-големият ви шанс за оцеляване е да успеете да освободите мен, магьосника, който се занимава с такива неща и може да се справи със случая.

— Разбира се — каза Марконе с нотка на разочарование. — Надявах се, че не сте го осъзнали. Въпреки това, Хари...

— Не ме наричайте Хари — отсякох и затворих телефона.

Сюзан засне смъртта на върколака от по-малко от петдесет метра с качествен обектив и специален високочувствителен филм. Светлината от амулета осветяваше сцената много драматично, без всъщност да показва твърде много подробности. Виждаше се само гърбът ми и как въртя нещо светецо наоколо и след това го изхвърлям

към чудовището, а то изглежда като нещо едро и космато в сянката. В момента, когато освободих заклинанието, в продължение на цяла секунда имаше смущения, тъй като магията обърка камерата на Сюзан дори от такова разстояние.

Във филма смущенията са изчистени и се вижда как Мърфи застрелва Дентън зад гърба ми, миг преди той да ми пръсне черепа с тоягата си. След това тя се обръща като Рамбо, отскача от пътя на бясното създание и изпразва останалия си пълнител в него чисто рефлексивно.

Мърф и аз знаехме отлично, че куршумите не са му причинили нищо и че това беше автоматично движение от нейна страна, но аз нямах нужда върху мен да се съсредоточи повече внимание. Според камерата тя беше истинският герой и за мен това беше напълно в реда на нещата.

Филмът на Сюзан мина по сутрешните новини и беше повторен след два дни по Девети канал, с което произведе силно впечатление в Чикаго. Филмът направи Мърфи доста популярна, гласоподавателите и мнозина от градските съветници я подкрепиха, така че вътрешното разследване бе отменено. Сега тя разполага с доста повече влияние от преди. Политиците от Градския съвет платиха дори за истинска табелка на вратата на кабинета ѝ.

Странното нещо беше, че филмът изчезна след два дни. Никой не знаеше какво е станало с него, но филмовите техници заедно с видеолентата на канал Девет също изчезнаха и останаха само няколко разпръснати копия с ниско качество. След няколко дни се появиха експерти, които започнаха да твърдят, че лентата е била фалшифицирана, и определиха всичко като най-обикновена измама, извършена от жълтата преса.

Някои хора не могат просто да повярват, че свръхестественото съществува реално. Често така мисли и Федералното правителство. Но дори някои наистина да вярват, скоро няма да има никакви доказателства за съществуването на върколаци и за нестабилността на някои агенти на ФБР.

Изчезването на филма не попречи на Сюзан да получи повишение в „Аркейн“, голямо повишение и честта да гостува в шоуто на Лари Кинг и на други подобни места. Тя звучеше много убедително и накара мнозина да се замислят. Нейната рубрика започна да се

публикува и другаде. Може би след няколкостотин години хората ще могат да гледат на реалностите на живота без толкова предразсъдъци.

Аз обаче се съмнявам.

За известно време не се обаждах на Сюзан, след като ме беше видяла да се превръщам в чудовище, каквото може би бях. Тя не ми досаждаше, но подсказваше, че е наблизо. Понякога ми пращаше цветя или пица в офиса ми, когато работех до късно. Какво момиче.

Тера беше тежко ранена, но се възстанови благодарение на възвръщането си към човешка форма и бързата помощ, която ѝ оказа Мърфи. Поиска да се срещнем в парка край Вълчото езеро и когато се появи там, носеше дълга черна рокля.

— Исках да ти кажа, че ти направи всичко възможно. И да се сбогувам с теб — каза тя. След което хвърли от себе си роклята. Беше съвсем гола, ако не се броят някои белези. — Сбогом.

— Къде ще отидеш? — опитах аз.

Тя обърна към мен едно кехлибарено око.

— Имам семейство — каза тя. — Не съм ги виждала отдавна. Ще се върна при тях.

— Може би ще ми се обадиш някога?

Очите ѝ блеснаха и тя ми се усмихна малко тъжно.

— Не, Хари Дрезден. Ние не правим така. Ела някоя зима в Северозападните високи планини. Може да съм там.

След това се превърна в голям горски вълк и изчезна в залеза.

Всички тези хора се превръщаха във вълци, а аз досега никога не бях разглеждал възможността вълк да се превърне в човек. Прибрах дрехата на Тера и замислено я занесох с мен вкъщи, за да ме подсеца да държа мисълта си още по-отворена към обхвата на възможното.

Вълчетата „Алфа“ решиха, че аз съм най-великото нещо, откакто са си отрязали филийка хляб. Това за мен едва ли е най-възбуждащото нещо на света. Те поискаха да ходим заедно на лагер, което неохотно приех и там половин дузина младежи ми се заклеха в приятелство и лоялност, докато аз само примигвах и се опитвах да не казвам нищо. Те горяха от нетърпение да ги поведат в някакъв забележителен кръстоносен поход срещу злото. По дяволите, едва ли бих успял да им платя сметките.

Когато намерих малко време да си помисля за всичко, което се случи, не можех да не си кажа, че последните няколко месеца бяха

прекалено откачени, за да е просто съвпадение. Най-напред се появи изневиделица един опиянен от властта си вълшебник и се наложи да се преборя с него в собствената му бърлога, преди той направо да ме убие. А след това се показаха Дентън и неговите хора с вълшебните си вълчи колани и настъпи истински ад.

Никога не разбрах кой стои зад вълшебника, който изникна предишната пролет. Както знаете, черните магьосници не никнат като отровни гъби. Някой трябва да ги е научил на разни сложни неща, като призоваване на демони, ритуална магия и клиширани зловещи диалози. Кой е учителят?

Дентън и компания се появиха шест месеца по-късно. Някой ги е снабдил с коланите. Някой беше предупредил Дентън, че съм опасен и че аз или някой като мен от Белия съвет ще тръгне да го преследва. И като са му казали това, те са го насочили към мен като пистолет, зареден да убива.

Не вярвам много в съвпаденията. Възможно ли е да е някой от враговете ми в Белия съвет? Някое създание от Небивалото, което ме мрази? По една или друга причина бях в черния списък на доста гадни създания.

— Знаеш ли какво? — казах една вечер на Мистър пред огъня. — Може и да съм прескочил трапа, но все си мисля, че някой се опитва да ме убие.

Мистър погледна към мен и котешкото му изражение беше напълно равнодушно, но се претърколи по гръб, за да мога да го почеша по коремчето. Докато правех това, се бях замислил и разположил удобно пред огъня и се опитвах да реша кой може да бъде той. Може да съм малко превъзбуден. В продължение на седмици само ходех на работа и се връщах вкъщи. Прекалено много работа и много малко забавления бяха направили от Хари параноик. Протегнах се към телефона и започнах да набирам номера на Сюзан. Мистър ме потупа по ръката одобрително.

— А може и да съм прекалено глупав, за да се измъкна сам от неприятностите?

Мистър изпусна едно дълбоко, одобрително мъркане. Реших все пак да покая Сюзан вкъщи и се насладих на топлината от огъня в камината.

Издание:

Джим Бъчър. Безумна луна
Американска. Първо издание
ИК „Колибри“, София, 2013
Редактор: Андрей Велков
ISBN: 978-619-150-129-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.